Tony Parsons

Trusa criminalistică

„SPECTACULOS! UN ROMAN EMOŢIONANT ŞI OMENESC, CU RITM RAPID ŞI AUTENTIC." Lee Child

TONY PARSONS

Trusa criminalistică

Traducere din limba engleză
Graal Soft

Editura RAO, 2016

Titlul original: *The Murder Bag*, 2014

Versiune ebook: v1.0, februarie 2018

„Infracțiunile grave, cum sunt crimele, ascund sentimente puternice.”

George Orwell,
The Decline of the English Murder[1]

„Şi nimic în viață nu va frânge
Lanțul care ne înconjoară acum.”

Eton Boating Song[2]

„Există un om
care umblă
şi notează păcatele.
Şi el decide
pe cine să elibereze
şi pe cine să acuze.”

Johnny Cash,
The Man Comes Around

Prolog

1985: Deja moartă

După ce au terminat cu ea, au lăsat-o cu fața în jos pe saltea şi femeia arăta de parcă murise.

„Cine mă va iubi acum?”

Gaşca de băieți din camera de la subsol.

Băieți cu forță de bărbați şi cruzime de copii.

Luaseră tot ce poftiseră, iar în acel moment, era de parcă nu mai rămăsese nimic.

Vocile lor aproape asurzitoare pentru urechea ei nu mai răsunau lângă ea. Răzbăteau dinspre masa lungă, la care ei fumau şi râdeau, şi se felicitau unul pe altul pentru ce făcuseră.

Iată tricoul ei. Măcar dacă ar putea să-şi pună tricoul. Cumva, a găsit forța de a-l lua, de a şi-l pune şi de a se rostogoli de pe saltea. Nu-i era scris să rămână în camera aceea. Aşa că a început să se târască spre scara pivniței.

Vocile de la masă au tăcut.

„Pipa, s-a gândit ea. Drogul din pipă îi face să fie lenți şi amețiți, şi adormiți. Dumnezeu să binecuvânteze pipa!”

Avea sânge în gură, iar fața o durea. Totul o durea. Sângele îi curgea din nas şi i se oprise în gât, făcând-o să se sufoce şi să-i fie greață.

S-a oprit, a închis gura, apoi a început să înainteze din nou. Muşchii picioarelor îi erau ca nişte pietroaie grele din pricina durerii. Nimic nu funcționa aşa cum ar fi trebuit. Nimic nu părea că avea să mai funcționeze vreodată.

Totul era distrus.

A simțit nevoia să plângă de frustrare. Dar şi-a stăpânit lacrimile şi şi-a încleştat dinții, şi a continuat să se îndrepte spre uşă, centimetru cu centimetru, doar atât, simțindu-şi pielea de pe coate şi de pe genunchi

sfâşiindu-se în timp ce se târa pe duşumeaua pivniţei cu gesturi care se repetau iarăşi şi iarăşi.

În acea încăpere era ceva diabolic.

Însă ei nu-i era scris să moară în noaptea aceea.

Nu-i era scris să moară în acea încăpere.

La început, a crezut că ei nu observaseră nimic. Datorită felului în care îi făcuse pipa să se simtă. Datorită faptului că pipa îi făcuse să fie lenţi şi ameţiţi. Dumnezeu să binecuvânteze pipa! Pe urmă s-a oprit să se odihnească la baza scării şi le-a auzit râsetele. Iar când s-a uitat spre ei, a văzut că toţi o priveau şi că o priviseră tot timpul.

Unii dintre ei au aplaudat-o în bătaie de joc.

Apoi cel care fusese cel mai rău – grasul, care îi vorbise tot timpul şi o făcuse în fel şi chip, şi căruia îi făcuse plăcere s-o audă ţipând, şi care îi lăsase pe trup urme de muşcături şi zgârieturi cu unghiile –, cel mai nenorocit ticălos din şleahta aia de ticăloşi împuţiţi, a căscat cu poftă, dezvăluind o gură plină cu lucrări ortodontice scumpe, şi a spus:

— Băi, n-o putem lăsa să plece.

Ea a tras adânc aer în piept şi şi-a pus palmele pe treapta de jos a scării.

Era ceva în neregulă cu respiraţia ei. Din cauza nasului.

O picătură de sânge de un roşu-vineţiu i-a căzut pe dosul palmei.

Şi-a trecut degetele peste buza de sus şi, cu mare efort, s-a ridicat în picioare şi s-a sprijinit de perete, închizând ochii şi dorindu-şi din suflet să adoarmă.

Durerea însă a trezit-o.

Şi teama.

Şi prezenţa băiatului.

Unul dintre ei se afla lângă ea, cu o expresie de amuzament sardonic pe faţă.

Cel care îi vorbise primul şi care o oprise cu un zâmbet, şi care se prefăcuse că era cumsecade, şi care o adusese

acolo.

A apucat-o de păr şi i-a smucit capul într-o parte. Apoi, strângând şi mai tare în timp ce se îndepărta, a tras-o de lângă scară înapoi în cameră, în acea încăpere de sub pământ unde ei nu-i era scris să moară.

„Cine mă va salva acum?”

Pe negândite, mâinile i-au zburat către fața lui, iar degetele i-au apăsat ochii în orbite cât de tare a putut.

Adânc, tot mai adânc şi mai adânc.

Era rândul lui să simtă durerea.

Ticăloşi împuțiți. Cu toții erau nişte ticăloşi împuțiți.

Cei doi stăteau nemişcați, parcă încleştați în intimitatea unor parteneri de dans, el cu pumnul încă în părul ei, ea adunându-şi toată forța care-i mai rămăsese pentru a-şi împinge degetele mari în batjocoritorii lui ochi albaştri. Celelalte degete cu unghii rupte şi însângerate au început brusc s-o usture când au bâjbâit prin părul lui negru şi gros în căutarea unui punct de sprijin... Se agăța de urechile lui, dar le scăpa, pe urmă le apuca din nou, apăsând şi mai mult degetele mari. Apoi mâna ei stângă a căzut când el s-a tras îndărăt cu un țipăt de agonie, încercând s-o lovească şi ratând, însă degetul ei mare încă a rămas acolo, apăsându-i ochiul stâng în orbită, deşi el încerca s-o îndepărteze... Degetul ei a mai apăsat ochiul câteva secunde cruciale, după care acesta a cedat cu un plescăit umed, slab, şi i s-a afundat în cap.

El a urlat.

Urletul lui a umplut pivnița, i-a umplut capul ei, a umplut noaptea. Ceilalți se aflau în picioare lângă masă, dar erau paralizați de țipetele băiatului care tocmai îşi pierduse un ochi.

Apoi ea a fugit.

Fugea mâncând pământul.

Pur şi simplu, zbura pe scări.

Uşa era încuiată pe dinăuntru, însă, slavă Domnului, cheia era în broască. Ea bâjbâi încercând s-o deschidă, țipete auzindu-se în spatele ei, apoi s-a pomenit brusc

afară şi a fost stupefiată să constate că noaptea aproape trecuse.

Cât timp o ținuseră acolo?

Drumul se afla la o oarecare distanță, dincolo de terenurile de sport, şi un giulgiu de ceață atârna pe marile H-uri albe ale porților de rugby.

A luat-o din loc ca să traverseze terenurile de sport, simțind ceața umedă pe față, picioarele goale alunecându-i pe iarba acoperită cu rouă, frumoasele clădiri ale faimoasei şcoli vechi înălțându-se negre şi atemporale în spatele ei.

Alerga fără să se uite în urmă, aşteptându-se să le audă vocile în orice clipă, aşteptându-se ca haita s-o ajungă din urmă şi s-o doboare, şi s-o sfâşie în bucăți.

Dar ei nu au venit.

De partea cealaltă a terenurilor de sport se afla o căsuță din piatră – asemenea casei unui pădurar dintr-un basm –, cu luminile stinse, dar ea nu a alergat într-acolo. În schimb, s-a îndreptat spre drum. Dacă reuşea să ajungă acolo, nu avea să moară în noaptea aceea.

La jumătatea distanței până la drum, s-a odihnit sprijinită de un stâlp al porții de rugby şi a îndrăznit să se uite în spate. Nu veneau după ea.

O curea de piele i-a atins trupul şi, ca într-o străfulgerare, şi-a amintit că, la un moment dat, îi puseseră o zgardă cu lesă în jurul gâtului. Le-a smuls furioasă şi le-a aruncat.

O maşină s-a oprit la marginea drumului, cu farurile aprinse şi motorul pornit.

Cineva o văzuse.

S-a împleticit spre maşină, fluturându-şi mâinile, strigând iarăşi şi iarăşi în direcția autovehiculului şi rugând şoferul s-o aştepte – „Nu pleca, nu pleca” –, apoi a început să fugă de-a lungul unui gard din sârmă, căutând o deschizătură. Iarba umedă a terenurilor de sport i-a dispărut de sub picioare şi curând sub tălpi a simțit asfalt, pe urmă s-a strecurat printr-o gaură din

gard şi a alergat pe asfaltul zgrunţuros al drumului, strigând: „Oh, te rog, nu pleca”. După aceea portiera pasagerului din faţă s-a deschis şi a coborât grasul, cel care fusese cel mai rău dintre toţi, însă nu mai râdea, faţa îi era crispată de o furie absolut ucigaşă. Atunci, ea a conştientizat pentru prima dată, cu o certitudine totală, că avea să moară în locul acela, în noaptea aceea.

Şi alţii coborau din maşină.

Grasul a deschis capota portbagajului. Gaura neagră o aştepta ca un mormânt deschis.

O parte a minţii ei a înregistrat faptul că cineva ţipa în partea din spate a maşinii, ţipa şi tot ţipa ceva în legătură cu ochiul său.

Cel pe care ea îl rănise. Cel pe care ea îl orbise.

În clipa aceea şi-a dorit să-i fi putut răni pe toţi. Şi-a dorit să-i fi orbit pe toţi. Dumnezeu ştia că o meritau cu toţii.

Dar era prea târziu. Era terminată. A simţit slăbiciunea şi epuizarea cuprinzându-i trupul, copleşind-o. Ei câştigaseră.

Mâini furioase îi atingeau trupul, atingând-o, storcându-i ultima picătură de vlagă, apoi ridicând-o şi înghesuind-o în portbagajul maşinii.

Capota a fost trântită, iar ea s-a cufundat în întuneric în timp ce maşina s-a întors încet spre măreaţa şcoală veche unde ea a murit fără să mai rostească vreun cuvânt, pe salteaua din pivniţa în care nu-i fusese scris să moară.

În ultimele clipe, ca într-un sinopsis, şi-a revăzut familia pe care nu o va mai vedea nicicând şi – dincolo de ea, ca un drum pe care nu va mai merge niciodată – şi-a zărit foarte clar soţul pe care nu avea să-l cunoască niciodată şi copiii care nu i se vor naşte niciodată, şi viaţa frumoasă şi plină de iubire care îi fusese luată.

Iar în vreme ce sufletul ei a trecut în cealaltă lume, ultima ei suflare a fost un ţipăt mocnind de furie şi de durere pentru tot ce-i răpiseră în noaptea morţii ei.

„Cine mă va răzbuna acum?”

Partea întâi
#ucidetoţiporcii

Capitolul I

Aşteptam un om care plănuia să moară.

Parcasem bătrânul BMW X5 cu cutie de viteze automată vizavi de intrarea în gară şi am băut un espresso triplu în timp ce îi urmăream pe navetiştii care se grăbeau să ajungă la serviciu. L-am băut repede.

Avea să vină curând.

Am pus trei fotografii pe bord. Una cu soția şi fiica mea. Celelalte două cu un om care plănuia să moară. O poză de paşaport de la Departamentul de Imigrări şi ceea ce noi numim o poză preluată dintr-o filmare alb-negru CCTV{3}.

Am pus fotografia familiei mele în portofel, pe care l-am băgat în buzunarul interior al hainei de piele. Apoi am lipit pe bord cele două poze ale omului care plănuia să moară.

Şi am privit strada.

Parcasem cu spatele la gară ca să pot cerceta mai bine strada principală aglomerată. La 100 de metri distanță se afla o tânără îmbrăcată ca pentru a merge la sala de sport, privind prin geamul chioşcului de ziare. Un dulău Ciobănesc german stătea răbdător alături de ea, cu capul într-o parte. Ochii lui inteligenți o examinau cu atenție. Şi totuşi, câinele nu părea încordat, ci era total relaxat în mulțimea grăbită care forfotea la acea oră de vârf.

— Ce câine frumos! am rostit eu.

Femeia mi-a zâmbit şi, drept răspuns, a scărpinat câinele între urechi, după care am auzit vocea unui bărbat, deşi nu mi se adresa.

— Recepția e bună pentru Delta 1.

Apoi au urmat alte voci, care confirmau transmisiunea

altor stații de emisie-recepție, iar dincolo de toată sporovăială, am desluşit acea stare de calm obținută după ani de experiență, pe care poliția o foloseşte în momente de tensiune extremă, asemănătoare cu cea a unui pilot de avion care le vorbeşte pasagerilor în vreme ce toate motoarele sunt cuprinse de flăcări. „Oameni buni, n-aveți absolut niciun motiv să vă îngrijorați."

Am privit strada, căutând dubele de supraveghere şi maşinile fără însemne, şi pe ofițerii îmbrăcați în civil care se dădeau drept pietoni oarecare. N-am văzut-o decât pe femeia cu frumosul ei Ciobănesc german.

— Delta 1? mi s-a adresat ofițerul care coordona supravegherea. Te vedem şi te auzim, Max. Tu dai semnalul. Aşteptăm identificarea ta când Bravo 1 ajunge în zona unde îl putem prinde. Rămâi în maşină.

Bravo 1 era omul care plănuia să moară.

— Am înțeles.

Pe urmă am auzit o voce pe care o cunoşteam.

— Detectiv Wolfe, sunt detectivul-şef.

Era detectiv-şef superintendent (DCS)[4] Elizabeth Swire, şefa mea.

— Da, doamnă, am rostit eu.

— Succes, Wolfe, a zis ea.

Pe urmă am desluşit, sau mai degrabă am intuit, un mic zâmbet în vocea ei când a spus pentru cei din galerie:

— Şi ai auzit ce ți s-a zis. Rămâi în maşină. Lasă-i pe băieții mari să facă munca grea.

Am privit strada. Nu avea să mai dureze mult.

— Da, doamnă, am rostit eu la fel de drăguț şi calm precum Ciobănescul german.

Dacă aş fi înclinat oglinda retrovizoare, aş fi putut să văd măreața fațadă victoriană a hotelului gării. Arăta ca un castel dintr-un basm, cu turnuri şi turnulețe înălțându-se spre albastrul cerului fără nori. Genul de loc unde clipeşti şi 100 de ani dispar. Nu reuşeam să-l zăresc pe niciunul dintre băieții mari. Dar în hotelul gării erau suficienți pentru a porni un mic război.

Undeva dincolo de perdele şi draperii, SCO19[5] aştepta. Toţi membri săi erau înarmaţi cu câte o puşcă de asalt de fabricaţie germană Heckler & Koch G36, de calibrul 5,56 mm, şi cu câte două pistoale Glock SLP de 9 mm. Totuşi, oricât de tare mă străduiam, tot nu reuşeam să-i zăresc.

Erau şi echipe care se ocupau cu dezamorsarea bombelor, sprijinite de forţele aeriene Royal Air Force (RAF). Negociatori. Specialişti în războaie chimice şi bacteriologice. Şi cineva care să comande pizza. De asemenea, mai aveam vreo 20 de oameni răspândiţi prin gară, însă nu vedeam decât femeia şi câinele. Vorbăria celor care se ocupau de supraveghere continua:

— Toate unităţile să raporteze. Echo 1?

— Nimic.

— Victor 1?

— Nimic.

— Tango 1?

— Contact, a rostit o voce de femeie.

Pentru prima dată, din bucăţica de plastic îndesată în urechea mea nu s-a mai auzit absolut nimic.

— Am stabilit contactul vizual cu Bravo 1, a spus aceeaşi voce. Contact.

Apoi a urmat o pauză groaznică.

— Posibil, a zis ea. Repet – posibil contact.

Vocea ofiţerului care coordona supravegherea a devenit mai încordată:

— Posibil, a spus el. Verificăm. Rămâi pe recepţie.

După aceea, vocea femeii s-a auzit din nou, cu toată îndoiala care o frământa:

— Posibil. Rucsac roşu. Tocmai trece pe lângă Biblioteca Britanică. Merge pe jos, spre est, în direcţia gării. Se apropie de zona în care poate fi prins.

— Delta 1?

— Am înţeles, am rostit eu.

— Şi am încheiat, a comunicat Tango 1, ceea ce însemna că pierduse contactul vizual cu ţinta.

Am aruncat o privire rapidă spre cele două fotografii

lipite pe bord. Nu fusese cu adevărat nevoie s-o fac, deoarece ştiam exact cum arăta insul. Oricum, m-am mai uitat o dată, pentru ultima oară. Apoi am privit din nou mulțimea.

— Nu-l văd, am precizat eu.

A răspuns o voce şi mai tensionată. O altă femeie. Polițista cu câinele. Am privit-o intens, în timp ce gura i se mişca.

— Sunt Whisky 1, Whisky 1. Am un posibil contact vizual. Bravo 1 se apropie. 200 de metri. Pe trotuarul de vizavi. Se îndreaptă spre est. Rucsac roşu. Posibil contact.

Larmă de voci suprapuse, pe urmă un apel strident la tăcere radio.

— Posibil. Verificare. Verificare. Toate unitățile, rămâneți în aşteptare pe poziții. Atenție, Delta 1!

Şi s-a lăsat tăcerea, întreruptă de pârâituri statice. Aşteptau un semn de la mine.

Inițial, am privit direct prin el.

Deoarece era diferit.

M-am uitat repede la cele două fotografii lipite pe bord.

Nu semăna deloc cu omul din poze.

Părul negru era castaniu-deschis. Barba rară dispăruse. Dar am întrezărit mai mult de-atât. Fața îi era schimbată: cărnoasă, umflată, aproape ca şi cum ar fi fost fața altcuiva.

Totuşi ceva rămăsese neschimbat.

— Delta 1?

— Contact, am răspuns eu.

Rucsacul roşu era exact la fel cu cel din fotografia de pe bordul meu, cea preluată din filmarea CCTV făcută în ziua în care cumpărase apă oxigenată sau peroxid de hidrogen de la un depozit angro de chimicale.

Avusese acel rucsac în spate când împinsese căruciorul cu 440 de litri de perhidrol către casa de marcat. Îl avusese în spate când numărase 550 de lire în bancnote de 50. Îl avusese în spate când îşi descărcase duba în garajul securizat, în care noi instalaserăm camere de luat

vederi. N-aveai cum să nu observi acel rucsac roşu.

Arăta precum genul de rucsac pe care l-ai lua ca să urci Everestul. Mare şi strălucitor – „roşul siguranței” se numea acea culoare. Chipul fusese umflat cu ceva. Plănuia să se îndrepte spre moarte cu fața altcuiva.

Dar în acele clipe îl vedeam.

Nu era nicio îndoială.

— El este, am spus eu. Contact. Şi-a făcut ceva. Nu ştiu ce. Şi-a schimbat cumva fața. Însă el este. Contact. Confirm identificarea vizuală. Contact.

— Lunetist 1, îl am în raza vizuală, a rostit o voce, şi în acel moment i-am văzut pentru prima dată pe trăgătorii aflați vizavi, trei siluete deplasându-se pe acoperişurile unui şir de magazine şi restaurante ponosite, cu puştile lor sclipind în soare. Cunoscuții „police marksman”, ofițeri de poliție specialişti în tragere de precizie, ocupându-şi pozițiile.

Ultima noastră alternativă dacă totul decurgea prost. Şi deja totul începea să meargă prost.

— Lunetist 2, îl am în raza vizuală. Dar nu pot trage. Nu am o țintă clară. Este aglomerat acolo jos.

Omul se oprise pe trotuarul de vizavi, aşteptând schimbarea culorii semaforului. Maşinile treceau cu zgomot pe stradă, iar printre ele întrezăream flash-uri ale culorii roşii de siguranță pe care o avea rucsacul lui. Am atins casca din ureche. Brusc, nimeni nu-mi mai vorbea.

— Ăla-i tipul nostru, am spus eu. Identificare certă. Contact. Contact. Terminat.

Luminile semaforului s-au schimbat şi traficul s-a oprit. Navetiştii au început să traverseze grăbiți strada. Omul cu rucsac roşu a pornit împreună cu ei. Am vorbit încet şi clar:

— Sunt Delta 1. Confirm contactul. Ținta este pe cale să intre în zona în care poate fi prinsă. Mă auziți? Terminat.

Şi nimic, doar zgomot de fond drept răspuns. Apoi:

— Posibil. Verificăm. Rămâi pe poziție.

Am clătinat din cap şi tocmai eram pe cale să vorbesc din nou, când s-a auzit vocea DCS Swire:

— Negativ, Wolfe. Nu este el. Negativ. Anulați.

Pe urmă, vocea ofițerului care răspundea de supraveghere:

— Negativ. Anulați. Rămâneți pe poziții, până la noi ordine, toate unitățile.

Culorile semaforului s-au schimbat din nou.

Bărbatul traversase strada.

Se îndrepta spre gară.

— Vă aşteptați să poarte o burka? am întrebat eu. Ăla-i Bravo 1. Aia-i ținta! Ăla-i tipul nostru. Fața lui...

— Nu avem confirmare vizuală, a spus ofițerul care răspundea de supraveghere. Nu avem identificare certă, Delta 1.

— Nu-i el, a adăugat pe urmă DCS Swire. Nu mai vorbi, Wolfe. Ai avut o sarcină. S-a terminat. Nu e nevoie să mai faci nimic, a rostit ea şi în voce i se desluşea o notă de oțel. Toate unitățile, rămâneți pe poziții. Negativ. Anulați. Vă mulțumesc tuturor.

Mulțimea încetinea pasul în fața clădirii, intrând în şuvoiul navetiştilor care ieşeau din gara Kings Cross. M-am gândit că aveam un minut să opresc ținta înainte de a dispărea în gară. Odată aflat înăuntru, în vreun tren de pe o linie importantă sau în aglomerația de pe peroane, ori din sala principală, omul care plănuia să moară avea să-şi lipească, pur şi simplu, palmele şi lumea urma să piară într-o explozie.

Bateria pe care, probabil, deja o ținea într-o mână avea rolul de a genera un curent electric făcând legătura cu un adaptor simplu, pe care îl ținea în cealaltă. Apoi curentul trecea prin două fire şi ajungea în acel rucsac roşu – o fantă discretă probabil că fusese făcută într-o parte – în care un bec modificat acționa un detonator aflat în interiorul unui mic tub. Acesta detona încărcătura principală – peroxidul de hidrogen pe care îl văzusem pe filmarea CCTV cumpărându-l cu 11 bancnote de 50 de

lire.

Tot atunci cumpărase o mare cantitate de cuie din oțel de 15 centimetri. Mai mulți saci. Probabil că erau lipiți de încărcătura principală pentru a provoca suficient rău cât să dureze câteva sute de vieți.

Dacă detona explozibilul.

Dacă era chiar atât de deştept.

Dacă nu greşise rețeta când fabricase bomba.

Am înghițit un nod de greață fierbinte şi amar care mi se ridicase în gât.

— Greşiți, am insistat eu. El este! Contact.

Fusesem în garajul lui. Văzusem sutele de sticle de perhidrol goale. Văzusem filmarea CCTV din ziua în care le cumpărase, o privisem până când ochii începuseră să mă ardă de cât mă uitasem la el.

Nu aveam nevoie de fotografiile lipite pe bord. Îl cunoşteam. Era în capul meu.

Nu se putea ascunde de mine.

— Toate unitățile să rămână pe loc, spunea o voce intenționat calmă. Mă auzi, Delta 1?

— Nu, am rostit eu. Se aude cu întreruperi.

Mai erau 30 de secunde.

Şi în mulțimea aceea de oameni, şi înconjurat de toți polițiştii înarmați, am rămas, în cele din urmă, singur cu omul care plănuia să moară.

Cândva, am participat la o prelegere ținută la Academia de poliție din Bramshill, Hampshire, care reprezintă Oxfordul sau Cambridge-ul în materie de studii superioare pentru polițişti.

Un agent FBI traversase cu avionul Oceanul Atlantic pentru a ne ajuta să combatem terorismul. Fusesem impresionat de albeața dinților agentului. Erau nişte dinți foarte frumoşi. Foarte americani. Dar ceea ce m-a impresionat mai mult a fost că omul îşi cunoştea meseria.

Cu dinții strălucindu-i, ne-a spus că FBI a identificat 25 de zone potențiale pentru activități teroriste. N-a fost

ceva chiar de la A la Z, dar pe-aproape – de la A la T, adică de la aeroporturi la saloane de tatuaje.

În esență, cam peste tot.

De asemenea, tipul de la FBI ne-a zis cum e posibil să arate un terorist.

În esență, cam ca oricine.

Studenții de la Bramshill – cei mai străluciți şi mai buni, care aveau să avanseze rapid, următoarea generație de detectivi DCI[6], tineri şi duri, şi deştepți –, aproape că au făcut pe ei de râs. Însă, spre deosebire de ceilalți, acea prelegere nu mi s-a părut inutilă. Ba dimpotrivă. Deoarece mi-am amintit punctul unu de pe lista potențialilor indicatori a tipului de la FBI.

„Suspectul îşi modifică substanțial înfățişarea.” Deşi colegii mei rânjiseră cu superioritate şi îşi dăduseră ochii peste cap, m-am gândit că era un aspect care trebuia reținut. Niciodată să nu treci cu vederea ceea ce este evident. Să nu te aştepți să arate ca în fotografii sau imagini CCTV. Aşteaptă-te să arate altfel.

Şi mai era ceva ce agentul FBI ar fi putut spune. Ținta care îşi schimbă substanțial înfățişarea probabil că nu se va deranja să-şi ia o altă geantă.

— E acelaşi rucsac, am zis eu deschizând portiera. Ca în filmarea CCTV. Un rucsac roşu. Pe care l-a avut când a cumpărat componentele bombei. Rucsacul roşu. L-a avut tot timpul. Ăla-i rucsacul roşu. Şi ăla-i el.

— Nu poți parca aici, amice, a spus cineva cu accent afro-cockney[7] la geamul meu, şi în acel moment am tresărit surprins să aud o voce care nu venea de undeva din capul meu.

Un agent de trafic îmi scria o amendă pentru parcare în loc nepermis. Era un bărbat înalt, având pe obraji cicatricele caracteristice triburilor din Africa de Vest. El s-a dat puțin îndărăt, aşteptându-se la necazuri. Am privit dincolo de el şi l-am văzut pe omul cu rucsac roşu. Mulțimea de oameni se rărise deja.

Era pe cale să intre în gară.

15 secunde.

Apoi o voce în capul meu:

— Sunt DCS Swire. Intră înapoi în afurisita aia de maşină, Wolfe.

Toate pretențiile de calm dispăruseră.

Am ezitat o clipă.

Totuşi m-am conformat şi am intrat în maşină.

Agentul de trafic mi-a strecurat amenda sub ştergătorul de parbriz. Am clătinat din cap şi m-am uitat în oglinda retrovizoare. Omul care plănuia să moară era chiar în spatele meu, exact lângă intrarea principală în gară. Mulțimea se risipea. Nimic nu-l împiedica să intre, însă el se oprise chiar în fața gării.

Vorbea cu sine însuşi.

Nu.

Se ruga.

Zece secunde.

Omul cu rucsac roşu a înaintat.

Cinci secunde.

Am băgat maneta în marşarier şi m-am răsucit pe scaun.

Patru secunde.

Am apăsat pedala de accelerație până la podea.

Maşina a țâşnit înapoi. Mi-am ațintit privirea asupra omului cu rucsac roşu, în timp ce mă năpusteam spre el. Un braț îmi era încordat pe spătarul scaunului pasagerului, pentru a face față la şocul impactului, iar mâna de pe volan apăsa cu putere claxonul, ca să-i împrăştii pe navetiştii aflați în drum.

Omul care plănuia să moară nu s-a clintit.

Însă s-a uitat în ochii mei în vreme ce vechiul X5 se repezea spre el. Gura teroristului nu mai rostea rugăciuni.

Trei secunde.

Maşina l-a izbit chiar deasupra genunchilor, zdrobindu-i femururile şi făcându-i pieptul să se încovoaie şi să se lovească de partea din spate a maşinii.

Fața lui a spart luneta, iar luneta a făcut același lucru cu fața lui. Apoi forța impactului l-a aruncat în spate, în peretele de cărămidă victoriană roșie, unde ceafa i-a explodat ca un ou moale lovit de un baros.

Două secunde.

Am băgat schimbătorul în poziția înainte, și m-am întors în piațeta din fața gării, unde agentul de trafic se holba încremenit la mine, cu gura căscată, cu aparatul de emis amenzi încă în mână. Am băgat maneta în marșarier, gata să pornesc din nou.

Dar nu mai era nevoie.

Zero.

Am coborât încet din mașină.

Oamenii țipau. Unii dintre ei erau navetiști. Alții erau vocile din capul meu. Un câine, care se apropia tot mai mult, lătra cu sălbăticie.

O voce îmi țipa în ureche despre comportament incalificabil și ucidere din culpă. Vocea îmi striga că fusese o crimă.

— *Wolfe!*

DCS Swire.

Mi-am smuls casca din ureche și am azvârlit-o.

Omul care plănuise să moară ședea sprijinit de peretele din cărămidă, privindu-mă fix, cu o expresie uimită pe chipul distrus. O mână încă zvâcnea surprinsă de moartea bruscă. Ambele mâini îi erau goale.

Nu mă așteptam ca mâinile să-i fie goale.

Deodată au apărut oameni înarmați și purtând balaclava[8]. Armele erau ațintite înspre omul mort. Pistoale Glock SLP de 9 mm. Puști de asalt Heckler & Koch. Pe urmă am văzut că unele erau îndreptate spre mine.

— El a fost ținta, am spus eu.

Ofițeri înarmați din SCO 19 erau pretutindeni. Navetiștii fugeau și se ascundeau pe unde apucau. Mulțimea țipa, deoarece oamenii cu arme nu arătau nici pe departe a ofițeri de poliție. Purtau veste antiglonț din

kevlar. Aveau cârlige metalice pe umeri pentru a putea fi traşi dacă erau doborâţi. Cagulele de pe feţele lor aveau fante în dreptul ochilor şi al gurii. Arătau ca nişte bandiţi paramilitari care jefuiau bănci.

Oamenii credeau că le purtau pentru ca identitatea lor să fie protejată. Însă eu ştiam că le purtau pentru a răspândi teroare.

Şi aşa era.

Ţipau în staţii de emisie-recepţie prinse în piept. Feţele mascate urlau la mine să mă las în genunchi şi să mă întind pe jos, şi să rămân acolo, cu faţa în jos.

— Acum! Acum! Acum! Fă-o acum!

Mi-am scos legitimaţia din blugi şi am azvârlit-o spre ei. Mi-am ridicat mâinile. Dar n-aveam de gând să mă las în genunchi pentru ei. Şi nici să mă întind pe jos. Am continuat să mă îndrept spre omul sprijinit de zid. Fiindcă trebuia să ştiu dacă aveam dreptate.

— Ultima şansă! Fă-o acum!

M-am aplecat spre bărbatul mort şi am văzut că impactul nu-i spărsese partea din spate a capului. I-o distrusese cu totul.

Un şuvoi gros se sânge proaspăt se răspândea pe pavaj.

De peste tot din jur se auzeau ţipete îngrozite şi furioase. Câinele era atât de aproape, încât îi simţeam mirosul, atât de aproape, încât îi simţeam respiraţia.

Cu coada ochiului, vedeam gurile ţevilor ciudat de turtite ale Glock-urilor. Erau aţintite către bărbatul mort de pe jos, dar şi spre faţa mea. Armele aveau siguranţa trasă.

Dar acesta era tipul nostru, nu?

M-am lăsat pe vine lângă el.

Şi mi-am privit mirat mâinile.

Erau acoperite cu sângele omului mort.

Însă nu tremurau.

Am desfăcut rucsacul roşu.

Capitolul II

În fotografia de pe biroul bancherului, şapte bărbaţi în uniformă zâmbeau către obiectiv de parcă îşi priveau viitorul luminos. Picături fine de sânge arterial stropiseră un colţ al sticlei. Dar nu-şi ascundeau deloc feţele îngâmfate.

Era ciudat să pui o asemenea fotografie pe biroul de la serviciu. Nu tu soţie, nu tu copii, nu tu câine. Doar poza a şapte tineri soldaţi cu chipurile acoperite de sânge împroşcat. Sânge din sistemul circulator. Care tocmai ţâşnise dintr-o arteră.

M-am uitat mai îndeaproape şi am văzut că fotografia fusese făcută în anii ’80, judecând după culorile şterse şi tunsoarea cu păr lung la spate, dar scurt în rest, caracteristică perioadei respective. Părul le era din alt deceniu, iar uniformele, din alt secol. Arătau precum Duran Duran la Waterloo.

Şi am văzut că nu erau bărbaţi. Ci băieţi care aveau să mai fie băieţi poate încă o vară. Iar în ciuda uniformelor militare, nu erau soldaţi adevăraţi. Doar nişte studenţi îmbrăcaţi milităreşte. În vârstă de 16–17 ani. Doi dintre ei erau gemeni. Unul era bărbatul mort care se afla de partea cealaltă a biroului. Crescuse şi devenise bancher. Crescuse şi ajunsese să fie ucis. M-am dat la o parte când un fotograf legist a început să pozeze harababura plină de sânge de pe birou.

— Da, oare cine ar vrea să ucidă un bancher? a spus fotograful.

Comentariul lui a stârnit râsete. Mai ales din partea criminaliştilor SOCO{9}, care au chicotit în spatele măştilor albe. Când îţi petreci viaţa prelevând probe microscopice de sânge, spermă şi praf, eşti recunoscător când ai motive să râzi. Dar detectivul senior, aflat de partea cealaltă a biroului, nu a zâmbit, deşi n-aş putea

spune dacă din pricină că nu auzise remarca sau pentru că era preocupat de cadavrul din fața lui, sau deoarece dezaproba frivolitatea în prezența morții.

Aştepta răbdător în vreme ce un bărbat scund – medicul legist sosit pentru a constata decesul –, având în mână o trusă, a îngenuncheat lângă cadavrul scăldat în sânge.

Capul mare al detectivului era ras atât de bine, încât strălucea, iar în ciuda nasului spart – nu doar o dată, şi asta îl făcea să arate ca o pârtie de schi şuie –, era suficient de vanitos pentru a avea grijă ca barbişonul spălăcit să-i fie mereu îngrijit tuns.

Şi-a îndreptat spre mine pătrunzătorii ochi albaştri şi m-am gândit că arăta ca un viking. Îmi puteam imagina fața aceea palidă şi feroce debarcând pe o plajă pentru a-i jefui pe oameni şi a-i hărțui pe călugări. Însă vikingii nu purtau ochelari, iar ai detectivului erau rotunzi şi fără rame, ochelari stil John Lennon, care îi îndulceau înfățişarea înspăimântătoare şi îi dădeau chipului dur o expresie cumsecade şi uşor perplexă.

— Sunt detectivul Wolfe, am precizat eu.

— A, tipul cel nou, a zis el, vocea joasă fiindu-i precisă şi presărată cu vocale din nordul îndepărtat, Aberdeen sau dincolo, genul de accent scoțian care sună ca şi cum fiecare cuvânt este dăltuit din granit. Eu sunt DCI Mallory, a rostit el.

Numele lui mi-era cunoscut. Deşi nu-l mai întâlnisem niciodată, auzisem însă destule despre el. Era detectivul-şef inspector Victor Mallory şi unul dintre motivele pentru care dorisem să mă transfer la SCD 1[10].

Amândoi purtam mănuşi subțiri, din latex albastru, şi n-am făcut nicio încercare de a ne întinde peste birou şi a da mâna. Doar ne-am zâmbit în vreme ce ne-am acordat o secundă în care ne-am examinat unul pe celălalt.

DCI Mallory era foarte în formă, nu doar pentru un bărbat care se apropia de 50 de ani, ci pentru un bărbat de orice vârstă, şi părea genul care avea o condiție fizică

naturală, nu dobândită după multe ore petrecute la sală. M-a privit cu ochii lui albaştri, în timp ce medicul legist se ocupa de cadavru cu mişcări repezi.

— Ai venit chiar la timp, mi-a spus Mallory. Suntem pe cale să începem. Bun venit la Omucideri!

Prietenos, dar trecând peste flecăreala obişnuită.

Medicul legist s-a ridicat.

— E mort, a indicat el închizându-şi trusa.

Mallory i-a mulţumit şi a dat din cap spre mine. M-am apropiat.

— Vino şi aruncă o privire la cadavrul nostru, Wolfe, a zis el. Şi spune-mi dacă ai mai văzut vreodată aşa ceva.

M-am dus de partea cealaltă a biroului, lângă Mallory, şi l-am privit pe bărbatul mort. La început, n-am văzut decât sângele. Sânge arterial din abundenţă, iar undeva dedesubt, un om cu cămaşă şi cravată.

— Decedatul este Hugo Buck, a precizat Mallory. 35 de ani. Bancher de investiţii la ChinaCorps. Cadavrul a fost descoperit de personalul de serviciu, la 6:25 a.m. Venea devreme. Lucra cu pieţele asiatice. În timp ce-şi bea prima cafea, cineva i-a tăiat gâtul. Ai mai văzut vreodată aşa ceva? m-a întrebat Mallory şi s-a uitat la mine cu o privire pătrunzătoare.

N-am ştiut ce să-i răspund.

Gâtul bancherului fusese mai mult decât tăiat. Fusese sfâşiat şi rana se căsca largă.

Jumătatea din faţă a gâtului fusese despicată şi îndepărtată cu precizia unui chirurg sau a unui măcelar experimentat. Zăcea pe spate, dar părea că doar un rest de cartilaj osos îi mai ţinea capul ataşat de corp. Sângele îi ţâşnise din gât în puternice jeturi arteriale şi îi pătase cămaşa şi cravata, semănând cu o monstruoasă bavetă roşie. Îi simţeam mirosul, duhoarea de cupru a sângelui proaspăt, şi m-am silit să nu mă mai gândesc la asta.

Sacoul lui Hugo Buck încă se afla pe spătarul scaunului. Cumva, monstruoasa fântână arteziană de sânge nu-l atinsese. M-am uitat repede la Mallory, apoi,

din nou, la bărbatul mort.

— Am văzut trei gâturi tăiate, am răspuns eu.

Am ezitat, iar el a dat din cap, îndemnându-mă să continui.

— În prima mea săptămână în poliție, un soț a văzut un SMS în telefonul soției, primit de la prietenul lui cel mai bun, şi a pus mâna pe un cuțit de tranşat carnea. Cam un an mai târziu, cu ocazia unui jaf într-un magazin de bijuterii, un pistol s-a blocat, iar hoțul a scos un topor şi l-a hăcuit pe omul care a apăsat butonul de alarmă. Pe urmă, a fost o nuntă la care tatălui miresei nu i-a plăcut discursul cavalerului de onoare, aşa că i-a înfipt în gât piciorul unui pahar de şampanie. Trei gâturi tăiate.

— Arăta vreunul ca ăsta?

— Nu, domnule.

— Asta-i aproape o decapitare, a adăugat Mallory.

— Cineva trebuie să fi auzit ceva, am zis eu, uitându-mă în jur.

— Nimeni n-a auzit nimic, a replicat Mallory. Locul ăsta e plin de oameni la orice oră din zi şi din noapte. Dar nimeni n-aude nimic când cineva se alege cu gâtul retezat.

Mallory m-a privit gânditor, cu ochii lui de un albastru-deschis.

— Dar eu n-am înțeles. Deoarece traheea i-a fost tăiată, a zis el, n-a avut aer. Şi ai nevoie de aer ca să țipi. Nimeni n-a auzit nimic fiindcă n-a avut ce să audă.

Am studiat cadavrul în tăcere, în vreme ce pretutindeni în biroul spațios criminaliştii în costumele lor albe se mişcau cu încetinitorul, ca nişte savanți examinând consecințele unei catastrofe bacteriologice. Aveau măşti pe fețe şi mănuşi în mâini şi păreau identici, fotografiind cu răbdare urmele de paşi, prelevând fibre, amprente, probe de sânge de pe birou, covor şi de pe pereții din sticlă. Era mult sânge din care să alegi.

Unul dintre criminalişti făcea o schiță. Fotograful care întrebase de ce ar vrea cineva să ucidă un bancher

terminase de făcut poze şi filma încăperea.

Mici marcaje galbene numerotate răsăreau pe covorul gros, în vreme ce criminaliştii puneau cadre protectoare din plastic în jurul urmelor de paşi, le măsurau, apoi pulverizau peste ele lac preparat din şelac pentru a le verifica în SICAR, baza de date cu infractorii cunoscuți.

— Cele mai multe atacuri profesioniste dau dovadă de mult amatorism, a continuat Mallory. Nu-i ironic sau paradoxal? Bandiți angajați dintr-o cârciumă. Imbecili care ar omorî pe oricine pentru nişte bani. Mai toate atacurile profesioniste sunt însoțite de o garanție – aceea că sunt executate prost. Dar nu şi ăsta. Vezi cât de curată e tăietura? Când taie gâtul cuiva, cei mai mulți oameni ciopârțesc, hăcuiesc, retează. Fac o mare mizerie, nu-i aşa? Ai remarcat asta la cele trei cazuri pe care le-ai avut. Toată mizeria pe care o ființă omenească furioasă o poate face din carne şi sânge cu ceva ascuțit. Însă aici pare o singură tăietură. Aproape că i-a desprins capul de trup, şi totuşi e doar o singură tăietură. Ei bine, cine taie un gât în felul ăsta?

— Cineva care ştie ce face, am răspuns eu şi după ce m-am gândit puțin, am detaliat: Un măcelar. Un chirurg. Un soldat.

— Ai impresia că Rambo dă târcoale pe-aici?

— Nu ştiu dacă dă târcoale. Poate că doarme pe străzi.

Mallory a dat din cap spre oraşul de dincolo de pereții din sticlă, aflat la 30 de etaje mai jos, strălucitor în lumina soarelui şi întinzându-se de-o parte şi de alta a bătrânului şarpe cenuşiu care era fluviul Tamisa.

— Câți soldați bătrâni dorm pe străzi? m-a iscodit el.

— Prea mulți, am răspuns eu, încercând să-mi imaginez ce se întâmplase. Vin aici în timpul nopții. Pentru un loc cald unde să doarmă. Sau să găsească ceva care să merite a fi furat. Este deranjat.

M-am oprit întrucât n-am reuşit să creez un scenariu logic. Apoi am continuat:

— Dar trebuie să treacă de pază.

— Măcelar, chirurg, soldat, a repetat Mallory. Sau poate că a fost cineva care habar n-a avut ce făcea. Unul dintre colegii bancheri ai domnului Buck. Cineva de la curățenie. Poate că a fost, pur şi simplu, norocul începătorului. Sau poate că a fost soția lui. Se pare că nu-l plăcea foarte mult. Cu trei seri în urmă, poliția a fost chemată pentru o dispută domestică între domnul şi doamna Buck. A fost destul de violentă. Ai văzut patul lor conjugal?

O saltea era sprijinită de unul dintre pereții din sticlă, iar un pat de dimensiuni mari era încă învelit în plastic şi având însemnele companiei americane de curierat şi logistică FedEx, mov cu portocaliu.

— Ăla-i patul lor? am întrebat eu. Nevastă-sa i-a trimis patul lor la birou?

— Doamna Buck s-a întors mai devreme dintr-o călătorie de afaceri şi l-a prins pe domnul Buck cu menajera, a explicat Mallory şi s-a încruntat dezaprobator, stânjenit. N-o ajuta nici măcar să scoată vasele din maşina de spălat. Doamna Buck s-a repezit la domnul Buck cu un cuțit pentru stridii.

— Un cuțit pentru stridii?

— Da, un cuțit pentru stridii. Are lama scurtă şi lată. Sunt oameni înstăriți, le plac stridiile. În sfârşit, ea a amenințat că-i taie testiculele şi că i le îndeasă în fund. Auzind zgomotele violentei dispute, vecinii au sunat la 999. Polițiştii i-au reținut pe amândoi. De atunci, domnul Buck n-a mai dormit acasă.

Ne-am uitat la patul lor conjugal aflat în ambalajul de la FedEx.

— Din acest motiv, vă gândiți că ar putea fi soția? l-am întrebat eu.

— În clipa asta, ea e tot ce-avem, a răspuns Mallory ridicând din umeri. A amenințat în prezența unor polițişti că-i va tăia testiculele soțului ei, a spus el şi şi-a coborât privirea spre gâtul mutilat al bancherului. Deşi nimeni nu se poate înşela atât de tare în privința anatomiei.

— Poate că a pus pe altcineva s-o facă, am sugerat eu. Are bani pentru a angaja pe cineva priceput.

— La asta m-am gândit şi eu, a zis Mallory. Dar atunci ar trebui să existe urme de mănuşi. Şi nu reuşim să găsim urme de mănuşi. Dacă n-a angajat pe cineva care habar n-avea ce făcea, cu siguranță există urme de mănuşi în această cameră. După cum ştii, urmele de mănuşi sunt la fel de unice ca amprentele digitale. Dacă mănuşile sunt suficient de subțiri, amprentele pot trece prin material. De asemenea, amprentele pot fi prezente în interiorul mănuşilor. Puțini infractori îşi iau mănuşile acasă, preferând mai degrabă să le arunce în apropierea locului faptei, sau în limbaj polițienesc, scena crimei sau perimetrul infracțional. Aşa încât căutăm şi o pereche de mănuşi, şi urme lăsate de mănuşi.

— Şi ce se întâmplă dacă nu găsim urme lăsate de mănuşi?

— Atunci, trebuie să eliminăm toate amprentele din încăpere.

M-am uitat din nou la fotografia de pe birou. Iar de data asta, l-am putut vedea pe băiatul care fusese acel om. Hugo Buck se afla în partea dreaptă a grupului din fotografie, iar un mic strop de sânge îi pătase imaginea. Trecuseră 20 de ani, dar trăsăturile frumoase ale viitorului bancher erau perfect intacte, îngropate sub un strat superficial de grăsime copilăroasă şi ignorând timpul trecut. M-am gândit că băieții deveniseră bărbați, iar cei vii muriseră.

— I-ai văzut mâinile? m-a întrebat Mallory.

Mâinile lui Hugo Buck îi căzuseră pe lângă corp, dar încă strângea într-o palmă flaconul cu pastile pe care îl ținuse în ultimul moment al vieții lui. Era un alt lucru pe care îl vedeam pentru prima dată.

— Spasm cadaveric, a explicat Mallory, zâmbind, încântat, poate, să-mi arate că încă nu le văzusem pe toate, că încă nu văzusem nimic. *Rigor mortis* instantaneu, sau de instalare, provocat de şocul morții

bruşte, rigiditatea cataleptică ce i-a făcut trupul să încremenească în ultima secundă a vieții. Momentul Pompei[11]. Poți să desluşeşti ce pastile sunt?

M-am lăsat pe vine lângă cadavru şi am privit eticheta în vreme ce încercam să ignor mirosul de cupru al sângelui arterial.

— Zestoretic, am citit eu. De luat una pe zi, conform recomandării. Doar pe bază de rețetă. Pentru domnul Hugo Randolph Buck. Zestoretic?

— Pentru hipertensiune, m-a lămurit Mallory. Pastile pentru reducerea tensiunii arteriale.

— Era puțin cam tânăr ca să ia pastile pentru hipertensiune, nu-i aşa? am rostit eu ridicându-mă. Probabil că este foarte stresant să lucrezi în domeniul bancar.

— Plus stresul de acasă, a opinat Mallory.

Ne-am uitat tăcuți la bărbatul mort.

— De ce nu l-au împuşcat, pur şi simplu? a rostit Mallory.

M-am uitat la el.

— Pe bancher?

— Pe tipul cu bomba, m-a corectat Mallory. Pe tipul tău. Detectivul-şef superintendent se panichează. Ofițerul care răspundea de supraveghere se blochează. Nimeni nu-i sigur că el e omul căutat. Înțeleg toate astea. Nimeni nu vrea să-l aibă în CV pe Jean Charles de Menezes[12]. Toată lumea e nervoasă pentru că orice împuşcătură fatală trebuie analizată acum de IPCC[13], Comisia de reclamații împotriva poliției. Parchetul Coroanei vă suflă în ceafă. Avocații Drepturilor Omului.

Mallory a zâmbit cu timiditate, ochii lui albaştri clipind.

— Dar tu ai confirmat identitatea lui. Ai trecut peste ofițerul care răspundea de supraveghere. Era decizia ta. Îl văzuseşi pe individ. L-ai privit. L-ai urmărit. L-ai studiat. Cariera ta era în joc. Libertatea ta. De ce nu l-au împuşcat?

— Nu-l puteau împuşca decât în cap, domnule, am

răspuns eu. Astea sunt noile reguli. Oriunde în altă parte e prea riscant. Nu se poate trage în piept, pentru că e posibil să poarte vestă. Nu se poate trage în brațe sau picioare, deoarece astfel mai are posibilitatea să detoneze bomba, am argumentat ridicând din umeri. Poate că n-au fost siguri că îl puteau nimeri în cap. Poate că i-au crezut pe ofițerul care răspundea de supraveghere şi pe detectivul-şef, în loc să mă creadă pe mine. Tot ce pot spune este că... a existat o îndoială autentică. Şi poate că împuşcarea unui om în cap atunci când există o îndoială a părut... pripită.

— Şi poate că începem să ne temem să ne facem meseria, a zis Mallory, clătinând din cap. Crezi că ăsta a fost un jaf?

— N-a fost un jaf. Rolexul de la încheietura mâinii domnului Buck valorează vreo 15.000 de lire sterline.

— Dacă nu cumva jaful a fost întrerupt.

M-am uitat dincolo de uşa bancherului la vastul spațiu de birouri.

— Cred că e nevoie de mulți oameni pentru a face curat aici, am zis eu.

— Numai personal autorizat, a spus Mallory. În clădirea asta, nu te poți duce nici la toaletă fără o legitimație tip card cu fotografia ta. Aşteptăm un translator pentru a-l interoga pe omul de serviciu care l-a găsit pe domnul Buck. A venit recent din Vilnius.

— Credeam că toată lumea vorbeşte engleză acum.

— Astăzi, n-o poate vorbi. E doar lituanian. Faptul că a găsit cadavrul l-a şocat. Ceilalți membri ai personalului de serviciu sunt în parcarea subterană. Nu-i putem lăsa să plece până când nu vorbim cu ei. Doi dintre detectivii mei sunt acolo. Detectiv inspector Cane şi detectiv inspector Whitestone. Dacă le-ai putea da o mână de ajutor...

— Da, domnule, am zis eu.

DCI Mallory a dat din cap în semn de mulțumire şi, gânditor, s-a mai uitat o dată la cadavru.

La uşa bancherului, doi poliţişti în uniforme demarcaseră perimetrul infracţional, un coridor de intrare şi ieşire unde consemnau toate venirile şi plecările de la locul crimei.

Doi poliţişti, un bărbat şi o femeie – poliţia metropolitană nu mai are poliţiste –, amândoi tineri, amândoi cu părul roşcat-închis. Ar fi putut să fie frate şi soră, în ciuda faptului că femeia era scundă şi slabă ca un ţâr, iar bărbatul, înalt şi vânjos. După atitudinea lor, păreau să fie poliţiştii care răspunseseră la apel.

Bărbatul – m-am gândit că era un băieţandru, deşi era cu doar câţiva ani mai tânăr decât mine – părea pe punctul de a leşina. În timp ce mă apropiam, s-a sprijinit de perete şi şi-a reprimat nevoia violentă de a voma. Femeia, care arăta ca o fată, în ciuda uniformei poliţiei metropolitane, şi-a pus mâna mică pe umărul colegului ei.

S-a uitat la mine în vreme ce semnam de plecare de la locul crimei.

— Este primul lui cadavru, domnule, a spus ea aproape cerându-şi scuze şi, după ce a ezitat preţ de o clipă, a adăugat: Şi al meu.

Făcea faţă situaţiei mai bine decât băiatul. Dar ambele chipuri stupefiate aveau ochii larg deschişi şi erau încremenite din pricina şocului, ca ale unor copii care tocmai coborâseră la parter şi îşi găsiseră animăluţul mort în cuşca lui sau văzuseră cine se afla în spatele costumului de Moş Crăciun şi întrezăriseră pentru prima dată răutatea lumii.

— Respiră, l-am sfătuit eu pe poliţist.

Am tras adânc aer pe nas, apoi l-am expirat controlat, arătându-i băiatului cum să respire.

— Domnule, a rostit el.

Existau şase lifturi pentru cei care lucrau în birou şi un altul, mult mai mare şi mai murdar, pentru personalul de serviciu. Am luat-o pe scări gândindu-mă că aş putea găsi mănuşile. Pe la jumătatea coborâşului,

am început să transpir, dar respirația încă îmi era egală. M-am oprit auzind un sunet în casa scărilor, la 100 de metri sub mine.

Privind în jos, am întrezărit o mişcare. O umbră vagă, apoi am desluşit zgomotul îndepărtat al unei uşi trântite. Am strigat, însă n-am primit niciun răspuns, după care am coborât mai încet, oprindu-mă când am văzut ce era scris pe perete.

Un singur cuvânt scris cu negru.

Nuanța de negru pe care o are sângele după ce se usucă.

P O R C .

Fără să-mi iau ochii de la cele patru litere, mi-am scos telefonul şi am fotografiat cuvântul negru de pe peretele murdar. Pe urmă am coborât restul scărilor, auzind deja vocile care se înălțau de la subsol, sunetul lor devenind tot mai puternic cu fiecare clipă.

Ajuns la subsol, am deschis uşa şi m-am uitat prin parcarea subterană plină cu personal de serviciu. Din stradă, fuseseră invizibili. Bărbați şi femei, tineri şi bătrâni, vorbind în 20 de limbi, oamenii nevăzuți care, în fiecare zi, veneau să curețe duşumelele şi ferestrele, şi toaletele din strălucitorul turn de sticlă.

Şi am văzut că erau nenumărați.

Armata săracilor.

Capitolul III

Era o mansardă foarte mare, dar duhoarea umplea fiecare colțișor.

Am știut imediat de unde provenea. Indiciile erau pretutindeni. Un pantof aflat în hol, cu urme de dinți pe el. Parchet care fusese frecat temeinic pentru a îndepărta dovezile. Un coș de gunoi ticsit cu prosoape de hârtie murdare. Și peste tot era mirosul acela, mirosul acela copleșitor care îți rămânea în gât – de carne, de mucegai, de turbă, un miros de animal.

M-a izbit din clipa în care am intrat în apartament.

Câinele și-a manifestat din nou agresivitatea.

În capătul celălalt al mansardei, o femeie în vârstă, cu păr alb, ședea într-un capăt al unei canapele, cu un cățel roșcat în poală. La celălalt capăt era o pată udă, care avea să rămână acolo pentru totdeauna.

Doamna Murphy se uita la televizor cu sonorul oprit, așa cum obișnuia mereu când fiica mea, Scout, dormea.

Fără să-și miște capul de dimensiunea unei mingii de tenis, care i se odihnea pe labele din față, cățelul roșcat, pe nume Stan, și-a dat uriașii ochi peste cap pentru a se uita la mine. I se vedea albul ochilor bulbucați în jurul pupilelor negre, de parcă orbitele erau prea mici pentru a adăposti o asemenea pereche de faruri.

Mi-a întâlnit privirea și s-a uitat repede în altă parte.

— Doamnă Murphy, am rostit eu. Iarăși, ați avut foarte mult de muncă.

— Nu vă faceți griji, a spus ea scărpinând cățelul între urechi, accentul ei moale sunând de parcă n-ar fi părăsit comitatul Cork cu o veșnicie în urmă. Stan încă este micuț. Iar vestea bună e că Scout și-a mâncat cina. Mă rog, o parte. Nu prea mănâncă mult, nu-i așa? Este tare slăbuță.

Am dat din cap și m-am dus să văd ce făcea fiica mea.

Scout avea cinci ani, dar tot ca un bebeluş dormea, cu mânuțele pe lângă cap şi strânse în pumni, ca o micuță halterofilă. Lumina era aprinsă în camera ei, deşi probabil că dormea de câteva ore. Dormea cu lumina aprinsă de când o pierdusem pe mama ei.

Am cules un pulover de şcoală de pe duşumea, l-am împăturit şi l-am pus pe spătarul unui scaun pe care doamna Murphy aranjase cu grijă uniforma pentru a doua zi. Am ezitat dorind să sting lumina. Nu putea s-o lase aprinsă toată noaptea. Dar, în cele din urmă, m-am răzgândit.

Doamna Murphy îşi punea haina.

— O să fie mai bine, m-a asigurat ea.

M-am trezit înaintea zorilor, întotdeauna mă trezesc înaintea zorilor, în perioada cu vise a somnului, faza superficială, REM, m-am trezit pe partea mea în patul dublu, în stânga, odihna fiindu-mi alungată de cafeaua din ziua precedentă şi de faptul că-l visasem pe tipul mort.

Am oprit deşteptătorul înainte de a suna. Aşa făceam mereu, aşteptam ca ziua să înceapă înainte ca ziua să apuce să înceapă. M-am dat jos din pat fără să fac nici cel mai mic zgomot.

M-am spălat pe dinți şi m-am întors în dormitor, m-am lăsat în mâini şi în genunchi şi am făcut rapid 25 de flotări. Apoi am băut apa din paharul de pe noptieră privind pe fereastră zorii de septembrie, cerul care se lumina deasupra domului catedralei Saint Paul, aflată în apropiere.

M-am lăsat jos şi am mai făcut 25 de flotări, mai încet şi mai calculat de această dată, gândindu-mă la tehnica exercițiului. Mi-am acordat o pauză de un minut, pe urmă am făcut alte 25, începând să le simt deja, brațele tremurându-mi din pricina acumulării de acid lactic în muşchi. Am rămas pe podea, mi-am recăpătat suflul şi m-am silit să le fac pe ultimele 25 – un act de voință, nu

de forță.

M-am dus fără zgomot în bucătărie, având grijă să n-o trezesc pe fiica mea sau pe cățel, dar auzindu-l pe Stan respirând în întuneric, fornăind şi pufnind pe năsucul care nu prea părea a fi pe măsura dificilei sarcini de a respira. Am rămas locului ascultându-l, făcându-mi plăcere să aud sforăitul unui cățel. Era epuizat după o altă noapte în care fusese ocupat cu distrugerea casei noastre. Apoi, simțindu-mi prezența, s-a mişcat, cu urechile lui mari căzându-i pe față ca nişte draperii mătăsoase, cu ochii calzi clipind şi deschizându-se strălucitori în spatele urechilor ample. S-a trezit de-a binelea şi m-a privit fix printre gratiile cuştii, sperând că va fi eliberat mai devreme.

L-am scos din cuşcă. L-am strâns la piept. Stan şi-a lipit de degetele mele năsucul ca o prună turtită, adulmecându-le cu interes.

Stan era la noi de o lună – mi se părea că trecuse mult mai mult –, fiind cadoul pe care i-l făcusem lui Scout cu ocazia celei de-a cincea aniversări. Îl găsisem online pe crescătorul de câini, îl luasem pe Stan în ziua în care împlinise opt săptămâni şi îl adusesem la mansardă ascuns sub o pătură, ca un vinovat care se îndreaptă spre tribunal.

Ori de câte ori mă gândeam că făcusem o greşeală, că bietul cățel era încercarea mea jalnică de a-i oferi lui Scout o viață de familie normală, îmi aminteam cum reacționase când dăduse cu ochii de cățel. Zâmbetul ei fusese precum soarele care răsărea. Acela era motivul pentru care ştiam că Stan nu fusese o greşeală.

În penumbra din bucătărie, cu el în poală, am băut un espresso triplu, singura lumină fiind cea de la ecranul laptopului pe care căutam site-uri medicale care să-mi ofere informații despre cum se tăia o trahee.

Stan a adormit din nou, în timp ce aflam că de o parte şi de alta a traheii se află arterele carotide, prin care sângele circulă de la inimă spre creier, şi că tăierea

arterei carotide reprezintă una dintre cele mai fatale răni la cap pentru un om.

Dar, indiferent câte site-uri despre chirurgie am vizitat şi indiferent de câte ori am tastat „tăiere gât” în motorul de căutare, n-am găsit nicio armă care să pară capabilă măcar pe departe să facă ceea ce văzusem.

În cele din urmă, motorul de căutare a cedat şi m-a direcționat către site-uri de bărbierit, unde se vindeau spume, balsamuri, geluri şi diverse brice de modă veche. Erau lame interesante, suficient de ascuțite pentru a fi apreciate de Sweeny Todd{14}. Dar nu-mi dădeam seama cum ar fi putut vreuna dintre ele să taie suficient de adânc pentru a-i reteza aproape cu totul gâtul lui Hugo Buck.

La ora 7:00, un deşteptător a pornit, iar eu am închis laptopul când Scout a apărut lipăind în bucătărie, încă în pijama şi somnoroasă.

Stan s-a zvârcolit şi a sărit din poala mea, repezindu-se spre ea. Mansarda noastră era uriaşă. Mult prea mare pentru un bărbat, un copil şi un cățel. Familia noastră se micşorase în vreme ce mansarda părea că se mărise.

Zgomotele se amplificau în tot acel spațiu gol de sub grinzile din lemn aflate la vedere şi de sub zidărie, iar lăbuțele cățelului alunecau pe parchetul lustruit în timp ce alerga spre Scout. Odată ajuns, a început s-o adulmece şi s-o lingă, frecându-şi botul de ea şi încercând să se urce pe piciorul ei, nebun de iubire.

— Stan a fost rău, a spus ea scărpinând absentă creştetul micuțului său cap.

— Ştiu.

— Pe canapea.

— Am văzut.

— Şi în bucătărie. Şi lângă uşă, turui ea şi, după ce se gândi puțin, adăugă: De fapt, peste tot.

— Doamna Murphy s-a ocupat de asta.

— Am ajutat-o.

— Îți mulțumesc pentru ce-ai făcut.

— Trebuie să-l dăm înapoi? a întrebat ea, după o pauză.

M-am lăsat pe vine pentru a fi la nivelul ei. Părul castaniu-deschis, ochii căprui-închis, curbele delicate ale chipului – toate le moştenise de la mama ei. Până şi numele provenea de la un personaj dintr-o carte îndrăgită de soția mea, care pierise şi nu avea să se mai întoarcă niciodată. Însă ori de câte ori mă uitam la fiica mea, vedeam imaginea ei.

— Ăsta este cățelul nostru, am spus eu şi m-am pomenit citând-o pe doamna Murphy. O să fie mai bine, în regulă?

— În regulă.

Ne-am cufundat în rutina micului dejun. Pâine prăjită pentru Scout. Porridge[15] pentru mine. Mâncare Nature's Menu, din clasa hrană umedă destinată animalelor, pentru Stan. După ce şi-a pus farfuria în chiuvetă, Scout s-a dus să se spele pe dinți. Aceasta fusese, şi rămăsese, una dintre regulile mamei sale – dinții se spală după masă, nu înainte. Iar noi făceam cu adevărat tot posibilul să respectăm regulile ei.

Am ieşit în lume. Scout îşi înfăşurase de două ori lesa de piele a cățelului în jurul încheieturii mâinii drepte. Codița lui Stan era ridicată anticipând plimbarea.

Locuiam vizavi de marea şi vechea piață de carne Smithfield. La acel ceas al zilei, oamenii îşi încheiau lungile ture de noapte. Măcelarii şi hamalii terminau de încărcat marfa şi se îndreptau spre cafenelele şi barurile care se deschiseseră cu mult înaintea zorilor. Câțiva se aflau deja în fața puburilor matinale, ținând în pumnii roşii halbe de bere blondă germană lager[16], bărbați masivi care păreau ofiliți în lumina zilei şi amețiți de epuizare, cu şorțurile albe pătate de sânge proaspăt şi coagulat. Unii dintre ei l-au salutat pe Stan. Eu şi Scout am zâmbit mândri.

Era un câine extraordinar. În lumina palidă a zilei i se

vedea culoarea frumoasă – un castaniu cald, ceva între roşu-ruginiu şi nuanța aurului vechi. Blana îi era ondulată, iar la vârful urechilor supradimensionate, avea cârlionți extravaganți, de parcă îşi petrecuse seara anterioară la un coafor de lux, nu urinând pe mobila noastră. Cățelul țopăia vesel pe lângă Scout, cu căpşorul ridicat şi alert, cu coada țeapănă ca un periscop, apoi legănându-se ca un ştergător de parbriz pe furtună când ceva îi atrăgea atenția.

Pe Stan, totul îl uimea. S-a uitat cu o admirație fățişă la un hamal care fuma o țigară vizavi, lângă piață. Cineva care făcea jogging a trecut pe lângă noi, iar Stan a rămas nemişcat, cu capul înclinat într-o parte, de parcă asista la aterizarea unei nave extraterestre. Scout şi cu mine am râs. În general, cele mai multe dintre râsetele noastre erau provocate de cățel. Vedea câte o gumă de mestecat sau un pahar aruncat, sau un ciob de sticlă şi se repezea instantaneu către acel obiect, trăgând-o pe Scout după el, ca şi cum descoperea Universul.

Soarele era deja sus pe cer, făcându-mă să-mi mijesc ochii în lumina lui septembrie, care poate fi mult mai limpede decât cea din timpul verii. Am simțit răceala zilei şi povara celui nedormit – conştientizarea faptului că fiecare oră va fi dificilă şi că nicio cantitate de cafea nu va putea înlocui vreodată somnul. Însă tot aveam nevoie urgentă de cafea.

Lângă piață exista un chioşc deschis toată noaptea, de la care se aprovizionau în special taximetriştii negri şi hamalii care se ocupau de carne. M-am aşezat la coadă în vreme ce bărbați cu capetele rase şi chipuri înspăimântătoare se extaziau în fața cățelului castaniu de la picioarele fiicei mele. El țopăia ca un somon pe uscat, copleşit de entuziasm, şi ei râdeau, toți oamenii duri ai nopții londoneze, şi am fost bucuros să constat că Stan al nostru încă nu învățase ce era frica.

În timp ce ne apropiam de poarta şcolii, Scout s-a alăturat altei fetițe. Mama acesteia se oprise să stea de

vorbă cu o altă mamă, aşa că am aşteptat cu Stan la poartă şi l-am liniştit fiindcă începuse să scâncească atunci când o văzuse pe Scout îndepărtându-se. Am aşteptat în caz că se întorcea să ne facă semn cu mâna, dar ea era de-acum cu prietena ei şi uitase de noi.

Înainte de a dispărea în lumea ei, am văzut că uniforma îi era prea mare şi m-am gândit că avea să-i fie mare vreme îndelungată. Doamna Murphy avusese dreptate. Fiica mea era tare slăbuță. Şi era totul pentru mine.

Locuința bancherului mort se afla într-un bloc de apartamente cu vedere spre Regent’s Park. Paza clădirii era asigurată de un portar. Când am ajuns acolo, probabil că portarul era în pauza de ceai, întrucât uşile duble din sticlă erau încuiate, aşa că am stat afară şi am sunat încontinuu, privind câinii din Regent s Park.

Erau liberi cu toții. Câini mari şi frumoşi de toate rasele, Labradori şi Golden Retrieveri, Airedale Terrieri, dar şi mici, Beagle şi Terrier Westie sau Terrierul alb vest scoțian, cu toții gâfâind şi încrezători în vreme ce adulmecau grămezile de frunze, sau unul pe altul, întorcându-se când erau chemați de stăpâni. Nu-mi imaginam că va veni vreodată timpul când Stan va răspunde la chemarea mea.

— Domnule detectiv?

O femeie şi un bărbat având vreo 25 de ani se îndreptau spre mine. Îi zărisem când îmi parcasem maşina şi apreciasem că era un cuplu de copii bogați din zonă. Doi golănaşi frumoşi, cu un aspect intenționat neîngrijit, trecând de la unul la altul o țigară, în timp ce stăteau pe zidul scund al grădinii tunse cu migală. Numai copiii oamenilor bogați îşi permit să fie atât de nepăsători la vârsta asta.

Pe alee se afla un şofer tolănit într-un Mercedes mare şi negru, înghesuit între două Porsche 911, şi o privea pe fată jucându-se alene cu şapca lui cu cozoroc. Am

remarcat că tânărul care era cu fata avea un aparat foto atârnat de gât. M-am gândit că erau de la presă. Fata a fost cea care a vorbit.

— Ați venit să vorbiți cu doamna Buck? Este suspectă? Vă aşteptați să arestați pe cineva în curând?

Am apăsat butonul soneriei cu degetul mare şi n-am răspuns fetei.

— Este o crimă din ură, domnule detectiv? a insistat ea.

Am privit-o fix.

— Toate crimele sunt din ură, am spus eu. Pentru ce publicație ați zis că scrieți?

— N-am zis, a precizat ea.

Avea în mână un reportofon digital minuscul. O luminiță roşie strălucea. Ea a dat din cap spre fotograf, iar el şi-a îndreptat aproape alene camera spre mine şi a apăsat declanşatorul. A făcut pozele de parcă trăgea cu mitraliera.

— Hei! am rostit eu ridicând o mână pentru a mă proteja.

— Ați văzut ce spune comunitatea online? a întrebat ea, cu micul reportofon vârât sub nasul meu. Zice că Bob Măcelarul e un erou.

— Bob Măcelarul? am rămas eu uluit.

— Este pe toate rețelele de socializare. E la modă de 24 de ore, a adăugat ea, zâmbindu-mi vag. Chiar n-ați ştiut de asta?

Portarul a descuiat, în cele din urmă, uşa. Mi-am lipit legitimația de sticlă şi mi-am spus numele şi gradul. Aşa că mi-a aflat şi ea numele.

— Şi ce părere aveți despre asta, domnule detectiv Wolfe, că rețelele de socializare îl numesc pe ucigaş erou, iar pe victimă, o jigodie? a întrebat fata.

— Scuzați, scuzați, a spus portarul deschizând, în sfârşit, uşa.

M-am oprit în prag.

— Ucigaşii nu sunt niciodată eroi, am rostit eu.

Jurnalista mi-a zâmbit, un surâs mai larg, de parcă amândoi ştiam că nu era tocmai adevărat.

Doamna Nataşa Buck, văduva lui Hugo Buck, purta ochelari negri şi era udă fiindcă venise de la duş. Înaltă, având cu puţin peste 30 de ani, încă în halat de baie. Ciudata combinaţie halat şi ochelari de soare o făcea să arate de parcă era în vacanţă, în drum spre piscină. Părul umed îi era blond – foarte blond, blondul alb al vedetelor din filmele alb-negru. Părea blondă natural, dar poate că nu chiar atât de natural.

Avea zvelteţea lucrată, pe care o au multe femei bogate, şi aceeaşi atitudine, că totul i se cuvenea. Întâlnirea cu ea fusese stabilită din timp. Ar fi trebuit să aibă ibricul pe foc. Însă ea şi-a înfăşurat părul într-un prosop şi s-a încruntat la legitimaţia mea de parcă era un fluturaş nedorit de la Pepe's Pizza Parlour, găsit în cutia poştală.

— Condoleanţe pentru pierderea suferită, doamnă Buck. Ştiu că treceţi printr-o perioadă foarte dificilă.

Dar pe ea n-o interesa aşa ceva.

— Deja am spus poliţiei tot ce ştiu, a zis ea. Unui tânăr negru şi unei femei albe, mai în vârstă.

Avea dicţia studiată cu grijă a unei străine care şi-a petrecut zece ani în preajma unei consistente sume de bani englezeşti.

— Detectiv inspector Gane şi detectiv inspector Whitestone, am spus eu. Ştiu.

— Ba chiar mi-au prelevat probe din gură.

— Asta pentru a vă stabili ADN-ul. Ca să vă excludă de pe lista suspecţilor. Doar că trebuie să mai verificăm nişte detalii dacă n-aveţi nimic împotrivă.

— Nu *tocmai,* a replicat ea sec şi s-a uitat la ceasul de la încheietura subţire, care strălucea ca o jucărioară incrustată cu diamante. Trebuie să ies.

Era extraordinar de atrăgătoare, având genul de chip de la care nu-ţi luai privirea până nu-ţi dădeai seama că te holbai ca un nătâng. Şi poate că nici măcar atunci.

Totuşi am avut impresia că mulți bărbați îi ziseseră că era frumoasă.

— Această întâlnire a fost stabilită, doamnă Buck. Dacă aveți treabă acum, putem reprograma altă întrevedere. La secție, am adăugat eu după o pauză.

S-a uitat la mine pentru prima oară. Apoi a râs. Cu cât au mai mulți bani, cu atât mai puțin se tem de poliție. Tonul vocii i-a coborât. Mi-a plăcut mai mult.

— Ar trebui să-mi chem avocatul? s-a arătat ea nedumerită.

— Nu facem decât să stăm de vorbă, doamnă Buck.

Părul i-a căzut pe față. S-a uitat la mine prin vălul umed, apoi l-a dat fără grabă la o parte. Vocea i-a coborât şi mai mult şi a devenit lentă.

— Sunt suspectă?

— Încă nu.

Ne-am uitat fix unul la altul.

— Of, haide să isprăvim cu asta, a spus ea. Cafea? Din păcate, va trebui s-o fac eu. Am fost nevoită să-mi concediez menajera când am găsit-o având în gură penisul răposatului meu soț, a explicat ea, pe urmă s-a ridicat suspinând. E atât de greu să găseşti personal bun.

Era un apartament minunat. Curat, scump, aerisit. Buget mare, bun-gust, fără copii. M-am gândit la biroul plin de sânge şi am încercat să simt în acea locuință prezența bancherului mort. Dar dacă spiritul lui o fi fost prin preajmă, nu l-am putut simți. Părea casa unei femei care locuise singură vreme îndelungată.

Pe perete se aflau două tablouri, în mod cert ale aceluiaşi artist. Scene urbane, cu un fel de încremenire de duminică dimineață. Unul înfățişa nişte şine abandonate, iar celălalt, un soi de tunel, amândouă fiind încețoşate şi eterice, scăldate în lumina slabă a zorilor sau a amurgului. Nu existau oameni în ele, iar asta le conferea un soi de pace ciudată. Am avut impresia că parcă recunoşteam locurile.

M-am aplecat spre tabloul cu şinele de cale ferată,

căutând numele pictorului, însă n-am văzut decât două inițiale scrise cu litere mici.

j s

În vreme ce doamna Buck făcea cafea, o cățelușă pitică a intrat în cameră. Arăta ca o încrucişare între un Pekinez şi un Chihuahua. Am lăsat-o să-mi adulmece mâna, apoi am luat-o în brațe şi am pus-o în poală. A stat acolo tremurând, uşoară ca o insectă. Când am încercat s-o mângâi, s-a dus agale în celălalt capăt al canapelei şi, privindu-mă sfidătoare, şi-a golit vezica.

Doamna Buck s-a întors în cameră aducând o cafetieră pe o tavă din argint.

— Susan, fetiță rea! a rostit ea. Ştii că nu trebuie să faci asta pe covor.

Doamna Buck a trântit o pernă de mătase peste pată, a pus cățeluşa pe podea şi s-a aşezat vizavi de mine. S-a sprijinit de spătar, încrucişându-şi picioarele şi suspinând când capotul i s-a desfăcut. Şi l-a strâns la loc în vreme ce un iPhone aflat pe măsuța de cafea dintre noi a început să vibreze. Cățeluşa a lătrat tremurând de furie. Doamna Buck a luat telefonul şi a început să citească mesajul primit. Apoi s-a apucat să trimită un mesaj. M-a făcut să mă simt de parcă nici nu mă aflam acolo. Mi-am dres vocea.

— Cine ar fi dorit să vă ucidă soțul? am întrebat-o eu.

Chipul frumos se încrunta la iPhone.

— În afară de dumneavoastră.

De data asta, s-a uitat la mine.

— Doamnă Buck, am spus eu. Vă rog să-mi acordați atenție puțin.

S-a mai uitat o dată la telefon, apoi l-a oprit. Avea chipul crispat de furie.

— Chiar crezi că am vrut să-mi ucid soțul? a întrebat ea. Omuleț prost ce eşti!

Am tras aer în piept.

— Poliția a fost chemată la această adresă cu trei zile înainte ca el să moară.

— Chestia aia? O ceartă între îndrăgostiți.

— V-ați amenințat soțul cu moartea.

— Ce era de aşteptat să spun când am găsit-o pe menajeră sugându-i-o? În fierbințeala momentului, zici tot felul de lucruri.

— I-ați trimis patul la birou, prin FedEx.

— Am vrut să-l fac de râs. Am vrut să-l umilesc. Am vrut să ştie cum e să te simți astfel.

— Şi pe urmă cineva i-a tăiat gâtul.

A turnat cafea.

— Îmi dau seama că arată rău. Zahăr? Lapte?

— Neagră, vă rog.

— Dar n-am vrut ca el să moară. Am vrut doar să înceteze. Să înceteze – cum să mă exprim într-un mod civilizat? Să se culce cu te miri cine.

Cafeaua era bună.

— Soțul dumneavoastră avea mulți prieteni?

— Ştiți cum sunt englezii? Sau cel puțin englezii din înalta societate. Hugo provenea dintr-o familie care lăsa câinii să se urce în pat şi îşi băga copiii în coteț. Când avea şapte ani, soțul meu a fost trimis la internat. A fost genul de englez care îşi face prieteni la şcoală, apoi şi-i păstrează pentru totdeauna. Şi care nu prea are nevoie de restul lumii. Inclusiv de soția lui.

M-am gândit la fotografia de pe biroul lui.

— Unde a făcut şcoala?

— La Trinity College Cambridge. Şi prințul Charles a studiat acolo.

Zâmbea cu mândrie melancolică.

— Şi înainte de asta? am întrebat eu.

— La Potter's Field, a răspuns ea. Şi tatăl lui a fost acolo. Şi bunicul. Hugo spunea că este Etonul atleților, muzicienilor şi al bandiților. A zis asta ca un compliment.

— El din care categorie făcea parte?

— A fost atlet. Soțul meu era bun la jocuri.

— I-au plăcut anii petrecuți la Potter’s Field?

— Profesori sadici. Mâncare greu de digerat. Duşuri reci. Obsesie constantă față de sport. Hărțuieli ocazionale. Mult sex între homosexuali. Spunea mereu că a fost cea mai grozavă perioadă din viața lui.

— Soțul dumneavoastră a avut amante?

— Ei bine, evident, a pufnit ea.

— În afară de menajeră.

— O sumedenie.

— Iar amantele aveau soți?

— Unele. Credeți că a fost vreun soț gelos? Posibil. Dar lui Hugo îi plăcea personalul de serviciu. S-a ținut departe de prietenele mele, meritul ăsta i-l recunosc. Deşi nu cred că a făcut-o din moralitate. Pur şi simplu, prefera să se distreze cu servitoarele.

— Am nevoie de numele şi datele de contact ale menajerei. Colegilor mei le-ați spus că nu le aveți.

— Deoarece târfa a luat un avion spre Kiev, a izbucnit ea mânioasă. Le-am *spus.* Chiar trebuie să spun totul de două ori?

— S-a certat cu vreunul dintre partenerii de afaceri? A primit telefoane, e-mailuri sau scrisori de amenințare?

A clătinat din cap. Se săturase. Şi-a luat telefonul.

— Unde v-ați aflat între orele 5 şi 7 a.m. în ziua în care soțul dumneavoastră a murit? O să am nevoie de extrasele cardurilor de credit, de facturile telefonului mobil, de computere şi de parolele lor. Laptopuri, desktopuri, tablete, totul. Mă ascultați, doamnă Buck?

S-a ridicat.

— Chiar vreți să ştiți adevărul despre soțul meu?

Ne-am uitat fix unul la celălalt.

— Da.

— Atunci, să vă povestesc despre soțul meu, a zis ea.

Ridicând din umeri, a lăsat halatul să-i cadă de pe umeri şi să alunece pe podea. Pe trupul ei gol am văzut vânătăi. Pe brațele şi pe picioarele ei lungi erau urme proaspete, livide, dar şi unele vechi, pe cale să dispară.

Toate semnele unor bătăi sistematice şi regulate, care evitaseră cu grijă faţa.

— Acesta a fost soţul meu.

— Doamnă Buck.

— El a fost cel violent. Nu eu. Când am luat acel mic cuţit pentru stridii, mi-a râs în faţă. A râs de mine, domnule detectiv. Dar n-am vrut să moară, indiferent ce i-am spus.

Lacrimile au apărut, în cele din urmă, şi mi s-au părut reale.

— Am vrut să fie *bun,* a continuat ea, să nu mai umble cu altele. Am vrut să nu mai fiu umilită de el cu femei prea sărace şi prea proaste pentru a-l refuza. Am vrut să *înceteze.*

M-am ridicat în picioare.

— Vă rog, doamnă Buck.

— Nataşa.

I-am cules halatul de pe duşumea şi i l-am pus în jurul umerilor. Ea mi-a cuprins talia cu braţele. Cred că voia doar să fie ţinută în braţe pentru o vreme. Că se săturase de toate întrebările. Aveam convingerea că doar se simţea singură. Chipurile noastre s-au apropiat unul de altul. Îi percepeam respiraţia. Şi mi-am simţit sângele năvălind neinvitat în mine.

Fiindcă şi eu eram singur.

După un moment îndelungat, m-am desprins, lovindu-mi fluierul piciorului de măsuţa de cafea şi trezind căţeluşa.

Nataşa Buck a râs scurt în timp ce îşi îmbrăca din nou halatul şi îşi lega strâns cordonul în jurul taliei subţiri.

— Ah, acea specie rară, a spus ea dând din cap către mâna mea stângă.

Verigheta mea a reflectat lumina slabă în vreme ce am ridicat ceaşca de cafea.

— Un bărbat însurat care îşi iubeşte soţia! a zis ea.

— Beţi-vă cafeaua, am sfătuit-o eu.

Portarul nu se zărea nicăieri. Jurnalista şi fotograful dispăruseră. Şoferul picotea în Mercedes, cu şapca trasă pe ochi. Câinii din parc se duseseră cu toții acasă.

Mă îndreptam spre maşină, lovind cu pantofii frunzele de toamnă de pe jos şi gândindu-mă la picioarele lungi ale Nataşei Buck când DCI Mallory m-a sunat.

Capitolul IV

O dubă neagră cu alb de la Departamentul de medicină legală se afla la intrarea pe alee, luminată de girofarurile zecilor de maşini de patrulă parcate peste tot pe Shaftesbury Avenue.

Poliţişti în uniformă încă derulau benzile albastre cu alb de delimitare a perimetrului infracţional şi împingeau în spate mulţimea care spera să întrezărească un cadavru recent.

M-am aplecat şi am trecut pe sub bandă.

Staţiile radio digitale din reţeaua Airwave ciripeau ca păsările. Criminaliştii îşi puneau salopetele albe, pe când cei doi detectivi inspectori ai lui Mallory, Whitestone şi Gane, deja îşi dezbrăcau echipamentele de protecţie. Erau entuziasmaţi.

— Este un cadavru bun, mi-a spus Gane.

Era un tânăr negru, cu capul ras aproape perfect, iar pe sub hainele de protecţie era mult mai bine îmbrăcat decât ar fi fost cazul.

Mi-am pus mănuşile albastre, din latex subţire.

— Un cadavru bun?

— Un cadavru rău e unul găsit de public, a explicat Whitestone. De vreun beţiv care vrea să urineze sau să vomite. De cineva care îşi plimbă câinele şi calcă prin sânge înainte să se întărească. Sau distruge probe, afectează perimetrul infracţional înainte chiar ca moartea să fie confirmată.

Whitestone avea vreo 35 de ani, era o femeie blondă, cu un aer gânditor, care purta ochelari cu rame negre, şi n-ai fi ghicit că, de mai bine de zece ani, se ocupa de investigarea crimelor.

— Dar un cadavru bun este acela găsit de poliţie, omul fiind categoric mort, a adăugat ea. Dacă ai un cadavru bun, lucrurile sunt simple. Scapi de o grămadă de

muncă.

— Iar acesta e un cadavru bun, a zis Gane. Am citit despre tine. Eşti faimos, Wolfe. Cum te-au numit la tribunal?

— Ofițer A, am răspuns eu.

— Ofițer A. Ai făcut parte din SO15[17]?

— Da, am zis eu. Ofițer de supraveghere.

— Ai fost ofițer de supraveghere? s-a mirat el.

Îmi dădeam seama că un detectiv de la Omucideri, precum Gane, se putea gândi că supravegherea era un fel de viață în viteza întâia. Era adevărat că pierdeai o grămadă de vreme urmărind oameni pe jos şi cu maşina, privind filmări CCTV. La Omucideri şi infracțiuni grave, treaba e făcută de echipe de investigare a crimelor, brigăzi ale poliției specializate în crime şi unele dintre unitățile de elită, care nu investighează decât crime, omoruri prin imprudență şi amenințări cu moartea. Gane a scos un sunet de parcă îmi petrecusem prea mult timp întrebându-mi colegii dacă vor cartofi prăjiți cu un Milkshake.

— Am auzit că n-ar fi explodat niciodată, a zis Gane. Deoarece tipul care a făcut bomba a greşit rețeta.

— Şi eu am auzit asta. La tribunal, expertul a subliniat că n-a distilat peroxidul de hidrogen la concentrația corectă. L-a fiert la foc mic când ar fi trebuit să-l amestece. A uitat să bată albuşul. Poate că-i adevărat. Poate că doar au încercat să ne înveselească puțin. Cineva care face o bombă în bucătăria maică-sii nu poate fi prea deştept, nu?

— Iar ție ce ți-au dat?

— Medalia Reginei pentru Poliție[18].

Aproape că a fluierat.

— Medalia Reginei? Se acordă pentru curaj excepțional, profesionalism sau devotament evident față de datorie, a detaliat el râzând scurt. Noroc că tipul avea o bombă în geantă. Altminteri, ți-ar fi dat de la 10 la 20 de ani de închisoare.

— Şeful te aşteaptă, m-a anunțat Whitestone.

Criminaliştii instalau două reflectoare la capătul aleii, unde Mallory stătea în picioare lângă o formă întunecată întinsă pe jos lângă uriaşele tomberoane. Silueta înaltă şi zveltă a detectivului inspector-şef se distingea nemişcată la locul crimei care tocmai era luminat, ca un actor aşteptând din partea regizorului semnalul pentru a-şi rosti replica. Mizerabila alee părea că se afla la ani-lumină de strălucitorul turn din sticlă.

— Am crezut că avem un alt criminal, am zis eu.

— Nu, a spus Mallory.

Există o privire pe care o vezi la toți boxerii şi la anumite specii de câini – ciobăneştii germani o au –, privirea care dezvăluie conştientizarea faptului că lumea este un loc foarte serios. Mallory avea acea privire în clipa aia.

— Zonă diferită, acelaşi criminal, a precizat el. Uite!

Mortul purta zdrențele triste caracteristice persoanelor fără adăpost. Iar cineva îi tăiase gâtul.

Clasic, de la un capăt la altul.

Puternica lumină albă a reflectoarelor dezvăluia un gât care fusese, practic, retezat, jumătatea din față a gâtului victimei fiind tăiată curat. Din nou. Părea că doar şira spinării mai ținea capul ataşat de trup. Din nou. Mallory avea dreptate. Vagabondul de pe aleea mizerabilă se afla la o lume distanță de bancherul din turnul de sticlă.

Numai că era altă persoană ucisă la fel.

În ciuda luminii reflectoarelor, aleea era rece, iar prin mănuşile din cauciuc subțire, simțeam transpirația gâdilându-mi palmele. Am aprins lanterna pentru a mă uita la zidurile la care lumina nu ajungea, trecând încet fasciculul subțire peste petele mari de sânge arterial împroşcat pe pereți şi pe tomberoane. Am stins lanterna când m-am uitat la sângele care acoperea jumătatea de sus a cadavrului.

Sângele avea acea distinctivă duhoare metalică atât de dezgustător de omenească totuşi, amestecată cu

mirosurile de carburant, mâncare şi alcool din West End.

Am încercat să privesc dincolo de sânge şi de grozăvie. Am încercat să mă uit la cel care fusese cândva un om.

Părul îi era lung şi încâlcit, hainele îi erau nişte zdrențe înnegrite de traiul dur de pe străzi. Vârsta îi era greu de estimat, deoarece părea foarte şubrezit ca sănătate, ca şi cum trăise o întreagă viață cu mult înainte de moartea lui brutală.

— Or să-i găsească înțepături pe brațe, am spus eu, poate şi pe picioare şi chiar între degetele de la picioare.

— Dar de ce să omori un om care se străduieşte din răsputeri să se ucidă singur? a întrebat Mallory.

Alături de bărbatul mort se aflau câteva lucruri jalnice care îi aparținuseră. O pungă de gunoi neagră, legată la gură cu un elastic, conținea toate bunurile lui lumeşti. O şapcă de lână încă plină cu monede. Şi un instrument muzical. O bucată subțire de lemn negru cu un amestec complicat de găuri argintii şi clape.

— Un clarinet? am presupus eu.

— Nu este clarinet, a zis Mallory. E prea mic. Este un oboi.

— Nimeni nu cântă la aşa ceva pe stradă, a intervenit unul dintre criminalişti.

Privirea lui Mallory a trecut de la monstruoasa pată de sânge de pe piept la banii neatinşi şi la instrumentul muzical. A clătinat din cap cu ceea ce părea a fi o tristețe autentică.

— Se pare că trăia pe străzi de ceva vreme, am adăugat eu. Sunt mulți toxicomani şi foşti toxicomani pe-aici. Totuşi oamenii fără adăpost nu se ucid prea des unul pe altul.

— Nu, a confirmat Mallory. De obicei, oamenii care au case reprezintă o problemă.

Am privit din nou spre stradă. Deja, criminaliştii se mişcau cu încetinitorul, ca nişte greoaie fantome albe sau ca nişte oameni de ştiință examinând consecințele unui Armaghedon nuclear. Lucrau cu răbdare, fotografiau

urme de paşi, adunau mucuri de țigări, prelevau fibre, amprente şi probe de sânge. Unul dintre ei făcea un desen. Fotograful a terminat de făcut poze şi a început să filmeze. Mici marcaje galbene numerotate apăreau pe solul neregulat, iar criminaliştii păşeau cu grijă printre ele. Dincolo de ei, în vârtejul festiv al luminilor albastre de la girofarurile maşinilor noastre, polițiştii în uniforme împingeau îndărăt mulțimea care înregistra drama cu camerele telefoanelor mobile.

— Ei cred că punem în scenă *Mizerabilii* aici, a spus Mallory. Este un loc ciudat, nu-i aşa?

Am ridicat capul. Mallory avea dreptate. De fapt, nu era cu adevărat o alee, ci un fel de scobitură între două dintre marile teatre vechi de pe Shaftesbury Avenue. La capătul aleii, pe deasupra capetelor mulțimii care căsca gura, se vedeau luminile strălucitoare ale inimii oraşului. Neonul alb al marchizelor teatrelor, roşul şi auriul din Chinatown.

— Şi nimeni n-a auzit nimic, a opinat Mallory citindu-mi gândurile.

— Deoarece i-a fost tăiată traheea, am zis eu. Cu traheea retezată, n-a putut țipa.

Mulțimea era împinsă pe trotuarul de vizavi, iar vocile se ridicau protestând. Oamenii îşi lungeau gâturile pentru a vedea mai bine şi îşi ridicau cât mai sus telefoanele pentru a filma. Criminaliştii au început să înalțe un cort deasupra omului mort pentru a ascunde scena de ochii publicului şi a proteja de intemperiile vremii miile de probe minuscule.

Fasciculul lanternei lui Mallory s-a oprit pe şapca plină cu monede, apoi pe instrumentul muzical.

— Ce soi de dependent de heroină cântă pe stradă la oboi? a întrebat el.

M-am gândit la vorbele lui.

— Unul care a avut bani, am răspuns eu. Unul care a avut toate şansele în viață. Unul care provine dintre cei privilegiați. Cu un profesor de muzică venind o dată pe

săptămână şi cu care exersa cântatul la oboi. Lecții care au durat ani de zile. Banii n-au fost o problemă.

— Sau poate că, pur şi simplu, l-a furat, a sugerat Mallory. Dar nu cred. Bănuiesc că ai dreptate. Am convingerea că a avut parte de tot ce a fost mai bun. Cu mult timp în urmă.

Blițul camerei unui criminalist a luminat pereții aleii. Printre stropii de sânge arterial proaspăt s-a văzut încâlceala unui graffiti care îmi scăpase. Un anumit cuvânt mi-a sărit în ochi, aşa că m-am apropiat, deşi mi-am dat seama care era.

P O R C .

Pe trotuarul de vizavi, am văzut strălucirea rece de la vreo sută de telefoane mobile ridicate deasupra umerilor polițiştilor aflați în spatele benzii pe care scria „Poliția. Nu treceți!" Mulțimea era împinsă îndărăt. Se adunaseră tot mai mulți oameni, iar polițiştii abia o țineau în frâu. Privirile curioşilor şi luminile albe ale telefoanelor străluceau ca ochii lupilor iarna.

Ținând într-o mână un laptop şi cu cealaltă dându-şi jos masca albă de pe față, o criminalistă s-a apropiat pe alee.

— E un cadavru bun, domnule, a spus ea.

— N-avem niciun martor, n-avem arma, n-avem nicio filmare CCTV, nu cunoaştem identitatea victimei, n-avem amprente ale mănuşilor folosite de ucigaş, a spus Mallory. Am văzut cadavre mai bune.

Strada Savile Row este faimoasă pentru două lucruri, numai că secția de poliție West End Central de la numărul 27 nu e unul dintre ele.

Vreme de 200 de ani, scurta stradă Mayfair a fost sediul celor mai exclusivişti croitori din lume pentru haine de bărbați. Tot aici, pe acoperişul casei de la numărul 3, formația Beatles a cântat pentru ultima oară,

atrăgând atenția tuturor celor din West End Central. Se zicea pe atunci că toți polițiştii participanți la spectacol erau pasionați de muzică.

MIR-1, biroul în care se anchetau incidentele majore[19], centrul Departamentului Omucideri, se afla la ultimul etaj al clădirii din Savile Row nr. 27. Mallory mi-a spus să iau liftul până la subsol. Uşile acestuia s-au deschis într-o încăpere cu tavan jos, în care şirurile de mese ale „cantinei" erau acoperite cu cuțite. Un tânăr polițist în uniformă le filma şi făcea notițe pe o planşetă. Arăta ca un turist într-o piață exotică.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

— Caut un cuțit, am răspuns eu.

— Ce fel de cuțit?

— Un cuțit care să poată face asta.

Aveam la mine două fotografii. Una cu cadavrul lui Hugo Buck, iar cealaltă, cu a vagabondului mort. Ambele ilustrau rănile fatale pozate de aproape. Le-am ridicat pentru a i le arăta polițistului şi am văzut cum i se scurgea sângele din obraji.

— Căutați, domnule, a spus el. Avem de toate soiurile pe-aici.

Era adevărat. Existau sute, poate chiar mii de cuțite care străluceau sub neoanele cu lumină intensă. Cuțite care fuseseră confiscate, găsite, aruncate, luate ca probe sau predate cu ocazia unei amnistieri. Erau atât de multe cuțite, încât nu-mi dădeam seama cum aş fi putut să nu găsesc ceva care să semene cu cel care tăiase gâtul bancherului şi al bărbatului necunoscut.

Polițistul în uniformă a venit alături de mine. Şi-a dres nervos vocea.

— Sunt Carter, domnule, a spus el. Din dimineața aceea de la bancă. Mi-ați zis să respir când nu mi-a fost bine.

M-am uitat cu atenție la el şi mi-am amintit de polițistul înalt şi slab, cu părul roşcat, puştiul care nu mai fusese bun de nimic după ce găsise cadavrul.

— Polițist Carter, am rostit eu, nu e nevoie să-mi spui „domnule” doar pentru că sunt în haine civile. Purtam costumul meu negru Paul Smith, de la nuntă. Sunt detectiv. Detectivul Wolfe. Am exact acelaşi grad ca tine. Poți să-mi zici Wolfe. Poți să-mi spui Max. Poți să-mi zici cam oricum vrei. Dar dacă mi te adresezi cu „domnule”, e jenant pentru amândoi. Ştii că un detectiv are exact aceleaşi putere şi autoritate ca un polițist în uniformă, nu-i aşa?

A părut stânjenit.

— Desigur, domnule, adică detectiv Wolfe. Dar, în sfârşit, nu ți-am mulțumit. M-ai ajutat. Cu respirația. În mod cert, te ajută.

— Nu mai lucrezi pe stradă?

Chipul lui alb s-a înroşit brusc.

— M-au pus să fac muncă de birou. Am fost redistribuit. Un cowboy la „cantină”, cum i se zice sălii ăsteia. Au ajuns la concluzia că sunt prea uşor impresionabil.

M-am strâmbat.

— E un pic cam dur.

Carter a arătat spre cuțite, schimbând subiectul.

— Vezi ceva care se potriveşte?

— Încă nu.

Am trecut printre mese examinând cuțitele ordonate cu grijă. Cuțite de aruncat la țintă. Cuțite de vânătoare. Cuțite lungi, cu lamă dublă la vârf. Cuțite atât de mici şi de subțiri, încât puteau încăpea într-un portofel pentru carduri. Săbii de samurai. Cutere de tăiat covoare. Cuțite Kukri Gurkha. Cuțite Stanley pătate de rugină. Şi cuțitele supreme – compactele cuțite pliante semiautomate, cu mânere din titan şi lame din oțel inoxidabil, cuțite care se desfac la fel de rapid cât îi ia unui pistolar să-şi scoată Coltul 45.

Am luat unul şi l-am privit, ținându-l în mână.

— Primim multe din astea, a explicat Carter. Membrii bandelor le apreciază. Crezi că ar putea fi ceva de genul

ăsta?

— Nu văd cum ar putea fi, am răspuns eu punându-l la loc. Cred că ce caut are vreo 30 de centimetri. Numai lama. Trebuie să fie o lamă de lungimea asta, subțire şi cu tăiş dublu. Ceva făcut pentru a tăia gâturi.

Carter a înghițit un nod.

— Este legat de Bob Măcelarul, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

— Cine-i Bob Măcelarul?

Polițistul şi-a luat laptopul şi a găsit pagina unde se vorbea despre Bob. Website-ul unui ziar.

BOB MĂCELARUL LE-A PUS GÂND RĂU BOGĂTAŞILOR SCLIVISIȚI

de Scarlet Le Fevre,
corespondent investigații criminale

Bogătaşii sclivisiți şi îmbuibați cu şampanie trăiesc într-o teroare mortală după ce un detectiv senior a dezvăluit că moartea bancherului de investiții Hugo Buck a fost rezultatul unei crime din ură.

„Da, Bob Măcelarul l-a ucis din ură pe acel tânăr bancher nevinovat, a confirmat detectivul Max Wolfe. Dar, în fond, toate crimele sunt din ură.”

În toate barurile din cartierul financiar, tinerii plini de succes şi grăbiți să-şi facă praf bonusurile trăiesc în prezent o teroare cumplită din pricina lui Bob Măcelarul.

„Este groaznic să te gândeşti că Bob Măcelarul i-a luat în vizor pe bancheri, a spus Bruno Mancini aflat la The Lucky Cripple, restaurantul la modă de pe Cheapside. Ce-i în neregulă să fii bogat? Muncim din greu pentru succesul nostru.”

Am înjurat în şoaptă.

— N-am spus nimic din toate astea, am zis eu, apoi m-am uitat din nou la articol. Ei bine, poate doar puțin.

Articolul era însoțit de o mică fotografie. Am recunoscut-o pe jurnalistă. Era tânăra aflată în fața blocului din Regent’s Park. Nu eram sigur ce însemna

asta, însă am ştiut că nu era bine. Cel puțin, nu făcuse legătura între moartea lui Hugo Buck şi cea a necunoscutului de pe alee. Şi ăsta era singurul lucru bun.

Am mers mai departe printre mese, ştiind cumva că nu voi găsi acolo cuțitul pe care îl căutam.

— Mulțumesc pentru ajutor, Carter. Îmi pare rău că nu te mai lasă pe străzi.

El s-a luminat la față.

— De fapt, nu-i chiar aşa de rău. Îmi plac serile. Şi ajungi să simți istoria aici. Ai un minut? Uită-te la asta.

Carter a deschis uşa unei camere de depozitare. Era mică şi ticsită ca un pod care fusese abandonat cam pe vremea când trupa Beatles cânta pe acoperiş în celălalt capăt al străzii.

— E plină de lucruri cu care nimeni nu ştie ce să facă, a precizat Carter. Nu sunt probe, aşa că nu le pot pune în pungi şi eticheta. Nu sunt gunoaie, deci nu le pot arunca. Şi nu sunt suficient de importante pentru a ajunge într-un muzeu. Cred că, pur şi simplu, au uitat de ele. Aruncă o privire, detectiv Wolfe.

Am intrat amândoi în camera prăfuită, iar eu m-am uitat surprins în jur.

Am văzut un joben din mătase pe jumătate mâncat de molii şi de mucegai. Cutii din carton din care dădeau pe dinafară demodate bastoane din cauciuc. Un vraf de scuturi vechi, folosite în timpul revoltelor stradale, care se prăbuşise. Şepci de baseball pentru polițişti, care nu prea le veniseră bine niciodată. Un cuier plin cu veste din kevlar grele, incomparabile cu cele subțiri pe care le avem acum. Şi mai erau şi alte accesorii şi piese din uniformă – căşti cu insignele căzute, jachete cărora le lipseau nasturii de alamă, lucruri abandonate, care aveau 20, 50 sau 100 de ani vechime. Gunoaie de-ale poliției pe care nimeni nu avusese inima sau energia, sau permisiunea să le arunce.

Aşa că le-au înghesuit acolo.

— Ai auzit de Muzeul Negru? m-a întrebat Carter. Este la New Scotland Yard. Nu e deschis pentru public. Ăsta este exact ca Muzeul Negru.

Am zâmbit.

— E ceva mai multă harababură decât la Muzeul Negru, am spus eu. E adevărat că la Muzeul Negru se află mult echipament din vechime. Arme de foc. Cuțite. Bastoane care se pot transforma în săbii. Umbrele care se pot transforma în arme. Au chiar şi o sabie care se poate transforma într-un cuțit numit „Ucigaş de polițişti”. Dar nu este un muzeu adevărat. E mai mult un instrument educativ. Pentru studiu.

Ochii lui Carter s-au deschis larg.

— Ai văzut-o?

Am dat din cap.

— În timpul pregătirii, am fost acolo, am zis eu. Există panouri cu toți ofițeri de poliție ucişi la datorie. Îți arată Muzeul Negru ca să nu ți se întâmple şi ție.

— Uite! a exclamat Carter.

Era o străveche geantă din piele, aflată singură pe un raft plin de pânze de păianjen. Pielea de vită maroniu-închis era ponosită şi crăpată de trecerea timpului. Elementele din alamă şi încuietoarea erau înnegrite de rugină. Carter a luat-o de-acolo ca s-o examinez, iar un păianjen s-a îndepărtat grăbit, de parcă întârziase la o întâlnire importantă.

— Pare o trusă medicală veche, am spus eu.

— Este o trusă Gladstone, a zis Carter. Ceea ce o face specială pe asta e că-i o trusă criminalistică. Şi cred că este una dintre cele originale. Ai auzit vreodată de trusele criminalistice?

Am dat din cap.

— Trusele criminalistice au apărut odată cu investigațiile moderne efectuate de detectivi, a explicat el. Din 1925, Scotland Yardul a avut două. Întotdeauna, pregătite şi gata de folosit. Conțineau mănuşi de cauciuc, lupe, recipiente pentru sânge, flacoane de testare pentru

amprentare, tot felul de instrumente. Trusele criminalistice au apărut când domnul Bernard Spilsbury a văzut un detectiv atingând cu mâinile goale un cadavru. Trusele criminalistice reprezintă începutul investigațiilor criminalistice moderne.

Carter a pus cu grijă la loc vechea geantă ponosită, de parcă era neprețuită.

— Un lucru nu înțeleg.

Carter s-a uitat la mine.

— Colega ta, polițista, mi-a spus că bancherul mort a fost primul cadavru pe care l-ai văzut.

— Polițista Wren, a rostit el. Edie. Da.

— Dar nu poate fi adevărat. De când porți uniforma, Carter?

— De şase ani.

— Trebuie să fi văzut mai multe cadavre decât mine. Probabil că, în medie, ai văzut un cadavru pe zi. Şoferi care au zburat prin parbriz în timp ce trimiteau un SMS. Motociclişti loviți de autobuze. Pietoni care au fost loviți de motociclişti şi de şoferi. Nu pot să cred că Hugo Buck a fost primul tău cadavru, am zis eu clătinând din cap.

Carter s-a gândit la cuvintele mele.

— Este adevărat, a spus el. Am văzut mulți oameni morți. Dar ce-am găsit eu şi Edie – polițista Wren – în dimineața aceea pe duşumeaua din biroul acelui om n-a fost ghinion sau soartă, sau prostie. Nu s-a întâmplat pentru că cineva a fost beat sau drogat, sau trimitea un SMS. Ce i s-a întâmplat acelui om – bancherului – n-a fost un accident. A fost cel mai deliberat lucru din lume. Mi s-a părut o violare a totul. Nu este ca măcelul, măcelul zilnic, de pe drumuri. Nu ştiu cum să explic. Doar că e *diferit,* nu-i aşa?

Am dat din cap.

— Ai dreptate, am spus eu. Crima este diferită.

M-am trezit prea curând. Este acel moment culminant al nopții – prea târziu ca să te culci la loc, prea devreme

ca să te trezeşti.

Mă dau jos din pat şi mă duc la fereastră. Luminile strălucesc în piața de carne. Mă întorc şi mă aşez pe pat, dar tot nu m-am uitat la deşteptător. Mi se pare ca şi cum m-aş uita în ochii unui nebun.

Apoi mă uit.

3:50

Mă duc la marele dulap încastrat în perete şi împing la o parte uşile duble. Ele se deschid, iar colecția de curele şi coliere care atârnă pe uşă zornăie încet în întuneric.

În partea stângă sunt pantofi. Tot felul de pantofi de damă. Sandale cu barete şi tocuri cui. În dreapta sunt stive de sertare. Tricotaje. Jeanşi împăturiți cu grijă, care nu vor mai fi purtați niciodată.

Şi chiar în față se află umeraşele pe care atârnă toate rochiile ei, şi fustele, şi cămăşile, şi jachetele, şi bluzele. E mult bumbac alb, dar şi pete de culoare, deşi nu se pot vedea în lumina difuză. Dar există mătăsuri portocalii şi un batic albastru, şi lucruri străvezii, stropite cu argintiu. Delicate ca un fulg, uşoare ca un suspin. Îmi întind larg brațele şi le cuprind, lipindu-mi fața de hainele ei, de esența ei, de vechea viață.

O inspir.

Apoi adorm.

Capitolul V

Copiii îşi pictaseră familiile.

Un perete întreg al sălii de clasă era acoperit cu imagini strălucitor colorate ale unor siluete alcătuite din linii. La cinci ani, începeau să conştientizeze existenţa lumii şi care le era locul în ea.

Mamele cu siluete schiţate din linii aveau părul lung, ondulate linii negre, maronii şi galbene, iar unele dintre ele ţineau în braţe câte un pachet în formă de cârnat cu un cerc pe post de cap – un frăţior sau o surioară. Taţii erau, în general, siluete mai mari, ca nişte insecte, şi aproape toţi aveau pătrate sau dreptunghiuri maronii – serviete. Toate imaginile păreau pline de viaţă, cu părinţi, fraţi, siluete conturate din linii, având forme şi mărimi corespunzătoare. În afară de desenul lui Scout.

— Uite, ăla-i al meu, a spus ea.

Cum aş fi putut să nu-mi dau seama?

În desenul lui Scout erau doar un tată care nu zâmbea şi nu avea servietă – eu – şi o fetiţă cu uriaşi ochi căprui – ea –, iar la picioarele noastre, o mică mâzgăleală cu patru lăbuţe – Stan.

Lăsasem căţelul acasă, spre disperarea lui manifestată prin urlete furioase, pentru că, în prima zi din săptămână a fiecărei luni, părinţilor li se permitea să intre în clasă pentru a vedea ce făcuseră copiii. Trebuia să fie un moment plăcut. Însă eu m-am uitat la desenul ei, în vreme ce părinţii şi copiii se înghesuiau pe lângă noi, şi n-am ştiut ce să spun.

Cei mai mulţi dintre taţi purtau costume şi cravate şi aveau serviete în mâini, în timp ce mamele erau îmbrăcate fie pentru a se duce la birou, fie pentru a face jogging, pe când unele dintre cele în haine de sport aveau bebeluşi în braţe sau ţineau de mână copii mici. Aşa că în mod cert desenele aveau un realism social. O învăţătoare

tânără, o neozeelandeză blondă, domnişoara Davies, ne privea pe toți, zâmbind cu amabilitate.

— Îți place? m-a întrebat Scout deranjată de tăcerea mea.

— Foarte mult, am răspuns eu.

Adevărul era că-mi sfâşiase inima.

Fundalul alb din desenul lui Scout părea să copleşească într-un fel acele trei siluete mici. Şi am simțit din nou ce ştiam că voi simți pentru totdeauna. Faptul că celelalte familii erau complete, iar a noastră fusese distrusă. Am pus o mână pe umărul lui Scout, care m-a privit cu ochii mamei ei.

— Ai făcut o treabă bună, Scout, am lăudat-o eu.

— Domnişoara Davies a zis să fie doar familia, a precizat ea, apoi, – pierzându-şi brusc interesul, s-a dus la pupitrul ei ca să se pregătească pentru prima oră de clasă.

Aproape că se făcuse vremea de plecare. Mamele şi tații îşi sărutau copiii, luându-şi rămas-bun de la ei, şi schimbau zâmbind câteva cuvinte cu învățătoarea.

Însă eu am rămas locului până s-a auzit clopoțelul, privind desenul făcut de Scout cu familia noastră înconjurată de tot acel spațiu gol şi alb.

Lui Stan nu-i plăcea să fie lăsat acasă.

Răsturnase cu fundul în sus vasul de apă, sfâşiase salteluța din cuşca lui şi, ca să pună capac, se cocoțase pe măsuța de cafea şi îndepărtase dispregtuitor mouse-ul laptopului, care atârna ca un spânzurat deasupra duşumelei.

Ne-am uitat unul la altul.

Un Cavalier King Charles Spaniel n-ar fi fost prima mea alegere. Nici măcar a cincea sau a şasea. Aş fi preferat ceva mai mare. Un Labrador sau un Golden Retriever. Un Ciobănesc german. Stan m-a studiat cu ochii lui bulbucați, rozând absent un cablu TV, în timp ce făceam curat după el. „Ceva mai mare şi mai deştept”, m-

am gândit eu.

Dar Scout studiase problema şi ştia ce dorea. Stan era câinele ei.

Însă în ziua aceea, nici dacă dădea foc casei nu m-aş fi putut supăra pe el. Fără Stan în viețile noastre, tot acel spațiu alb din jurul nostru ne-ar fi putut înghiți de vii.

Întorcându-ne acasă de la plimbare, Stan şi cum mine am traversat Charterhouse Square.

El se lăsase în jos ca să-şi facă treaba când eu i-am observat pe bărbații care şedeau pe o bancă. Erau trei. Încă treji după noaptea nedormită. Avem mulți bețivi înveterați în zonă, atraşi de barurile deschise toată noaptea din preajma pieței de carne Smithfield. Doi băieți cu fețe palide îmbrăcați în haine sport ieftine şi un asiatic mai în vârstă şi mai masiv, care purta un tricou, în ciuda răcorii matinale. El a fost cel care a scos un sunet ca de sărut adresându-se câinelui meu.

Am zâmbit.

Cei trei inşi m-au privit fix.

Nu era un moment bun.

Apoi Stan s-a îndreptat vesel şi grăbit spre ei, nebun de entuziasm, trăgându-mă după el. Parcă nu-i venea să creadă ce coincidență extraordinară era că ei se nimeriseră acolo exact când era şi el. Am lăsat lesa din mână.

A fost greşeala mea.

Halterofilul l-a ridicat pe Stan – l-a apucat greşit, cu ambele mâini în jurul pieptului, nu susținându-i greutatea cu o mână pusă sub fund – şi s-a ferit dezgustat când cățelul a încercat să-i lingă fața.

În vreme ce însoțitorii lui cu fețe lăptoase au râs, halterofilul a lăsat cățelul să cadă, iar Stan s-a răsucit în cădere, lovindu-se când a aterizat şi începând să scâncească. Scheuna, cu coada țeapănă şi ascunsă între picioare, cu urechile lipite de cap – toate semnele terorii canine.

S-a întors la mine. L-am ridicat cu o mână în jurul pieptului şi cu cealaltă sub funduleț, aşa cum trebuie ținut un câine, şi l-am lipit de corpul meu.

În sfârşit, învățase ce este teama.

— Ăla nu-i câine, a spus halterofilul. E un şobolan.

— Băi, te-ai speriat fiindcă n-ai vrut să-l săruți! a zis unul dintre camarazii lui.

— E câine! a opinat celălalt. Dar e câine de poponar.

Au râs cu toții.

L-am lăsat jos pe Stan, care s-a întins pe pământ, cu coada ridicată, cu urechile pleoştite, cu ochii mari ieşiți din orbite. Am pus o mână pe trupul lui pentru a-l linişti şi i-am simțit coastele fragile sub mătăsoasa blană castanie şi inima bătând nebuneşte. Am lăsat lesa largă.

Cei trei inşi de pe bancă încă râdeau. „Nişte tipi duri, am chibzuit eu. Tipi duri care doar se distrează."

Am încercat să mă îndepărtez în vreme ce ei chicoteau şi flecăreau, însă Stan s-a oprit să adulmece un tomberon. Apoi s-a lăsat pe lăbuțele din spate, privindu-mă timid în timp ce-şi golea intestinele. Am pus cele trei excremente într-o punguță, am legat-o şi am aruncat-o în tomberon. Ei şi-au îndreptat din nou atenția către cățelul meu, arătând spre el şi uitându-se urât. Deciseseră că Stan se afla acolo pentru amuzamentul lor.

Şi aia a fost marea lor greşeală.

— Haide să mergem, am spus eu.

Ochii melancolici ai cățelului s-au dat peste cap pentru a se uita la mine. N-a făcut nicio încercare de a se urni din loc.

Bărbații au hohotit.

— Să mergem! a rostit halterofilul. Ai auzit ce-a zis? A zis să mergem! Hei, amice, muşcă? Sau doar ți-o suge?

Mă uitam la Stan. Nu-şi luase deloc ochii de la mine şi părea că se lipise şi mai mult de asfalt, cu coada țeapănă şi tremurându-i între labele din spate. În schimb, cele din față erau de o parte şi de alta a capului, urechile gigantice îi atârnau ca părul pe umeri şi avea bărbia lipită de sol.

Trebuia să se întâmple într-o zi.

Cu toții trebuie să aflăm ce e frica.

Oricum, mi s-a părut mare păcat că se întâmplase în acea zi, când mă simțeam atât de recunoscător față de el pentru că se afla lângă mine şi Scout în portretul nostru de familie din sala de clasă.

— Să mergem, am repetat eu.

Cățelul nu s-a clintit.

— Nu e prea ascultător, nu-i aşa, omule? a zis halterofilul.

Era un amestec de accente din mai multe oraşe în vorbirea lui. Londra şi Los Angeles, şi Islamabad. Din cele mai rele zone ale lor.

Am legat lesa din piele veche de o bancă goală şi m-am întors spre bărbați.

— Nu vorbeam cu câinele, am spus eu.

Am pornit spre ei.

Halterofilul s-a ridicat, zâmbetul i-a pierit şi a deschis gura pentru a zice ceva exact când i-am dat un pumn în inimă.

Un pumn.

Cu mâna dreaptă.

Cu toată forța.

Nu se face asta în filme. Însă inima este cel mai rău loc în care să fii lovit cu putere. Chiar nu vrei să fii lovit în inimă.

A fost o lovitură care a început cu o pivotare pe talpa stângă, care mi-a încordat muşchii piciorului stâng, toată forța inerțială acumulându-mi-se în torsul răsucit, apoi coborând rapid prin brațul drept în primele două articulații ale pumnului drept.

De acolo – probabil, la o secundă după ce a fost inițiată –, lovitura s-a năpustit cu o forță enormă în sternul bărbatului, în osul plat din partea din față a pieptului, acolo unde oasele sunt prinse prin cartilagii chiar în fața inimii. N-am înțeles niciodată de ce nimeni nu loveşte în inimă.

Bețivii care se bat prin baruri nu se gândesc să-şi lovească adversarii în inimă. Derbedeii oarecare, precum cei trei din piațetă, nu ştiu nimic despre lovitura în inimă.
Dar eu ştiam.
Inima este totul.
Halterofilul s-a împleticit îndărăt, cu mâinile duse la inimă, clătinându-se din pricina traumei reprezentate de comprimarea pieptului. S-a aşezat înapoi pe bancă, între prietenii lui năuciți, nemaiavând niciun chef să se bată. Lovitura îi înfundase sternul vreo doi centimetri, nu mai mult, dar a fost suficient de devastatoare pentru a-i da inima peste cap.
M-am uitat la ceilalți doi, ale căror fețe erau deja încremenite. Nu ştiau ce să facă. Nici nu mă aşteptam să ştie. O lovitură în inimă, şi nimeni nu ştie ce să mai facă. Şi l-am privit pe halterofil, care îşi apăsa pieptul cu mâinile, frecându-şi sternul înfundat, şi am văzut că nu mai avea voința să se ridice. Era mai mult decât şocul de a fi fost lovit în inimă. Lovitura îi provocase tahicardie – o bruscă şi îngrozitoare creştere a ritmului bătăilor inimii.
Simțea că inima îi era pe cale să explodeze.
Simțea că murea.
Am mângâiat gâtul cățelului meu.
— El este Stan, le-am spus eu. Stan este un Cavalier King Charles Spaniel. Cavalierii sunt cei mai paşnici câini din lume. Sunt faimoşi pentru blândețea şi politețea lor. Se înțeleg fantastic de bine cu copiii. Datorită firii lor blânde, au fost câinii favoriți ai regilor Tudor şi Stuart – fire blândă pe care o puteți vedea şi la Stan.
— Nu vrem necazuri, omule, a îngăimat unul dintre ei.
L-am privit tăios.
— Vezi sau nu firea blândă a lui Stan? am întrebat eu.
— Da, a răspuns el.
Aveam nevoie urgentă de cafea. Un pahar cu espresso triplu, în care lingurița să stea dreaptă. Stan se uita la mine cu dragoste timidă. Va sta la mine în poală pe terasa cafenelei, iar eu voi bea cafea neagră în timp ce îl

voi hrăni cu bucățele de pui Nature's Menu până va veni vremea să mă duc la serviciu.

Am clătinat din cap spre cei trei bărbați, bucuros că înțeleseseră, în sfârşit.

— Nu el este cel care muşcă, am zis eu.

La Institutul de Medicină Legală Iain West[20], Mallory şi cu mine am aşteptat răbdători, îmbrăcați în salopete albastre şi cu plase de păr pe cap, în vreme ce Elsa Olsen, patolog legist, ne zâmbea cu toată grația politicoasă a amfitrioanei unui dineu pe cale să facă prezentările.

„Este un zâmbet fermecător", am reflectat eu în timp ce Elsa şi-a mutat privirea prietenoasă de la chipurile noastre la cele două cadavre de pe mesele din oțel inoxidabil aflate în fața noastră.

— Omul nostru misterios, a rostit ea arătând spre trupul emaciat din pricina drogurilor al vagabondului. Adam Jones. Născut de Anul Nou în 1971. Mort la 8 iunie 2006. Şi Hugo Buck, a arătat ea apoi spre vecinul lui, corpul hrănit în exces al bancherului, pe care cred că îl cunoaşteți deja. S-a născut de Crăciun în 1970. Mort la 15 iunie 2006.

Elsa ne-a lăsat să asimilăm cele spuse de ea. Mallory şi cu mine ne-am uitat cu atenție la cadavre.

Născuți la şapte zile diferență unul de altul. Morți la două sute de ore diferență unul de altul. Dar ce altceva îi lega pe aceşti bărbați? În afară de rănile livide care le despicaseră gâturile, nişte găuri negre, arătau de parcă proveneau de pe planete diferite.

Chiar şi în moarte, trupul lui Hugo Buck semăna cu cel al unui bun sportiv amator, care abia începuse să alerge pentru a scăpa de grăsimea în exces. Era corpul unui om care făcea serios sport de câteva ori pe săptămână, probabil cu un antrenor personal, care țipa la el pentru 50 de lire pe oră, indiferent cât de ocupat era la serviciu, însă anii treceau, iar el lua de nenumărate ori masa la restaurante bune, în zilele lucrătoare, şi avea obiceiul să

bea socializând.

„Ticălos care ți-ai bătut soția”, m-am gândit eu.

Prin comparație, trupul lui Adam Jones părea complet sleit, un jalnic sac de oase mâzgălit cu tatuaje de proastă calitate şi venele acoperite de piele plină de cicatrice, suvenire mizere a mii de ace înfipte în ele. Adam Jones părea deja bătrân, de parcă nu-şi injectase doar droguri în vene, ci şi toți anii din viitor.

M-am cutremurat.

În sală, temperatura depăşea doar cu puțin zero grade. În afară de nerăbdarea de a începe, n-am simțit nimic când m-am uitat la cadavre. Spiritele lor îşi luaseră zborul. În încăperea înghețată ne aflam doar noi trei şi brutalizatele corpuri goale.

— Cele patru întrebări legate de deces, a rostit Elsa Olsen şi ne-a adresat un zâmbet plăcut. Cauza? Arma? Modul? Şi ora? La a cincea şi ultima întrebare legată de moarte – cine? – vă las pe voi să răspundeți, domnilor, a adăugat ea şi s-a dus între cele două mese din oțel. În cazul ambilor bărbați, cauza morții a fost sufocarea.

— N-au sângerat de moarte? a întrebat Mallory.

Ea a clătinat din cap.

— Unica rană de la gât a provocat o hemoragie masivă. Moartea trebuie să se fi produs rapid, fără zgomot şi cu multă mizerie. Un jet inițial, poate câteva când artera a fost tăiată, apoi hemoragie masivă. După cum ai remarcat, DCI Mallory, traheea fiind tăiată, țipătul era, fizic, imposibil – nu au mai avut cu ce să țipe. Însă nu doar traheea a fost tăiată. Şi artera carotidă, şi vena jugulară internă au fost tăiate. Moartea trebuie să se fi produs aproape imediat, însă niciunul dintre ei n-a apucat să sângereze de moarte. S-au sufocat înainte de a-şi pierde tot sângele.

Elsa vorbea fără efort engleza perfectă a scandinavilor aflați în străinătate. Avea vreo 45 de ani, era norvegiană – înaltă, zveltă şi brunetă, una dintre acele norvegiene cu păr negru şi ochi albaştri care sfidează stereotipul

blondelor nordice. Mallory îmi spusese că era legistul lui favorit pentru că vorbea despre morți ca despre persoane care fuseseră cândva vii. Şi îmi mai zisese că nu toți făceau asta.

— Nu avem arma, a spus Mallory. Nici măcar n-avem habar ce armă a fost. Elsa, ce fel de lamă poate tăia un gât în felul ăsta?

— Arma ar trebui să fie lungă, subțire şi ascuțită ca un brici, a răspuns Elsa.

S-a uitat la gaura neagră care se căsca în gâtul lui Hugo Buck. Sângele fusese îndepărtat, rămânând doar tăietura dreaptă, care se întindea de la o ureche la cealaltă.

— Atacatorul a stat în spatele victimei, după cum putem deduce din clasica tăietură lungă. Arma ar trebui să fie ceva ca o sabie scurtă, cu tăiş dublu, un scalpel lung sau ceva similar. Ceva cu vârf ascuțit şi lamă tăioasă. Sunt tăieturi remarcabil de curate. O arteră ruptă tinde să se contracteze şi să oprească sângerarea. Dar o arteră tăiată curat începe să sângereze şi nu se mai opreşte. Modul în care au murit a fost o crimă, a conchis ea apoi de parcă şi-a adus aminte.

— Ora morții? a întrebat Mallory.

— Hugo Buck avea un *algor mortis* – temperatura cadavrului – de 36 de grade Celsius, a zis Elsa. Nu mult sub temperatura corporală normală, de 37 de grade. Adam Jones avea 35 de grade. Dar domnul Jones a murit pe stradă, iar domnul Buck, într-un birou.

— Iar cadavrele se răcesc mai repede în aer liber, a completat Mallory.

— Adam Jones a fost găsit la prânz, a continuat Elsa. Şi aş estima că a murit între 10 şi 12 a.m. Hugo Buck a fost găsit la ora 6, aşa încât estimez că a murit între 4 şi 6 a.m.

Mallory a zâmbit.

— O fereastră de două ore, Elsa. Nu prea te hazardezi, nu? a glumit el uitându-se la mine. Cred că i-am ratat la

mustață – pe amândoi. Cred că amândoi au murit exact înainte să ajungem acolo.

Patologul şi-a ridicat mâinile – amfitrioana perfectă încercând să evite o scenă neplăcută.

— Ora morții este întotdeauna o presupunere bazată pe elementele cunoscute, a spus ea. Ştiți asta la fel de bine ca mine.

— Haide să n-o mai hărțuim pe Elsa, a zis Mallory încă zâmbind. Ora morții poate elimina suspecți sau îi poate condamna. Aşa că, în privința orei morții, prietenii noştri legişti sunt extrem de precauți şi cel mai puțin dispuşi să facă speculații.

— Şi tot în privința orei morții, detectivii îşi doresc cu cea mai mare disperare să o cunoască pe cea corectă, a adăugat Elsa.

— Răni defensive? a întrebat Mallory. Nu văd nimic evident.

— Nimic, a rostit Elsa. Niciunul dintre ei n-a avut voința sau şansa să se lupte. Nu există răni defensive pe mâini, brațe, încheieturi, picioare sau labele picioarelor. Totuşi, pe trupul domnului Adam Jones, a spus ea privindu-i sumar cadavrul, am descoperit urme vechi de tăieturi, răni şi abraziuni provocate de incidente minore.

— Viața pe străzi, am explicat eu. Prețul ei. Există vreun semn de abuz de droguri recent? Se droga atunci când a murit?

— În mod surprinzător, nu, a clătinat Elsa din cap şi am desluşit o notă compătimitoare în vocea ei. Domnul Jones nu consuma droguri. Încerca să-şi schimbe viața, în ciuda a ceea ce vedeți.

Ceea ce distingeam erau vene epuizate ale brațelor unui bărbat tânăr – urme de înțepături, linii miniaturale ale abuzului de heroină. Începuseră să dispară.

— Cred că încerca să renunțe la acest obicei, a zis Elsa. Cred că a încercat de mai multe ori, a zâmbit ea scuzându-se. Opriți-mă dacă încep să vă fac treaba.

— În ce zodie era? a rostit Mallory.

Elsa s-a holbat la el.

— Taur. Oboiul de care ai pomenit în notițele tale trădează asta. Taurilor le place muzica. Apoi a zâmbit. Of, lasă-mă în pace, Mallory!

Am râs cu toții.

M-am aplecat spre bărbații morți şi m-am uitat întâi la gâtul lui Adam Jones, apoi la al lui Hugo Buck. Ca lungime, adâncime şi întunecime, rănile erau absolut identice.

— O singură tăietură, am zis eu clătinând din cap. Doar una, în locul potrivit.

— Câteodată, o singură tăietură e suficientă, a spus Mallory. Asasinii lui Iulius Cezar l-au înjunghiat de 23 de ori. Dar medicul roman care l-a examinat a ajuns la concluzia că Cezar ar fi supraviețuit atacului dacă n-ar fi fost rana de la inimă.

Elsa a arătat spre stomacurile victimelor, pe care le tăiase, le examinase, pe urmă le închisese la loc.

— Aşa cum ai constatat după pumnii încleştați, în cazul domnului Buck a existat un spasm cadaveric în momentul morții – *rigor mortis* instantaneu, a spus Elsa. Ceea ce îți place să numeşti „momentul Pompei", Mallory. Doar că la domnul Jones lucrurile au stat altfel. A apărut *rigor* la picioare, însă numai la picioare. După cum ştiți, de obicei trec două ore până se instalează *rigor mortis,* dacă nu există spasm cadaveric – ca în cazul domnului Buck – sau nu se produce o pierdere de energie printr-o parte a corpului. Asta declanşează o reacție chimică – o pierdere de adenozin trifosfat, ATP, care face ca muşchii să devină rigizi şi să se contracte. Prin urmare, acel *rigor* de la picioare înseamnă un singur lucru – că, anterior morții, a existat o activitate musculară intensă la picioare.

Am privit cu toții cadavrul lui Adam Jones.

— Deci, Jones alerga, a conchis Mallory. Nu…

— Era fugărit, am completat eu.

Elsa Olsen mi-a zâmbit ca o profesoară elevului favorit.

A întins o mână, de parcă aş fi câştigat vreun premiu.

— Asta i-a aparţinut domnului Buck, a spus ea şi mi-a pus ceva în palmă.

Un obiect mic, albastru, rotund şi tare, şi care se uita la mine de dincolo de mormânt.

— Hugo Buck avea un ochi de sticlă, a zis ea.

Nataşa Buck a deschis uşa, îmbrăcată în halat. De data asta, părul nu-i era ud. Şi nu era singură. Un bărbat s-a mişcat în partea cealaltă a livingului, uitându-se urât la mine în timp ce într-o mână ţinea un pahar de şampanie înalt şi rece, iar în cealaltă, o ţigară. L-am recunoscut pe şoferul care stătuse tolănit în marele Mercedes negru. L-am recunoscut, deşi era în chiloţi.

— Aţi venit prea târziu, a spus doamna Buck.

— Prea târziu pentru ce?

— Prea târziu pentru tot.

— N-o să dureze decât un minut, am zis eu.

Şoferul a venit la uşă, sorbind din băutură. Urcase pe scara socială.

— E vreo problemă? a rostit el.

— Încă nu, am spus eu. Vrei una?

— Mă duc în camera cealaltă, a zis el.

S-a îndepărtat luându-şi paharul de şampanie rece.

— Spuneţi-mi despre ochiul soţului dumneavoastră, am zis eu. Cel pe care şi l-a pierdut.

— Ce doriţi să ştiţi?

— Cum s-a întâmplat.

— La şcoală. La Potter's Field. Mi-a zis că a fost lovit în ochi când a marcat un eseu. Hugo era un atlet înnăscut, a spus ea părând mândră de el. Era bun la toate sporturile inventate de englezi. Rugby. Crichet. Tenis. Fotbal.

— Deci, e ceva ce s-a întâmplat în copilărie?

Văduva a dat din cap.

— Era foarte bun la toate sporturile, a zis ea.

Capitolul VI

Adam Jones decăzuse mult.

Mi-am parcat X5-ul pe o alee de pietriş şerpuită şi am privit casa mare. Din Savile Row, făcusem o oră prin traficul dificil, dar deja parcă eram la ţară.

O menajeră filipineză m-a poftit înăuntru. M-a lăsat în hol, iar eu m-am uitat prin uşile din sticlă la grădina din spate, în timp ce o aşteptam pe mama bărbatului mort.

Afară se vedea o piscină neglijată, suprafaţa apei fiind plină de frunze moarte, iar uriaşa grădină se sălbăticise şi era plină de buruieni. O vulpe moţăia nederanjată de partea cealaltă a piscinei, de parcă ştia că n-o să apară prea curând un grădinar. Casa părea abandonată. Dar cândva existaseră bani acolo. Şi poate că mai existau. Poate că nu banii se terminaseră.

Pe perete era un tablou. O rază de soare muribund mângâia o laterală a unui zgârie-nori. Era o stradă dintr-un oraş, dar toţi oamenii se duseseră acasă. Era opera aceluiaşi artist al cărui tablou îl văzusem pe peretele din apartamentul lui Hugo Buck. Iar în colţ, am zărit aceleaşi două iniţiale scrise cu litere mici.

j s

— Mulţumesc mult că aţi venit, a rostit doamna Jones coborând scările cu mâinile întinse, de parcă venisem în vizită.

Am încercat să nu par şocat. Totuşi am recunoscut rostul eşarfei colorate pe care şi-o legase în jurul capului şi chipul palid, uşor umflat, pe care oamenii îl capătă după luni lungi de chimioterapie.

Femeia aceea era pe moarte.

Şi totuşi, înfăţişarea ei avea o incontestabilă frumuseţe tinerească. Dincolo de eşarfa de pe cap, dincolo de cancer

şi de chimioterapie, exista un chip tânăr, fără riduri, conservat în timp ca al unei ființe fermecate de pe un tărâm magic. Ca şi cum ceasul se oprise pentru ea exact în momentul în care tot ce iubise murise.

— Doamnă Jones, sunt detectivul Wolfe. Am vorbit la telefon, am spus eu şi i-am arătat legitimația, iar ea a zâmbit politicoasă privind-o. Doamnă Jones, îmi pare foarte rău că v-ați pierdut fiul.

Gura i s-a crispat din pricina unui spasm de durere, a dat din cap şi s-a stăpânit. Era o femeie mândră şi hotărâtă să nu dezvăluie ce era în inima ei în fața unui om pe care probabil că nu avea să-l mai vadă niciodată.

— Vă rog, a rostit ea arătând spre living.

Am urmat-o. S-a îndreptat într-acolo mergând cu grija cuiva al cărui trup l-a trădat. Am aşteptat până când s-a cufundat într-un fotoliu, apoi m-am aşezat pe canapeaua din fața ei. Un bătrân Labrador negru a intrat tăcut în cameră, a adulmecat mâna pe care i-am întins-o, după care s-a dus încet la stăpâna lui şi i s-a întins la picioare. Menajera filipineză a apărut.

— Rosalita, adu ceai, te rog, a zis doamna Jones.

Apoi s-a uitat la mine cu ochii ei strălucitori, de un albastru intens în spatele ochelarilor, ochi inteligenți, care încă erau şocați din pricina durerii.

— Apreciez că ați venit, a spus ea. Cum evoluează ancheta? Ați arestat pe cineva?

— Nu, doamnă, am răspuns eu. Dar, dacă mi-ați putea răspunde la câteva întrebări, ne-ar fi de un ajutor enorm pentru anchetă.

A dat din cap, mâna ei mângâind absentă gâtul Labradorului negru. Câinele a mârâit mulțumit în somn.

— Fiul dumneavoastră, Adam. Mi-ar fi de ajutor dacă mi-ați putea vorbi despre el. În momentul morții lui, nu avea un domiciliu stabil, am ezitat eu.

Mama lui a zâmbit, amintindu-şi vremurile de altădată.

— A fost un băiat foarte înzestrat, a zis ea. Fantastic de talentat. Sensibil. Un muzician minunat. Minunat!

A dat din cap privind spre cameră, iar eu am văzut că era un altar în memoria fiului mort. Pe rafturile bibliotecii se aflau trofee, premii şi mici busturi de bărbaţi cu părul ciufulit. Beethoven şi băieţii. Între corpurile bibliotecii, pereţii erau acoperiţi cu diplome înrămate. Iar pe un mic pian erau grupate fotografii în rame din argint.

— Fiul meu a urmat cursurile Academiei Regale de Muzică, a adăugat doamna Jones. Un semestru. Înainte de a i se cere să plece.

Rosalita ne-a adus ceaiul. Doamna Jones a ridicat o mână, iar menajera a înţeles că ne vom servi singuri. Am aşteptat până când a părăsit încăperea.

— De ce i-au cerut lui Adam să plece?

Cu chipul crispat, doamna Jones a scărpinat câinele între urechi şi în acea clipă mi-am dat seama că, probabil, durerea ei era permanentă.

— Fiindcă, a răspuns ea zâmbind cu o tristeţe veche, era ceva întunecat în el. Nu ştiu cum altfel să explic. În fiul meu era ceva întunecat, care l-a împins spre droguri. Apoi drogurile i-au luat totul.

— Cred că încerca să se oprească, am spus eu. Autopsia a relevat că nu existau droguri în corpul lui Adam, la momentul morţii.

— Da, încerca să se oprească. Încerca din răsputeri, a confirmat femeia şi s-a uitat la mine. Mulţumesc, a zis ea, deşi eu n-am fost sigur pentru ce îmi mulţumea, aşa că n-am ştiut ce să-i răspund.

Doamna Jones a turnat ceaiul. M-am uitat pe geam. Vulpea dispăruse din grădină.

— Când l-aţi văzut ultima dată pe fiul dumneavoastră?

— Cu o lună în urmă. A venit să împrumute nişte bani. Să împrumute, a râs ea. Asta-i bună! Tatăl lui a murit cu doi ani în urmă, iar după aceea, pentru fiul meu a fost mai uşor să vină acasă şi să ceară bani – să împrumute bani. Cât a trăit tatăl lui… a fost dificil. Certuri. Refuzuri. Voci ridicate. Promisiuni înlăcrimate că se va schimba. Vă puteţi imagina. Şi dispăreau lucruri. Un ceas lăsat pe

noptieră. Banii dintr-un portofel. Astea făceau ca relațiile cu tatăl lui să fie foarte dificile. Dar niciodată nu a furat de la mine. Nu de la mine. Şi unii o fac, ştiu asta. Unii dependenți de heroină – şi fiul meu era, categoric, dependent de heroină – chiar fură de la oamenii care îi iubesc cel mai mult.

Am sorbit din ceai. Şi încet, încet, Adam Jones a devenit mai mult decât un vagabond drogat găsit mort pe o alee, mai mult decât un cadavru gol pe patul înghețat reprezentat de o masă din oțel. Încet, a devenit fiul cuiva.

— Şi l-am văzut noaptea trecută, a continuat doamna Jones. Pe fiul meu. Pe Adam. În visele mele. Sau în somn. Dar nu l-am *simțit* ca pe un vis. El era foarte trist. Ați mai auzit vreodată aşa ceva?

A râs scurt. Câinele s-a ridicat, pe urmă s-a întins din nou.

— O iau razna cumva din cauza vârstei înaintate?

— Cred că se întâmplă frecvent, am zis eu. Să-ți apară în vis cineva drag. Mai ales la început. Mai ales când abia l-ai pierdut. Cred că durează o vreme până când cel mort ajunge să se odihnească în pace.

S-a uitat la mine.

— Sunt atât de obosită, a rostit ea şi a arătat nervoasă spre eşarfa de pe cap. Toată treaba asta.

Am dat din cap.

— Poate că nu mâncați aşa cum trebuie, doamnă Jones. Chimioterapia, am spus eu, ezitând un moment, face ca mâncarea să aibă un gust cumplit.

— Da, aşa este. Ți se zice despre pierderea părului şi despre greață. Toată lumea ştie despre astea. Însă nu te avertizează în privința faptului că gustul îți este afectat. Păreți a şti câte ceva despre subiectul ăsta, a zis ea privindu-mă în ochi.

— Nu prea. Bunica a trecut prin asta. Dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Probabil că ați fost apropiat de bunica dumneavoastră.

— Ea m-a crescut. Mi-a fost mai mult mamă.

— Înțeleg.

— Adam avea duşmani?

Şi-a ridicat sprâncenele.

— Cineva l-a ucis. Cineva i-a făcut *asta.* Dar a fost un băiat cumsecade. Toată lumea l-a iubit. Toți cei care l-au cunoscut. Din câte ştiu.

— Doamnă Jones, mai toate victimele îşi cunosc ucigaşul. Vă vine în minte cineva care ar fi vrut să-i facă rău lui Adam? Când a venit acasă, v-a vorbit despre probleme legate de bani?

— Problemele legate de bani erau un mod de viață pentru fiul meu. Dar nu exista niciun fel de răutate în el. Era unul dintre acei oameni care fac ca lumea să fie un loc mai bun. Apoi şi-a pierdut calea şi nu a mai găsit drumul de întoarcere. Şi n-a contat... cât de mult l-am iubit noi, cât de mult ne-a durut, cât de mult ne-am dorit să-i fie bine. Cât de mult şi-a dorit şi el. Nimic din toate astea n-a contat. Oricum, dincolo de toate astea, a fost un băiat bun. Un băiat fericit. Nu întotdeauna a existat acea tristețe în el. Nu întotdeauna a existat acel întuneric, a zis femeia părând brusc foarte obosită, pe urmă a dat din cap spre pian şi spre numeroasele fotografii în rame din argint. Uitați-vă şi dumneavoastră. Uitați-vă la fiul meu. Uitați-vă! Era mai mult decât o invitație. Uitați-vă!

Aşa că m-am uitat.

M-am apropiat de pianul pe care erau zeci de fotografii. Numai că toate înfățişau un bebeluş şi un băiat. Era ca şi cum Adam Jones nu trecuse de mijlocul adolescenței.

Erau pozele unui bebeluş slăbuț în pătuțul lui şi în brațele doamnei Jones când ea era tânără şi drăguță, şi sănătoasă, îndrăgostită de viață şi de fiul ei nou-născut, râzând încântată de miracolul care era acel bebeluş, apoi Adam când era un țânc dolofan, ținându-se de mână cu tatăl lui, amândoi zâmbind pe o plajă englezească însorită, după care Adam puțin mai mare, la şase sau şapte ani, cu păr lung şi un zâmbet care îi dezvăluia dinții

lipsă din față, ținând în mână o vioară de copil. Băiatul creştea în fața ochilor mei. Dar nu a crescut până la vârsta bărbăției. Nu în acele fotografii.

M-am uitat la doamna Jones. Avea ochii închişi. Câinele a profitat de ocazie pentru a se urca pe canapea şi a se ghemui acolo. Capul ei se apleca tot mai mult în față.

— Obosesc atât de tare. Şi bunica dumneavoastră obosea la fel de rău?

— Da, doamnă.

Am luat o poză cu Adam la zece ani, aflat pe o scenă, îmbrăcat în costum de seară, în fața unui public format din adulți şi copii care se ridicaseră în picioare şi băteau din palme. Îşi ținea în mâini oboiul făcut pentru copii.

Am pus fotografia la loc.

— Chimioterapia provoacă epuizare, am zis eu.

M-am uitat la ea şi am văzut că dormea. Am privit din nou spre pian, ochii mei parcurgând fotografiile, aşteptând să-mi spună ceva. Nu tu frați, nu tu surori. Adam ca băiețel în costumație de Superman. O poză a unei orchestre de copii. Şi alta făcută un an sau doi mai târziu. Într-un carusel, în fața mamei lui, amândoi zâmbind şi fluturându-şi mâinile în timp ce calul lor trecea prin fața aparatului de fotografiat.

„La revedere, tati, la revedere!”

Şi apoi, am văzut.

Înainte de a-mi da seama, țineam fotografia în mâini. Argintul era pătat de primele semne ale trecerii timpului. Şi am ținut-o în mâini clipe îndelungate, înainte de a-mi da seama că menajera filipineză, Rosalita, se afla în pragul uşii şi mă privea. A intrat în cameră şi a început să strângă serviciul de ceai. M-am uitat din nou la fotografia din mâinile mele.

Am văzut soldați.

Nişte tineri în uniformă.

Şapte tineri.

Era aceeaşi fotografie pe care o zărisem pe biroul

bancherului mort, Hugo Buck.

Aceiaşi şapte tineri cu zâmbete încremenite. Şi din nou, am văzut că, doar la prima vedere, era poza unor soldaţi. În ciuda uniformelor militare demodate, erau băieţi, nu bărbaţi. Elevi de liceu îmbrăcaţi ca războinici. Nu, nu erau bărbaţi, ci băieţi care nu aveau să mai fie băieţi prea mult timp.

Doi dintre ei erau gemeni.

Doi dintre ei erau morţi.

Unul dintre ei era Adam Jones la 16 ani, iar altul, aflat la marginea fotografiei, era Hugo Buck la aceeaşi vârstă.

Îi cunoscusem cu 20 de ani mai târziu, ca bărbaţi morţi, ca victime ale unor crime, înecaţi în propriul sânge, îi văzusem ca nişte cadavre pe mese din oţel, în sala rece de la Institutul de Medicină Legală Iain West. Dar dacă îi priveai cu atenţie, amândoi erau de neconfundat.

— Cred că am aţipit, a spus doamna Jones, care apăruse brusc lângă mine, atât de aproape şi pe neaşteptate, încât aproape că am icnit.

Mi-a luat fotografia din mâini, s-a uitat la ea de parcă n-o mai văzuse de ceva vreme, apoi a pus-o exact unde fusese, în micul său dreptunghi din praful de pe pianul negru, lăcuit.

A dorit ca eu s-o văd şi a dorit ca eu să înţeleg, însă mi-am dat seama că biata femeie politicoasă, cumsecade şi muribundă ar fi preferat, de fapt, să nu-i ating fotografiile.

— L-aţi cunoscut pe Hugo Buck, doamnă Jones?

— Hugo? Nu l-am mai văzut de 20 de ani. Lucrează în centrul financiar şi comercial în Londra. Am înţeles că-i merge foarte bine.

— Iar fiul dumneavoastră îl cunoştea pe Hugo Buck. Au fost prieteni, nu-i aşa?

A dat din cap.

— La Potter's Field, a răspuns ea. Au fost colegi de şcoală.

Capitolul VII

— La ce ne uităm? a întrebat DCI Mallory.

Ne uitam la un ecran mare al unui televizor cu plasmă aflat pe un perete de la MIR-1, biroul de anchetare a incidentelor majore, iar pe ecran se afla fotografia din casa mamei muribunde, aceeaşi fotografie care fusese pe masa bancherului ucis.

Şapte elevi de liceu în uniforme militare, zâmbind spre camera foto cu 20 de ani în urmă.

— Domnule, fotografia asta a fost făcută la Colegiul Potter's Field, în primăvara anului 1985, a precizat detectiv inspectorul Whitestone. Cei şapte băieți poartă cu toții uniforma Forțelor Combinate de Cadeți[21] ale şcolii. În extremitatea stângă a pozei se află Adam Jones. În cea dreaptă e Hugo Buck.

Alături de ecran se afla peretele lui Mallory – o masivă tablă albă pe care erau fotografiile celor şapte băieți zâmbitori, 20 x 25 de centimetri, părând micuțe acolo sus, iar lângă ele era o selecție de poze ale lui Jones şi Buck făcute la locurile crimelor şi cu ocazia autopsiilor de la Institutul Iain West.

— Forțele Combinate de Cădeți de la Potter's Field sunt o versiune a Corpului de Pregătire pentru Ofițeri[22], a adăugat Whitestone, şi încă există la multe dintre vechile şcoli publice.

— Iar Potter's Field este una dintre cele mai vechi, a spus Mallory. Are o vechime de 500 de ani, nu? Probabil că este la fel de veche ca Harrow, St. Paul's, Westminster, Winchester, Rugby şi Marlborough. Şi, desigur, Slough Comprehensive[23]. S-a uitat la chipurile noastre nedumerite. Eton, a rostit el. Cei de-acolo îl numesc Slough Comprehensive. Este mica lor glumă. Care e sursa fotografiei?

— Asta este poza pe care am obținut-o de la mama lui

Adam Jones, am răspuns eu.

— Şi suntem absolut siguri că este aceeaşi de pe biroul lui Hugo Buck? a replicat Mallory.

Detectiv inspectorul Gane şi-a ridicat privirea de la laptopul lui şi a menționat:

— Cea de la bancă a fost deteriorată puțin, domnule. S-a scurs puțin sânge pe sub sticlă. Dar este aceeaşi fotografie.

— Iar Jones şi Buck au păstrat legătura după ce au absolvit şcoala? a întrebat Mallory.

— Se pare că au luat-o pe drumuri diferite, domnule, am răspuns eu. Mama lui Jones nu l-a văzut pe Hugo Buck de 20 de ani. Nu ştia că a murit.

— Nu citeşte ziarele? s-a arătat mirat Gane.

— Are cancer în fază terminală, am zis eu. Cred că are altele pe cap.

— Întrucât mama nu ştia dacă au păstrat legătura, asta nu înseamnă că n-au făcut-o, a replicat Gane.

— Văduva lui Hugo Buck nu-şi aminteşte să-l fi întâlnit vreodată pe Adam Jones, am zis eu. Şi-ar fi amintit de un vagabond dependent de heroină dacă ar fi apărut la uşa sau la nunta lor.

— Jones a încercat să ia legătura cu Buck la biroul acestuia, a intervenit Whitestone. Am vorbit cu asistenta de la ChinaCorps, iar ea îşi aminteşte de un bărbat care susținea că era un vechi prieten al lui Buck şi care a dorit să-l vadă. S-a întâmplat cu doi sau trei ani în urmă. L-a descris pe bărbat ca arătând precum un vagabond. Pare să fie Jones. Însă Buck n-a vrut să-l vadă, iar cei de la pază au trebuit să-l scoată pe om din clădire. Se pare că a fost o mică scenă urâtă.

— Drogatul care a vrut să-l tapeze de bani pe prietenul lui bogat şi a fost trimis la plimbare, a zis Gane.

— Este o presupunere rezonabilă, a spus Mallory.

— Deci, considerăm asta o dublă omucidere, domnule? a întrebat Gane. Să ne ocupăm de teoria că este acelaşi ucigaş? Deşi n-au mai luat legătura după ce au terminat

Colegiul Potter's Field?

— Da, a răspuns Mallory. De modul de operare al ucigaşului. De felul cum au murit victimele. De legăturile din timpul şcolii. Este suficient. E mai mult decât suficient. Cum stăm cu amprentele?

— Am identificat şi eliminat toate amprentele găsite în biroul de la ChinaCorps, a rostit Gane. Aleea unde a fost găsit Jones este un coşmar pentru legişti. E plină de amprente pe care nu le putem identifica şi nici nu le vom identifica vreodată.

— Amprente de mănuşi? a întrebat Mallory.

— Nu, şefu'. Îmi pare rău.

Mallory a clătinat din cap.

— Ar fi trebuit să existe amprente de mănuşi, a zis el şi şi-a ridicat privirea spre fotografie. Cine sunt ceilalți cinci băieți?

— Îi căutăm, a spus Whitestone. Ar trebui să avem numele lor până la sfârşitul zilei. Detectivul Wolfe se duce din nou să stea de vorbă cu mama lui Adam Jones, iar eu o să mă ocup de şcoală.

— Şi vreau să ştiu şi cine a fost fotograful, a adăugat Mallory. Află cine a făcut fotografia, Whitestone. Gane, măreşte-o, te rog.

Gane a apăsat câteva taste, iar poza a părut că se apropie pentru a putea fi văzută mai bine. Şapte chipuri au apărut din trecut, devenind însuflețite văzute de aproape.

Ne-am uitat la ele în tăcere.

Inițial, mi se păruse că toți băieții arătau la fel. Şapte fii zâmbitori ai unor bogătaşi, obraznici şi înfumurați în uniformele lor militare şi cu tunsorile lor cu părul lung la spate, siguri că viitorul le aparținea. Dar în acele momente începeau să capete individualități proprii.

Adam Jones în stânga – un puşti slab, cu fața senină, sinceră, părând mult mai tânăr decât ceilalți. Sigurul care încă părea copil.

Hugo Buck în dreapta – brunet şi cu un aer bărbătesc,

deja părând a avea nevoie să se bărbierească în fiecare zi, încrezător în aspectul şi în forța lui, şi în locul deținut în lume.

Nu, nu erau deloc la fel.

Nici măcar nu zâmbeau toți.

În mijlocul grupului se afla un băiat serios, cu înfățişare delicată, cu ochelari cu lentile întunecate şi cu părul pieptănat spre spate, lăsând la vedere fruntea înaltă.

Era flancat de doi gemeni identici. Înalți, frumoşi şi reci. Unul din ei avea nişte cicatrice zimțate pe un obraz.

Lângă geamănul cu cicatrice, între el şi Adam Jones, stătea un adolescent dolofan, cu privire răutăcioasă, care îşi explora cu vârful limbii unul dintre colțurile gurii.

În partea cealaltă, alături de Buck, era un tânăr smead, zâmbitor, posibil indian, mult mai înalt decât ceilalți.

Doar uniformele lor erau la fel.

— Deci, ce sunt mai exact Forțele Combinate de Cadeți? a întrebat Gane. Puşti bogați care se joacă de-a soldații?

— Ei iau treaba asta în serios, a spus Mallory. Mulți băieți obțin brevete militare în aceste şcoli. Fac pariu că armata britanică încă este cel mai mare angajator al absolvenților de la Old Potter's Field. Chiar şi acum. Se zice că cei de la Eton intră în armată, politică şi actorie, în vreme ce aceia de la Potter's intră în armată, finanțe şi puşcărie.

M-am întrebat cum de Mallory ştia atât de multe despre asta.

— Dar care e rostul Corpului de Pregătire pentru Ofițeri, al Forțelor Combinate de Cadeți? a întrebat Gane. De ce nişte elevi de la şcoli publice se îmbracă în soldați?

Whitestone s-a uitat la notițele ei şi a spus:

— Durează de ceva vreme. Forțele Combinate de Cadeți de la Potter's au apărut în 1805, numindu-se inițial Puşcaşii de la Potter's Field.

Mallory îi zâmbea cu afecțiune lui Gane.

— Îți spune ceva anul, detectiv inspector Gane? 1805? Nu? Marea Britanie credea că Napoleon era pe cale s-o invadeze. Napoleon avea o armată de 200.000 de oameni pe coastă. Aceste şcoli vechi pregăteau paza țării. O mişcare a tinerilor pentru a-i respinge pe invadatori.

— Şi Napoleon s-a retras? a întrebat Gane. Scuzați-mi ignoranța...

— Da, Gane. Napoleon s-a retras, a răspuns Mallory privind ecranul. Dar indiferent dacă s-a numit Corpul de Pregătire pentru Ofițeri sau Forțele Combinate de Cadeți, toate şcolile publice şi-au păstrat puştile.

— Se înscriu la 16 ani, a zis Whitestone. Vârsta băieților din fotografie. Şi sunt instruiți de ofițeri din armată. Competențe de conducere, semnale. Şi cum să tragă cu arma. În anumite weekenduri, folosesc muniție adevărată.

— Mai e ceva? a rostit Mallory.

— Bob Măcelarul, domnule? a spus Gane.

Apoi Victor s-a întors spre mine.

— Să nu vorbeşti cu presa, bine? Pur şi simplu, să nu vorbeşti niciodată. Avem oameni care fac asta pentru noi. Fiindcă, de îndată ce începi să vorbeşti cu jurnaliştii şi te apuci să-ți expui micile teorii, toții băiețeii mamei care au un iMac şi ceva împotriva societății se vor târî afară din văgăunile lor şi se vor lăuda pe toate rețelele de socializare cât de antisociali au fost. Iar odată ce fac asta – adică să pretindă că sunt Bob Măcelarul –, trebuie să ne ocupăm de ei, să le depistăm adresele de IP, să ne ducem la ei acasă şi să le spunem că au fost foarte, foarte răi. Aşa că nu vorbim cu presa. Nici măcar un cuvânt. În regulă?

— Corect, am zis eu.

A constatat că nu aveam de gând să-l contrazic, aşa că s-a înmuiat.

— Mai ales cu această Scarlet Le Fevre, a spus el. Este o adevărată otravă. Se zice că are creier de tabloid şi gură

de pamfletară. Sau era invers?

Am ezitat.

— Totuşi, luaţi în serios treaba cu Bob Măcelarul?

— Nu avem de ales, a răspuns Gane. Dacă cineva pretinde că a comis o crimă, trebuie să-l luăm în serios. Şi să-l verificăm. E treaba noastră.

— Am găsit adresa de IP a acestui Bob Măcelarul? a intervenit Mallory.

— Încă nu, domnule, a replicat Gane. Îşi trimite mesajele printr-un proxy server, care îi permite să-şi păstreze anonimatul. Probabil, Tor ori 12P. Este un server intermediar care acţionează ca un perete între utilizator şi restul lumii digitale. Cea mai mare parte a pornografiei infantile este transmisă prin astfel de servere. Este webul profund, proiectat să ascundă o adresă de IP. Dacă interesează pe cineva, Bob este din nou Online.

Gane a apăsat câteva taste. Pe marele ecran TV, site-ul unei reţele de socializare a luat locul fotografiei cu cei şapte băieţi. O poză alb-negru, de dimensiunea unui timbru, înfăţişând un bărbat cu faţa slabă, în costum, cu cravată şi pălărie, şi o ţigară atârnându-i cu insolenţă în colţul gurii. Un chip din istorie.

Mallory a citit cu voce tare mesajul.

— „Am devenit Moartea, distrugătorul lumilor. Iată îngerul întunecat al oamenilor, răzbunătorul de drept al năpăstuiţilor! Bob Măcelarul soseşte. Ucide toţi bancherii. Ucide toţi porcii. #ucidetoţiporcii."

Gane a râs.

— Ei bine, cineva a jucat prea multe jocuri la calculator, a spus el.

Mallory nu râdea.

— Prima parte este un citat din fizicianul Robert Oppenheimer, părintele bombei atomice, a explicat el. „Am devenit Moartea, distrugătorul lumilor." Fotografia este a lui Oppenheimer. Cita din *Bhagavad Gita*, un vechi text epic sanscrit cuprinzând 700 de versete din *Mahabharata.* A spus aceste cuvinte în urma testării

primei bombe nucleare. După ce lumea s-a schimbat pentru totdeauna.

— O să-l găsesc, a zis Gane apăsând o tastă.

Poza celor şapte băieţi a revenit pe ecran.

— Şcoala este cheia, a spus Mallory. Potter's Field.

— Potter's Field, a intervenit Whitestone. Şcoala a fost fondată de regele Henric al VIII-lea, în 1509, primul an al domniei sale. Numele a fost luat din Biblie. Un câmp al olarului este un loc care nu e bun pentru altceva decât pentru îngropăciune. Preoţii au cumpărat câmpul olarului cu banii însângeraţi ai lui Iuda. Matei 27, 3–8. „Preoţii cei mai de seamă au strâns arginţii şi au zis: «Nu este îngăduit să-i punem în vistieria Templului, fiindcă sunt preţ de sânge». Şi după ce s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia Ţarina olarului, ca loc pentru îngroparea străinilor. Iată de ce ţarina aceea a fost numită până în ziua de azi Ţarina sângelui."

A zâmbit cu modestie.

— Şcoala de duminică? a întrebat Gane.

— Google, a răspuns ea.

— Reprezintă un grup mai eterogen decât am crezut, am zis eu. Hugo Buck provine dintr-o veche familie de bancheri. Adam Jones avea o bursă pentru muzică la Potter's Field. Nu doar că au murit în lumi diferite. Veneau din lumi diferite.

Mallory a dat din cap.

— Bani vechi. Bani noi. Şi fără bani. Dar cine îi urăşte?

Am privit fotografia grupului din Forţele Combinate de Cadeţi, clasa anului 1985. Singurul sunet era cel al traficului care se târa pe Savile Row, cinci etaje mai jos. Şi mi-am dat seama cum Mallory s-a folosit de tăcere, cum a creat un spaţiu în care să pătrundă adevărul.

— Poate că se urau unul pe altul, am presupus eu.

Întârziasem. Întârziasem groaznic de mult.

Scout mă aştepta împreună cu învăţătoarea ei, domnişoara Davies, chiar dincolo de porţile şcolii. Toţi

ceilalți plecaseră acasă cu mult timp în urmă.

Cele două flecăreau vesele – de fapt, Scout vorbea, iar tânăra neozeelandeză blondă asculta zâmbind şi dând din cap, incapabilă să strecoare vreun cuvânt.

Am parcat maşina cât de aproape am putut de porțile şcolii şi am alergat spre ele.

Totul mersese prost după ce am plecat din Savile Row. Mă dusesem s-o văd pe doamna Jones, iar Rosalita, menajera, îmi spusese că se simțea prea rău pentru a se da jos din pat şi nu îndeajuns de bine ca să mă primească. Drumul înapoi spre oraş fusese un coşmar. Am crezut că aveam timp din belşug să ajung la şcoală. M-am înşelat.

— Scuzați, am zis eu. Traficul.

Domnişoara Davies era toată numai zâmbete şi foarte înțelegătoare. Fiica mea avea un chip impenetrabil, nedezvăluind nimic.

În maşină, în drum spre casă m-am uitat la ea în oglinda retrovizoare. Privea strada.

— Scout, am rostit eu.

S-a uitat în ochii mei, în oglindă.

— Da?

— N-o să mai întârzii niciodată. Mă ierți?

A privit din nou strada.

— Te iert întotdeauna.

Iar eu m-am gândit la asta tot drumul spre casă.

Scout s-a rostogolit pe duşumea, împreună cu cățelul.

— Uneori, plânge noaptea, a spus ea. Stan plânge. Îl aud.

Am dat din cap.

— Şi eu îl aud.

— Cred că îi este dor de vechea lui casă.

— Ei bine, îi lipsesc bătăile inimii mamei lui.

— Sărmanul cățeluş, a zis Scout.

— Dar există un truc. Un şiretlic pentru a-i păcăli pe cățeluşii cărora le e dor de mamele lor. O să-ți arăt.

Am găsit un deşteptător vechi, pe care l-am strecurat sub pătura din cuşca lui Stan.

— O să creadă că este mama lui, am spus eu. Va auzi tic-tacul ceasului şi va crede că sunt bătăile inimii ei.

Scout m-a privit cu atâta îndoială, încât ideea mi s-a părut brusc ridicolă.

Dar a funcționat.

În noaptea aceea, am zăcut treaz până aproape de venirea zorilor, întorcându-mi perna de pe o parte pe alta până când în piața de carne s-a lăsat tăcerea, iar lumina din cameră a devenit cenuşie-lăptoasă. Dar cățelul nostru n-a scâncit nici măcar o dată.

Capitolul VIII

Muzeul Negru de la Scotland Yard nu este deloc un muzeu. Nu este deschis pentru public. Obiectele de acolo sunt păzite în spatele uşilor bine zăvorâte. Oficial, nici măcar nu se numeşte Muzeul Negru – după ce au existat plângeri din partea poliţiştilor care lucrau în zone cu minorităţi etnice numeroase, a fost redenumit Muzeul Crimei din cadrul Poliţiei Metropolitane, o schimbare impusă, care a asigurat faptul că mereu aveam să-l numim Muzeul Negru.

Aşa cum i-am spus poliţistului Carter, Muzeul Negru este un instrument educativ. De aceea a fost înfiinţat, în epoca victoriană, şi de aceea încă există şi astăzi – pentru a salva vieţile poliţiştilor învăţându-i despre instrumentele folosite de infractori.

Şi acesta era motivul pentru care DCI Mallory şi cu mine ne-am dus la Muzeul Negru. Ca să căutăm o armă a crimei.

Chiar şi pentru un detectiv inspector-şef de la Omucideri şi infracţiuni grave, vizitele erau permise doar cu programare. Însă curatorul din Sala 101 – sergentul John Caine, care avea 30 de ani în serviciu şi niciun gram de grăsime în trup – l-a întâmpinat pe Mallory ca pe un vechi prieten.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule? a întrebat curatorul Muzeului Negru în vreme ce îşi strângeau mâinile.

— Căutăm un cuţit, John, a răspuns Mallory. Sau cel puţin un soi de lamă cu tăiş dublu, a precizat el şi şi-a deschis servieta. Cred că trebuie să fie mai mică decât o sabie, dar mai mare decât un cuţit, a adăugat DCI, a scos un dosar în care se aflau fotografiile cadavrelor şi le-a risipit pe biroul curatorului. Ceva care ar fi putut să facă

asta.

Sergentul Caine a studiat calm câteva poze de la locul crimei şi de la autopsie, copii ale celor aflate pe peretele lui Mallory. Am privit prin Sala 101. Pereții erau acoperiți cu rafturi şi insigne ale forțelor de poliție din toată lumea, probabil dovezi ale recunoştinței că li se permiseseră să arunce o privire în Muzeul Negru. Am luat o veche carte cu coperte cartonate de pe biroul lui Caine. Nu avea supracopertă. *40 de ani în Scotland Yard,* scria pe prima pagină din interior. *Consemnările unei vieți petrecute în serviciul Departamentului de investigații criminale,* de Frederick Porter Wensley.

— Nu pune mâna pe aia, a spus sergentul Caine fără ca măcar să se uite la mine, pe urmă i s-a adresat lui Mallory: Astea sunt crimele lui Bob Măcelarul.

— Încă mai trebuie să stabilim legătura, a spus Mallory.

— Dar o considerați o crimă dublă, domnule?

Mallory a dat din cap.

— Acelaşi ucigaş. Dar nu sunt convins că-i Bob.

Sergentul Caine s-a uitat la mine fără căldură, neprimitor. Mallory mă avertizase că supraveghetorul Muzeului Negru era circumspect în privința străinilor.

— El este detectivul Wolfe, cel mai nou membru al echipei mele.

Am întins mâna, dar curatorul n-a părut s-o vadă. Încântat să-mi amintească faptul că, sergent fiind, chiar şi în uniformă, era mai mare în grad decât mine.

— Bine, a spus el. Regulile de bază. Fără fotografii. Fără atingeri – decât dacă accept eu, în scopul unei demonstrații. Şi absolut nimic din ce spun nu se consemnează. Ai priceput?

— Am priceput, sergent, am zis eu.

— Bine. Atunci, să mergem.

În Sala 101 era o uşă încuiată. Sergentul Caine a descuiat-o şi am intrat. Era un living din trecutul îndepărtat. Existau un şemineu, un bovindou, lămpi cu

gaz. Am avut nevoie de câteva clipe pentru a-mi da seama că toate erau false. Pretutindeni erau arme. Şi erau foarte reale. O vitrină plină cu arme de foc. Un birou acoperit cu ce ar fi putut să fie rezultatul unui armistițiu al unei lupte cu săbii. Lațul unui spânzurat, atârnând de tavan, ceea ce mi s-a părut puțin cam exagerat.

— Cum se numea detectivul care a înființat muzeul? a întrebat Mallory.

— Inspectorul Neame, a răspuns Caine. În 1874. Vreți să faceți un tur pe-aici? Sunt o sumedenie de lame.

Mallory se uita la ceea ce părea un hanger de pirat.

— Te rog, a spus el. Ia-o înainte cu detectivul Wolfe.

L-am urmat pe curator prin cadrul unei uşi inexistente.

— Nu eşti genul ultrasensibil, nu? m-a întrebat el. Să-mi zici dacă-ți vin cerealele Wheetabix înapoi pe gât.

— Am mai fost aici, am spus eu. O vizită cu colegii de la Academia de Investigații Criminalistice.

— A, a rostit el. Un expert. Un tip cu multă experiență. Să vedem cât de expert eşti, băiete. Cu ce ți se pare că seamănă ăsta? întrebă el luând un baston.

— Cu o sabie, am presupus eu. O sabie disimulată într-un baston.

Sergentul Caine a zâmbit.

— Deştept băiat.

A tras de capătul bastonului, dând la iveală o lamă de 30 de centimetri dintr-un strălucitor oțel de Sheffield. Apoi l-a închis la loc.

— Deci, dacă te atac…

A repezit bastonul spre fața mea. L-am prins cu ambele mâini.

— Ți-l smulg înainte de a apuca să-l foloseşti ca sabie, am zis eu trăgându-i bastonul din mână.

Mi-am îngăduit un mic zâmbet care a dispărut de îndată ce am văzut că încă ținea în mână mânerul. Era o armă de foc.

— Ceea ce înseamnă că nu-mi rămâne decât pistolul, a spus el îndreptându-l spre fața mea. Bang, bang! Eşti

mort.

— Funcționează? am întrebat eu dându-i înapoi bastonul.

— Oh, toate funcționează, a zis Caine, ataşând cu grijă mânerul de baston. Tocmai ăsta-i rostul.

Mallory a intrat în încăpere.

— Vedeți ceva care vă place, domnule? a întrebat curatorul.

Mallory a clătinat din cap.

— Probabil că-i pe-aici pe undeva, a rostit vesel curatorul.

Era de crezut. Muzeul Negru conține toate armele pe care ți le poți imagina şi foarte multe pe care nu ți le poți imagina. Peste 100 de ani de explozibili, arme de foc şi otrăvuri. Şi fiecare obiect de acolo a fost folosit.

Un hanger întrebuințat de frații Kray[24]. Un lansator de rachete folosit de IRA. Oala în care ucigaşul în serie Dennis Nilsen fierbea carnea victimelor lui înainte de a o arunca la canal. Şi mult mai multe cuțite decât văzusem la subsolul din West End Central.

Muzeul Negru ocupa câteva săli mari şi îngrijite, pline cu vitrine din sticlă şi standuri, şi rafturi pe care se aflau măşti ce înfățişau chipurile oamenilor care răpiseră vieți. Oameni insipizi, obişnuiți, banali, care împuşcaseră, otrăviseră, înjunghiaseră, hăcuiseră, fierseseră şi îşi mâncaseră victimele. Toți acei omuleți jalnici care curmaseră brusc fericirea a nenumărate vieți, toți acei mici ticăloşi sălbatici care înălțaseră un munte de nefericire omenească.

Da, mai fusesem acolo. Dar, de data asta, era altfel. Nu eram cu colegii mei de şcoală.

Nu mai puteam să mă ascund în mulțime, nu mai existau chicoteli care să alunge tensiunea. Nu mai era o excursie cu şcoala. De data asta, Muzeul Negru m-a confruntat cu toată oroarea lui şi cu colecția sa de cruzime omenească, iar asta a fost, pur şi simplu, prea mult pentru mine.

Sau poate că a fost altceva. Prima dată când fusesem aici, în vizită cu colegii de la Academia de Investigații Criminalistice, eram un puşti înfumurat, necăsătorit, care nu ştia nimic despre cum era să pierzi pe cineva. De data asta, ştiam.

Apoi, brusc, m-am aplecat peste un coş de gunoi, vomând fără zgomot când Mallory şi sergentul Caine au intrat în încăpere. Chiar dacă au observat că mi se făcuse rău, n-au lăsat să se vadă.

— Arma voastră s-ar putea să fie confecționată manual, spunea Caine. Un soi de cuțit făcut să taie gâtul unui om – şi doar atât. Ceva făcut exclusiv pentru asta.

Big Ben bătea de ora 10. Scout probabil că era deja în pat, dormind cu luminile aprinse, iar doamna Murphy se uita la televizor cu sonorul oprit şi cu Stan în poală.

M-am ridicat privind stânjenit şi dezgustat lichidul gălbui al bilei care cursese din mine. Mallory m-a bătut uşor pe umăr.

Nu m-am putut uita la el.

— O cană bună de ceai? a zis el.

Mallory m-a dus acasă la el.

Soția lui a apărut la uşă când am oprit în fața unei vile de pe o stradă liniştită din Pimlico. O femeie înaltă, zveltă, cu păr cenuşiu, cu o sclipire amuzată în ochi şi purtând papuci groşi în picioare. Un Terrier West Highland alb s-a postat între ei privindu-i în timp ce domnul şi doamna Mallory comunicau în limbajul sumar al celor căsătoriți de mult timp. Avea acelaşi accent de Aberdeen ca şi soțul ei. Ar fi fost posibil să se fi născut pe aceeaşi stradă.

— Ai încheiat pe ziua de azi? a întrebat ea încrucişându-şi brațele.

— Nu tocmai, scumpo, a răspuns el sărutând-o pe obraz.

— Ieşi din nou?

— Întâi, mă aranjez puțin.

— Mâncați ceva?

— Un ceai ar fi minunat.

— Cine-i el?

— Noul coleg. Detectivul Wolfe.

— Bună, scumpule, a zis ea, pe chip apărându-i un zâmbet larg. Intră!

Doamna Mallory ne-a adus ceai şi biscuiţi. Cu zahăr şi cofeină în mine, am început să mă simt mai bine. Mallory şi-a băut repede ceaiul şi a dispărut băgând în gură un biscuit.

— Cinci minute, mi-a zis Mallory.

Terrierul l-a urmat gâfâind încântat.

Era o vilă micuţă, îngrijită, cu două niveluri. Fotografiile de pe poliţa căminului şi de pe rafturile bibliotecii, cu culorile pălind deja, îl înfăţişau pe Mallory într-o viaţă de demult, sub un soare tropical. Pe ei doi cu 15, 20, 25 de ani mai tineri, Mallory, cu un smoc de păr blond, ridicându-şi ochelarii şi zâmbind timid la o masă dintr-o cafenea. Şi Mallory, deja fără păr la 30 de ani, zâmbind în pantaloni scurţi, într-o cămaşă cu mâneci scurte şi având pe cap o şapcă neagră cu cozoroc, doi asiatici purtând aceleaşi uniforme ca a lui zâmbind de o parte şi de alta a sa. Şi soţii Mallory zâmbind spre aparatul foto şi un oraş-port zărindu-se în spate, departe şi jos.

— Hong Kong, a explicat doamna Mallory. Soţul meu a fost în poliţia din Hong Kong vreme de 15 ani. „Servim cu mândrie şi cu grijă.” Poate că ţi-a povestit.

— Nu, doamnă.

Ea a râs.

— Poţi să-mi spui Margaret.

— DCI Mallory nu mi-a zis nimic, doamnă… Margaret.

— Ne-am întors în 1997. După ce a fost retrocedat Chinei. Când şi-a pierdut regalitatea. Britanicii s-au dus acasă, şi la fel am făcut şi noi. A fost un mic şoc pentru noi. Ne e dor de el. Deşi, desigur, vechiul Hong Kong nu mai există.

Fotografiile ilustrau cursul a două vieţi. Ciudat, n-am

văzut poze de copii. Ei doi erau totul unul pentru celălalt.

— Ai familie? m-a întrebat doamna Mallory.

— Am o fetiță, am răspuns eu. Părinții mei au murit de mult. N-am frați, nici surori. Am tăcut o clipă. Mi-am pierdut soția.

Ea a aşteptat să mai spun ceva, însă nu mai era nimic de zis.

— Înțeleg.

— O am pe fiica mea, Scout. Are cinci ani, am adăugat eu amestecând ceaiul. Suntem doar noi.

Doamna Mallory a dat din cap.

— Asta înseamnă că ai o familie, a zis ea câştigându-mă definitiv.

Am traversat fluviul împreună cu DCI Mallory.

— Şi uite că mi-ai cunoscut familia, a zis el. După ce coborâm de pe pod, ia-o pe Lambeth Road.

— Da, domnule.

Am condus până când două tunuri gigantice au apărut din întuneric. Se aflau în fața unei clădiri încununate de un dom pe care flutura steagul Marii Britanii.

— Mergem la Muzeul Imperial al Războiului{25}? l-am întrebat eu.

— Cândva, aici a fost Spitalul Regal Bethlem{26}, a spus Mallory. Bedlam. Azilul de nebuni. Ştiai asta? Poți să parchezi în spate, pe St. George’s Road. N-o să intrăm pe uşa din față.

Un paznic a apărut în vreme ce străbăteam grădina. Ne-a privit suspicios până când o voce de femeie i-a strigat:

— E-n regulă, Charlie. Vin la mine.

Paznicul s-a retras şi o femeie tânără a apărut într-un scaun cu rotile. A zâmbit când l-a văzut pe Mallory.

— Domnule, a rostit ea, iar zâmbetul i-a devenit şi mai larg în timp ce l-a salutat.

— Bună, Carol, a zis el aplecându-se pentru a o săruta pe obraji.

M-a prezentat, apoi am aşteptat ca ea să-şi întoarcă scaunul în spațiul strâmt. Am vrut s-o ajut, dar m-a oprit pe un ton tăios:

— Mă descurc.

Am urmat-o printr-un coridor îngust, care ducea spre holul principal. Luminile erau stinse. În întuneric, avioane Spitfire şi Messerschmitt, şi Hurricane, precum şi primele rachete balistice ghidate, V2-urile germane, atârnau deasupra noastră, încremenite în zbor, încremenite în timp.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule? a întrebat Carol.

Mallory şi-a deschis servieta.

— Căutăm o armă a crimei, Carol, a răspuns inspectorul-şef şi i-a dat dosarul, iar ea l-a frunzărit încet. Ipoteza noastră este că arma a fost concepută special pentru a tăia gâtul unui om.

— Presupunerea dumneavoastră este corectă, a zis ea zâmbind din nou. Ştiu exact despre ce-i vorba. Ar trebui să avem unul în depozit. Vă rog să mă urmați.

Cuțitul avea puțin sub 30 de centimetri, cea mai mare parte fiind reprezentată de o lamă lungă, subțire şi cu tăiş dublu, concepută pentru a pătrunde cu uşurință în carnea unui om, iar pe urmă s-o taie fără probleme.

Mallory mi l-a dat, şi am fost surprins să descopăr că era extrem de uşor.

Mânerul era prevăzut cu o plăsea ovală pentru a nu-ți aluneca mâna, se potrivea perfect în pumnul strâns şi îți dădea un sentiment de putere teribilă.

— Cuțitul de luptă Fairbairn-Sykes, a explicat Carol. A fost creat de William Ewart Fairbairn şi Eric Anthony Sykes pe vremea când lucrau la poliția din Shanghai, înainte de război.

— Cuțitul trupelor de comando, a rostit Mallory. Desigur.

Nu mă puteam obişnui cu greutatea foarte redusă a cuțitului din mâna mea. Era uşor de ținut. Cu un vârf

ascuțit, cu muchii tăioase. Lama cu două tăişuri a sclipit în semiîntunericul din depozit.

— A fost inventat de doi polițişti? am întrebat eu.

Carol a dat din cap.

— W.E. Fairbairn era expert în lupta corp la corp. Cuțitul a fost proiectat să fie arma albă perfectă pentru luptă, dar s-a dovedit a fi arma albă perfectă pentru ucis. A fost arma albă standard pentru toate trupele de comando din cel de-al Doilea Război Mondial. Dacă naziştii te prindeau cu un astfel de cuțit, erai împuşcat pe loc ca spion. În majoritatea lor, cuțitele nu sunt proiectate în mod special pentru a ucide – cu excepția modelului Fairbairn-Sykes. Pare uşor de folosit, dar nu-i aşa. Trebuie să ştii care artere sunt cele mai apropiate de suprafață şi mai neprotejate de haine. Dă-mi-l, te rog.

Tânăra din scaunul cu rotile ne-a făcut o demonstrație. Cu degetele mâinii stângi larg desfăcute, a mimat că prinde capul unui om. Cu cuțitul în mâna dreaptă, l-a înjunghiat, apoi şi-a retras repede mâna.

— Înfigi şi tragi, a spus ea. Înfigi vârful cuțitului în laterala gâtului, pe urmă tragi lama spre față. Nu poți repara aşa ceva cu două copci şi câteva pastile de Nurofen Plus. Cei mai mulți oameni care vor să taie gâtul cuiva încep dinspre exterior. Hăcuiesc, fierăstruiesc, taie.

A mimat hăcuirea, fierăstruirea şi tăierea.

— E în regulă dacă vrei să-i insulți, a zis ea. E în regulă dacă vrei să le strici ziua. Dar nu-i în regulă dacă vrei să fii sigur că-i omori.

— Înfigi şi tragi, a repetat Mallory. În felul ăsta, tai traheea, iar pe urmă ai toate şansele să tai şi arterele carotide.

— Chiar mai mult decât toate şansele, a zis Carol. Acea mişcare se numeşte „secționarea carotidei”. Tocmai ăsta-i rostul, să tai arterele carotide, domnule. Dacă şocul nu-i ucide imediat, atunci mor din cauză că arterele carotide au fost secționate, iar sângele pompat de inimă nu mai ajunge la creier.

— Cât durează? am întrebat eu.

— Creierul moare imediat, a spus ea. Victimele îşi pierd cunoştința în cinci secunde şi mor în douăsprezece.

— Când a încetat fabricarea acestor cuțite? am vrut eu să ştiu.

— Fabricarea lor nu a încetat, evoluează de aproape 100 de ani. Există versiuni contemporane, folosite de forțele speciale – UK-SFK. Este cel mai grozav cuțit de luptă care s-a inventat vreodată, a adăugat ea şi s-a uitat la Mallory, iar eu m-am întrebat cum ajunseseră să se cunoască. Şi acum, Bob Măcelarul are aşa ceva.

— Nu ştim dacă este Bob, a zis Mallory zâmbind. Însă ştim că este vorba de cineva bine antrenat, care are acces la arme specializate. Probabil că e posibil să cumperi un Fairbairn-Sykes online, nu?

— Poți să cumperi orice online, am spus eu.

— Cu excepția anilor de pregătire, a zis Carol. Cu excepția genului de cunoştințe pe care le acumulezi în ani de zile. Cu excepția priceperii necesare pentru a executa o secționare a carotidei. Încearcă să cumperi astea online. Şi mai este ceva.

Am privit-o pe femeia din scaunul cu rotile cântărind în palmă cuțitul de luptă Fairbairn-Sykes.

— Secționarea carotidei presupune mai mult decât o duşmănie oarecare. Să ucizi pe cineva cu aşa ceva – să înfigi vârful în laterala gâtului, apoi să tragi lama spre exterior. Pentru asta, trebuie să urăşti din tot sufletul pe cineva, domnule, a zis ea, ridicându-şi privirea spre Mallory.

Capitolul IX

Picioarele îmi erau sleite de puteri.

Intrasem abia de un minut în a treia rundă, dar deja eram slăbit de epuizare, nesigur pe picioare şi respiram pe gură încovoindu-mă peste corzile ringului de box, cu coatele lipite protector de partea inferioară a cutiei toracice. Îmi ridicam obosit brațele pentru a-mi proteja capul, în vreme ce mănuşile Lonsdale de 400 de grame, din piele neagră, lipite de fața mea erau alunecoase din pricina transpirației.

Loviturile continuau. Erau date de un om scund, cu părul lung şi argintiu ieşind de sub casca protectoare veche, produsă de cunoscuta firmă de echipament sportiv Everlast. A zâmbit larg văzându-mi epuizarea, dând la iveală răutatea şi o proteză albastră. Aplecat în spatele gărzii lui strânse şi înalte, fără să rişte nimic, bărbatul cu păr lung şi argintiu s-a repezit să-mi dea loviturile decisive.

Cu fața adânc îngropată în mănuşi, i-am simțit pumnii lovindu-mi trupul cu o viteză orbitoare. Bărbatul cel scund era şi slab, şi musculos. Lovea foarte tare. În coastele din stânga, în coastele din dreapta. Mi-am coborât şi mai mult coatele, dar tot simțeam usturimea loviturilor ca de bici.

Ne aflam față în față. Având 1,83 metri, eram mult mai înalt decât adversarul meu – Fred îl chema –, dar probabil că primul lucru pe care l-am învățat pe ringurile de box a fost că viteza este mai importantă decât puterea. Cu cât eşti mai masiv la trup, cu atât ai o suprafață mai mare care poate fi lovită.

Un croşeu de stânga a trecut de apărarea mea anemică şi m-a făcut să icnesc când coastele de jos mi-au fost lovite. Mi-am lăsat coatele şi mai jos, nedorindu-mi deloc încă unul, însă, în clipa în care mi-am coborât mănuşile

cu câțiva centimetri, Fred m-a pocnit în capul prost apărat.

„Sus-jos”, am chibzuit eu blestemându-mă că făcusem acea greşeală elementară, aceea de a nu-mi apăra o zonă neprotejată în vreme ce alta era atacată. M-am lăsat moale în corzile ringului, dorindu-mi ca picioarele să-mi funcționeze şi încercând să ajung din nou la verticală.

Deodată, un croşeu de stânga m-a izbit în partea dreaptă a căştii, apoi un croşeu de dreapta m-a lovit cu putere în stânga, făcându-mi urechile să țiuie în ciuda pielii groase a căştii.

Probabil că mi-am ridicat instinctiv mănuşile foarte puțin pentru a-mi proteja capul, fiindcă Fred mi-a tras un puternic croşeu de stânga în coastele din dreapta jos.

Şi el se moleşise. Să loveşti non-stop pe cineva te oboseşte. Loviturile lui combinate erau mai lente, însă după o lovitură în corp îți revii cel mai greu. Şi eu îmi simțeam picioarele cedând în timp ce totul îmi spunea să mă prăbuşesc. Însă nu m-am prăbuşit. Am rămas în picioare, susținut doar de corzile din spatele meu şi de voința din mine.

Fred a rânjit dezvăluind din nou acea veche proteză albastră. L-am văzut ridicând cotul stâng, pregătindu-se pentru un croşeu de stânga. Dar frumusețea boxului constă în echilibrul său – dacă adversarul tău te poate lovi, şi tu poți să-l loveşti pe el.

Mi-am văzut şansa şi am profitat de ea.

Înainte ca Fred să mă izbească scurt şi cu putere în corpul îndurerat sau în capul care-mi vâjâia, i-am tras un upercut scurt în bărbie, făcându-i capul să i se smucească spre spate exact când gongul a dat semnalul sfârşitului celei de-a treia şi ultimei runde.

Am căzut unul în brațele celuilalt, total epuizați, amândoi râzând.

După ce ne-am desprins din îmbrățişare, am rămas locului încovoiat, străduindu-mă din răsputeri să-mi recapăt suflul. Auzeam zbârnâitul corzilor, ştirile

financiare de la televizorul din dreptul benzilor de alergare, instrucțiunile recitate de un antrenor de yoga. Când mi-am ridicat privirea, am văzut că Fred își dădea jos casca ponosită, părul lung și argintiu rostogolindu-i-se de sub ea, părul unui pirat bătrân. Și-a scos proteza.

— Ești atât de norocos că te antrenezi, a spus el.

A ridicat o mănușă în semn de salut, iar eu i-am atins-o cu a mea.

— Bine, a zis el, dar ține-ți coatele lipite de corp și nu sta ca o statuie. După ce ai lovit, pleacă de-acolo. Nu sta să faci poze. Chiar dacă ești dărâmat. Mai ales dacă ești dărâmat.

Respirația mea revenea încet la normal.

— E greu, am izbutit eu să rostesc.

Fred a râs.

— Așa și trebuie să fie. Dacă era ușor, toată lumea putea să facă box, a zis el și m-a bătut pe spate. Relaxează-te cu 30 de minute pe bicicletă și nu uita să-ți faci exercițiile de întindere musculară.

Fred a coborât din ring. S-a îndreptat spre sistemul de sunet și a pus The Jam. Mă aflam în Clubul de box pentru amatori Smithfield, iar Fred era șeful, așa că el alegea muzica. *Going Underground* a început să răsune în sală.

Efectiv, mă simțeam mai bine.

Probabil, coastele aveau să mă doară a doua zi dimineață, dar vâjâitul din cap se calmase deja și nimic altceva nu fusese serios vătămat. Nu atât durerea te termină, cât șocul de a fi lovit. M-a mirat întotdeauna cât de puțin doare, de fapt, când ești lovit în față.

Apoi am devenit conștient că cineva mă privea.

Bărbatul se afla lângă haltere. Avea mănușile puse, acele mănuși fără degete pentru ridicat haltere, iar umerii lui cărnoși arătau ca și cum ridicase multe. Nu vezi prea mulți asiatici atât de pasionați de haltere. Dar presupun că în prezent sunt mai mulți decât înainte.

Mi-a susținut privirea un moment îndelungat, pe urmă

şi-a scos mănuşile fără degete şi s-a îndreptat spre dulapul în care Fred ținea echipamentul de box. A luat de acolo o cască neagră şi o pereche de mănuşi de un galben aprins. Apoi a traversat sala şi a urcat în ring. Deja îmi dădusem seama cine era. Ițindu-se de sub vesta de antrenament, am văzut vânătaia pricinuită de lovitura pe care i-o dădusem în inimă pentru că râsese de cățelul meu.

— Mă bat eu cu tine, a spus tipul punându-şi mănuşile.

— Noi numim asta box, am zis eu. Nu bătaie.

— Dar este full contact, nu? Încercăm să ne doborâm unul pe altul, nu?

— Desigur.

N-am considerat să-i explic că boxul avea o anumită etichetă, un cod de onoare nescris şi un mare grad de încredere. Nu părea că ar fi fost foarte interesat de ceva din toate astea.

Boxam cu Fred de cinci ani, dar niciunul dintre noi nu încasase vreodată o lovitură sub centură, niciunul dintre noi nu plecase vreodată furios de pe ring. Prietenia noastră se sudase în intimitatea dură a boxului. Totuşi, era adevărat ce spusese halterofilul – când boxam, nu ne dădeam înapoi de la nimic.

— Ticălosule, m-ai pocnit! a zis halterofilul furios.

— Tocmai am făcut trei runde.

— Vreau să văd cât de tare eşti de fapt. Asta dacă nu eşti laş.

M-am uitat la mănuşile lui galbene – o pereche de mănuşi Cleto-Reyes de 280 de grame, cele mai bune mănuşi de box din lume, făcute manual în Mexic, însă mult prea uşoare pentru boxul dur. Oricum, nu asta mă deranja. Am început să-mi scot mănuşile.

— Nu boxez cu tine.

Când am dat să cobor din ring, mi s-a pus în cale.

— De ce nu?

— Fiindcă n-ai proteză.

— Nu-mi trebuie proteză.

— Ba da, îți trebuie. Toți au nevoie de proteză. Deoarece te-aş putea lovi cu cotul în gură. Sau cu capul. Şi există chiar posibilitatea foarte redusă de a-ți trage un pumn în gură.

Pe urmă, Fred a apărut lângă noi. L-a luat pe halterofil de cot şi l-a răsucit cu uşurință. La un moment dat, Fred lucrase la o firmă de securitate.

— Vezi semnul ăla?

Pe pereții sălii Smithfield ABC se aflau fotografii înrămate ale multor boxeri. Erau un anume tip de boxeri – luptători înnăscuți, numai perseverență şi măreție, genul de boxeri pe care Fred îl îndrăgea. Jack Dempsey. Jake la Motta. Joe Frazier. Marvin Hagler. Greii acestui sport. Şi mai erau şi alte fotografii înrămate – poze ale unor copii boxând în Cuba, cam câte o duzină odată în ring, la bustul gol şi slabi, şi boxând cu mănuşi care păreau scoase din gunoi. Iar deasupra tuturor fotografiilor era un panou.

NU SE BOXEAZĂ FĂRĂ PERMISIUNE

— N-ai permisiunea să boxezi, a spus Fred.

Fred era cel mai scund bărbat din sală.

Şi în acel loc plin de persoane dure – unde polițiştii veneau să se antreneze pentru a se menține în formă, unde băieții răi din cartierele sărace veneau să învețe frumoasa ştiință a loviturilor, unde tinere femei veneau să învețe a se apăra şi unde corporatişti veneau să-şi atingă limitele – nimeni nu-l contrazicea.

Halterofilul a coborât din ring.

— Se întâmplă multe lucruri rele când faci abuz de steroizi, a zis Fred. Ți se micşorează testiculele. Faci acnee. Îți pierzi părul. Dar lucrul cel mai rău în cazul abuzului de steroizi este că îți afectează acea parte din creier care inhibă agresivitatea. În cele din urmă, cu toții ajung să vrea să omoare pe cineva.

Lângă uşă era un sac greu. Chiar înainte de a ieşi din sală, halterofilul a lovit sacul cât de tare a putut.

Fred a râs dispreţuitor.

— Nu contează cât de tare poţi să loveşti, a spus el.

Detectiv inspectorul Whitestone stătea cu spatele la tabla albă a lui Mallory. O fotografie mărită a celor şapte băieţi-soldaţi se vedea în spatele ei. În mână, avea o listă cu nume.

— Deci, sunt patru. Nu sunt cinci care au rămas în viaţă, ci doar patru, a spus ea, s-a întors cu faţa la tablă şi a trasat cu grijă o cruce roşie peste chipul băiatului din partea stângă. Adam Jones – decedat. A trasat o altă cruce roşie, peste chipul băiatului din partea dreaptă. Hugo Buck – decedat.

Iar în cele din urmă, a trasat o cruce roşie peste chipul băiatului din centru. Cel cu ochelari cu lentile întunecate. Cel care nu zâmbea.

— Acesta este onorabilul James Sutcliffe, a precizat Whitestone. Fiul cel mic al contelui Broughton. Sau, mai bine spus, acesta *a fost* onorabilul James Sutcliffe. La doi ani după ce a fost făcută această fotografie, s-a sinucis, s-a înecat în mare pe coasta Amalfi, unde părinţii lui închiriaseră o vilă.

Toţi am rămas tăcuţi.

— În vara în care a împlinit 18 ani, a adăugat Whitestone.

— Are o fiică, nu-i aşa? a întrebat Mallory. Tatăl băiatului. Contele de Broughton.

Whitestone a dat din cap.

— Onorabila Cressida. A fost o tânără cam sălbatică în anii ’80. A urinat pe Cenotaph[27] în timpul unei revolte anticapitaliste.

— Da, despre ea este vorba, a zis Mallory. A fugit cu un artist german care era cu 30 de ani mai în vârstă decât ea. S-a împăcat însă cu părinţii, i s-a iertat totul. Când băiatul s-a sinucis, carabinierii au găsit un bilet de adio?

a întrebat el.

— Nu, domnule, a răspuns Whitestone. N-au găsit nici măcar cadavrul. Doar hainele împăturite pe plajă şi o schiță făcută pe jumătate. Era artist. Se pare că era cel mai strălucit din grup.

— De ce s-a presupus că s-a sinucis dacă nu s-a găsit niciun bilet de adio? a întrebat inspectorul-şef.

— James Sutcliffe suferea de depresie clinică. Lua un adevărat cocktail de medicamente, a răspuns Whitestone citind din notițele ei: Prozac. Luvox. Lustral. Cipralex. Şi-a mai făcut şi altădată rău.

— Ce motive are un puşti bogat pentru a fi deprimat? a intervenit Gane.

— Poate că ar trebui să-i întrebăm pe prietenii lui, a zis Mallory.

Doar patru mai trăiau.

Gemenii identici, exceptând cicatricele faciale ale unuia dintre ei.

Tânărul înalt, smead, slab ca un țâr şi cu aer de străin.

Şi băiatul gras, cu privire rea şi cu vârful limbii ițindu-se în colțul gurii.

Între timp, nu mai semănau.

Cele trei cruci roşii modificaseră vechea fotografie. Whitestone a luat o mapă cu fotografii 8×10 centimetri. Fotografii ale celor vii. A atins cu degetul imaginea geamănului fără cicatrice, aflat între James Sutcliffe şi băiatul smead.

— Ben King, a spus ea. Este faimos.

A pus o poză pe peretele lui Mallory. Un bărbat serios, îngrijit, în costum şi cravată, zâmbind pentru vreo fotografie oficială. Se recunoştea în el băiatul din poza făcută cu 20 de ani în urmă. Chipul lui îmi părea vag familiar – probabil că-l zărisem în treacăt pe la ştirile de seară.

— Îl cunosc, a spus Mallory. Este Ben King. E politician, nu?

— Da, a răspuns Whitestone. Răposatul lui tată,

Quentin King, a fost avocatul pentru cazuri de calomnie. Ben King este deputat de Hillingdon North. A studiat la Potter's Field şi Balliol, Oxford. Cu diplomă în Filosofie, Politică şi Economie. În plină ascensiune în cadrul partidului său.

— Care partid? a întrebat Gane.

— Ghiceşte, l-a tachinat Whitestone.

Gane şi-a dat cu presupusul, dar a greşit. Şi eu aş fi greşit.

— Se spune despre el că ar fi viitorul prim-ministru, a adăugat Whitestone.

— Independent din punct de vedere financiar, educat la şcoli private, dă bine la televizor, a spus Mallory. Nu a angajat niciodată pe nimeni, n-a demarat niciodată vreo afacere, n-a avut niciodată o slujbă adevărată. S-a gândit la asta un moment. Cu fratele lui ce-i? Tipul cu cicatrice.

— Ned King, a răspuns Whitestone. Ofițer activ în armata britanică, Puşcaşii Regali Gurkha{28}. Două detaşări în provincia Helmand, Afganistan. Decorații pentru merite. De asemenea, a fost condamnat pentru atac, cu 15 ani în urmă.

A pus pe perete fotografia unui soldat. Cicatricea de pe obrazul stâng arăta de parcă ar fi fost prețul medaliilor de pe uniformă.

Iar alături, a pus fotografia unui bărbat subțire, cu început de chelie, în costum şi cu un papion care îi atârna ca o mortăciune în jurul gâtului sfrijit. Pierduse atât de mult din greutate începând cu anii adolescenței, încât băiatul gras din liceu era aproape de nerecunoscut în bărbatul slab.

— Guy Philips, zis Piggy, a spus Whitestone. Îi cunoaşte pe frații King din şcoala pregătitoare. Tatăl lui a făcut avere pe piața imobiliară. A jucat tenis de performanță. A ajuns în semifinale la Junior Wimbledon. Apoi genunchiul i-a cedat. Este profesor de sport la colegiul pe care l-a frecventat, Potter's Field.

— Care sporturi? a întrebat Gane.

— Tenis. Scrimă. Cricket. Schi. Sporturi elegante, Gane, bine? Şi maraton.

— Aşa a slăbit, a zis Mallory.

Mai rămăsese unul. Whitestone a pus pe peretele lui Mallory fotografia unui bărbat cu o privire pătrunzătoare, serios, smead. Poza pentru vreo fotografie de firmă şi se uita spre cameră cu ochi care păreau negri.

— Salman Khan, a spus Whitestone. Provine dintr-o familie bogată anglo-indiană. Constructori, suficient de amuzanţi, sfidând toate stereotipurile rasiale. Tatăl lui a făcut o grămadă de bani din construcţii în anii ’60 şi ’70. Şi Khan îi cunoaşte pe fraţii King şi pe Philips încă din şcoala pregătitoare. Lucrează ca avocat pentru drepturile omului în birourile din Londra ale firmei Butterfield, Hunt & West. Este considerat una dintre stelele în ascensiune în domeniul juridic. A dat în judecată cu succes Ministerul Apărării, în numele unui militar cu handicap.

— Ai menţionat că Ned King a fost condamnat pentru atac, a zis Mallory. Mai apare ceva în cazierele lor?

— Adam Jones a avut nenumărate condamnări pentru infracţiuni legate de droguri şi vagabondaj. La şase luni după ce a fost făcută această fotografie, a fost dat afară pentru că a vândut substanţe interzise în spatele magazinului de dulciuri de lângă şcoală. Pastile. Droguri. În cantităţi mari.

— Cei din clasele superioare alcătuiesc întotdeauna un grup mult mai eterogen decât se crede, a spus Mallory. Ce făcea? Îşi suplimenta proviziile personale ocupându-se şi de vânzare?

— Aşa se pare, domnule. Adam a luat-o razna devreme. S-a apucat de heroină pe când alţii intrau la Oxford, Goldman Sachs şi Sandhurst.

— Detectiv Wolfe, a fost dat afară Jones de la Academia Regală de Muzică pentru că vindea substanţe interzise? a întrebat DCI Mallory.

— Nu, domnule, am răspuns eu. Nu pentru că vindea substanţe interzise. A apărut drogat la un concert în care

erau interpretate opere muzicale ale lui Tomaso Albinoni, la Duke Hall. A ațipit în timpul adagioului.

— Nu-i aşa că-i groaznic când se întâmplă aşa ceva? a rostit Gane.

— Cele două victime ale noastre… amândouă au trăit primejdios, nu-i aşa? a spus Mallory. Una era de mult timp dependentă de droguri. Cealaltă era un donjuan violent, în serie. Oricare dintre aceste modalități de a trăi reduce speranța de viață.

N-a mai detaliat, ci a lăsat în suspensie continuarea – alegerile pe care le făcuseră în viață nu explicau cu nimic gâturile tăiate identic.

Mi-am coborât privirea spre volumul subțire şi roşu aflat în fața mea. *Devino dur! – Cum să câştigi o luptă corp la corp – Aşa cum sunt învățați membrii trupelor de comando britanice şi ai forțelor armate americane.* Autorul era căpitanul W.E. Fairbairn, coinventatorul cuțitului pentru trupele de comando. Cartea era deschisă la pagina despre secționarea carotidei. Exista un desen cu doi soldați de pe front în timpul unei lupte corp la corp. Parcă era dintr-o carte demodată de benzi desenate. Dar conținea un manifest pentru crimă. Pusesem un post-it galben pe pagina dorită, cea în care cititorii erau învățați cum să execute o secționare a carotidei.

> Artera nr. 3. Având cuțitul în mâna dreaptă, muchiile paralele cu solul, adversarul este apucat de gât din spate, cu mâna stângă, iar capul îi este tras spre stânga. Vârful este înfipt adânc, apoi se taie spre față. Vezi fig. C.

— Piggy Philips are trei condamnări pentru daune materiale într-un interval de 18 luni din anii ’80, a mai menționat Whitestone. Din câte îmi dau seama, băieții se distrau distrugând restaurante. Şi se pare că nu întotdeauna banii le rezolvau problemele.

— Băieții rămân mereu băieți. Mai ales când tăticii achită nota de plată, a zis Gane şi a pufnit disprețuitor. Şi

câinele meu ar putea rezolva cinci teste A-Levels (pentru toate nivelurile) ca să intre la Potter's Field. În timp ce-şi linge coaiele.

— Philips părea încântat să plătească mereu oalele sparte, a adăugat Whitestone. Conform fițuicii locale, la un moment dat aproape că a fost închis pentru sfidarea instanței. „Comportament necuviincios, disprețuitor şi insolent față de magistrat."

Ne-am uitat la fotografie, la băieții care fuseseră cândva şi la bărbații care deveniseră.

— Deci, erau o gaşcă? a conchis Gane.

— E mai mult decât atât, nu-i aşa? am spus eu. Cei mai mulți se cunoşteau din copilărie. Unul dintre ei se pare că era încântat să plătească oalele sparte de toți. Pare că erau – nu ştiu – aproape ca frații.

— Dar relația lor s-a încheiat odată cu anii de şcoală sau a continuat? a întrebat Mallory. Asta-i următoarea dilemă. Şi am putea începe prin a merge la o înmormântare.

M-am pomenit examinându-l pe băiatul din centru. James Sutcliffe. Cel care nu zâmbea, cel ai cărui ochi erau ascunşi. Băiatul care avusese pe brațe urme fiindcă îşi făcuse singur rău, care îşi împăturise cu grijă hainele şi intrase în mare pe coasta Amalfi. El era singurul dintre cei morți şi vii care nu avea pe perete o fotografie a bărbatului care devenise. Mort de mâna lui la 18 ani. Mai mult chiar decât pozele bărbaților morți, prezența lui făcea ca fotografiile de pe tabla lui Mallory să nu pară un marş falnic spre maturitate, ci o aruncare cu capul înainte în mortalitate.

Mallory s-a apropiat de peretele pe care era tabla.

— Ce scrie pe sacourile lor? a întrebat el. Textul în latină de deasupra ecusonului. Nu reuşesc să văd.

Whitestone şi-a deschis carnețelul.

— *Aut vincere, aut mori!* a citit ea. Mottoul şcolii.

— Ori învingem, ori murim, a tradus Mallory. Bun motto.

Cățelul ştia că se petrecea ceva.

Scout stătea la fereastră, privind strada, cu palmele lipite de sticlă, uneori tresărind nerăbdătoare atunci când o maşină oprea la bordură. Eu mă tot uitam la ceasul de perete, la cel de la mână şi la mobil.

Ea ar fi trebuit să fi sosit deja.

Stan stătea ca un Sfinx în mijlocul apartamentului, cu lăbuțele din față elegant încrucişate, ochii lui uriaşi şi rotunzi privindu-ne cu suspiciune.

— Ah! Ah! Ah! a exclamat Scout, şi când m-am dus la geam, am văzut o dubă albă ticsită cu câini.

Un Ogar irlandez şedea pe locul pasagerului, privind cu interes un hamal îmbrăcat în alb, care ieşea din piața de carne şi având brațele albe pătate cu roşu până la coate. Doi Mopşi îşi lipiseră fețele turtite de geamurile din spate, în spatele lor se vedea o pădure de cozi ridicate şi fluturânde, în vreme ce fețişoare mici adulmecau funduri mari, iar fețe mari adulmecau fundulețe mici. O tânără într-o uniformă militară plină de noroi s-a dat jos de pe scaunul şoferului. Un Labradoodle a coborât odată cu ea. Ea l-a băgat înapoi în dubă şi a închis uşa.

— Stan, am rostit eu. Ți-a sosit limuzina.

Ea era o cehoaică tânără şi veselă, pe nume Hanna, şi Stan a întâmpinat-o ca pe o veche prietenă. Nu era nimic personal. Stan întâmpina pe oricine ca pe un vechi prieten.

Scout tocmai îşi lua rămas-bun când, fără niciun fel de ceremonie, fata care plimba câini i-a prins lui Stan o lesă de zgardă şi s-a îndreptat spre uşă.

Ne-am dus la fereastră. Un Bichon Frisé reuşise cumva să se strecoare prin geamul pe jumătate deschis al dubei şi adulmeca pavajul, în vreme ce Ogarul irlandez îl privea cu un dispreț suveran. Stan şi fata care plimba câini au apărut pe stradă. Hanna l-a luat sub un braț pe Bichonul fugar, pe Stan, sub celălalt şi i-a băgat pe amândoi în spatele dubei. Apoi au plecat. Am rămas la geam până

când luminile stopurilor au dispărut.

— Sper că Stan se simte bine, a spus Scout.

— Glumeşti, am zis eu. Împreună cu restul haitei, o să se distreze cum nu s-a distrat în viața lui.

Am coborât la restaurantul Smiths of Smithfield pentru a lua micul dejun. Tocmai primeam nota de plată când Stan a trecut prin dreptul geamului, târând lesa în urma lui. Scout a ieşit să-l ia în timp ce eu am sunat-o pe Hanna. Am auzit lătrături furioase, sunete de teroare şi spaimă, urlete de protest omeneşti şi canine.

— Cum se simte Stan? am întrebat eu.

— Ah, a rostit Hanna. A, da. Sam se simte foarte bine.

Scout a intrat în local împreună cu Stan. Avea o privire sălbatică şi gâfâia de sete şi de epuizare. Un chelner cumsecade i-a adus un mare vas argintiu plin cu apă. Scout l-a pus jos, iar cățelul a început să bea foarte zgomotos.

— Eşti sigură că Stan se simte bine? am întrebat eu.

Auzindu-şi numele, Stan şi-a ridicat privirea spre mine, ochii lui uriaşi şi bulbucați fiind plini de revoltă. Apoi a început să bea din nou, în vreme ce mânuțele lui Scout îl mângâiau.

— Ah, a zis Hanna. Da, Sam, drăgălaşul de Sam, se simte foarte bine. Sam… ah… se distrează cu prietenii lui în parcul cel frumos. A, iată-l! Ha, ha! S-a dus la copaci. Bravo, Sam!

După aceea, ne-am plimbat singuri cățelul.

Capitolul X

Militarul purta uniforma neagră a ofiţerilor din unitatea Puşcaşii Regali Gurkha.

S-a ridicat de la locul lui din primul rând al scaunelor din biserică şi s-a îndreptat spre amvon, un bărbat masiv mişcându-se încet, uitându-se la fotografia mare, în alb şi negru, a răposatului Hugo Buck, care fusese pusă în faţa sicriului.

Căpitanul Ned King s-a oprit în amvon, şi-a privit notiţele, moment în care un fascicul de lumină a pătruns prin vitraliile înalte şi l-a învăluit. I-a luminat medaliile de pe haina neagră şi cicatricele de pe obrazul stâng. Câteva persoane din public şi-au dres glasul.

Căpitanul King a început să vorbească.

— Moartea nu înseamnă absolut nimic, a spus el citind cu vocea modulată cu grijă a cuiva obişnuit să se adreseze publicului. Am trecut doar în camera alăturată. Eu sunt eu şi tu eşti tu. Orice am fost unul pentru celălalt încă mai suntem.

Ochii mei s-au îndreptat spre locul unde stătuse. Ceilalţi trei se aflau cu toţii acolo: Ben King, Salman Khan şi Guy Philips.

Cei mai vechi prieteni ai bărbatului mort stăteau pe locurile lor de onoare, în primul rând, alături de părinţii lui Hugo Buck şi de văduva lui, Nataşa, care avea faţa ascunsă de un voal lung şi negru. Părinţii lui Buck se apropiau de 70 de ani, dar erau bronzaţi, atrăgători, arătând ca şi cum nimic rău nu li se întâmplase în viaţă până în acel moment.

Nataşa şi-a întors capul şi s-a uitat la mine, iar dincolo de văl, i-am văzut faţa impasibilă şi nedând niciun semn de recunoaştere. Când Mallory şi cu mine sosiserăm la biserică, îl văzusem pe şoferul ei fumând cu ceilalţi şoferi. Păruse mai degrabă şoferul decât amantul ei. M-am

întrebat de ce naiba asta avea vreo importanță pentru mine.

— Orice am fost unul pentru celălalt încă mai suntem, a continuat căpitanul King, cu vocea răsunând ca un ecou în biserica având o boltă înaltă. Spune-mi pe vechiul meu nume. Vorbeşte-mi la fel de firesc cum ai făcut-o întotdeauna. Nu-ți schimba tonul. Nu afişa un aer de solemnitate forțată.

Mallory şi-a aplecat capul spre mine, iar cuvântul rostit a fost mai slab decât o şoaptă.

— Uite! a spus el.

Salman Khan plângea. Nu-i puteam vedea fața, însă umerii bărbatului erau clar zgâlțâiți de suspine, în vreme ce îşi acoperea chipul cu mâinile pentru a-şi ascunde durerea. Am privit în timp ce Ben King şi-a răsucit încet capul şi a murmurat ceva liniştitor la urechea lui Khan, apoi s-a întors ca să se uite la fratele lui. Guy Philips a urmărit scena cu un soi de indiferență rece.

Khan şi-a şters fața cu palma. Se părea că nu mai plângea.

— Viața înseamnă tot ce a însemnat mereu, a mai spus căpitanul King, iar eu am văzut umbra unui zâmbet trecând peste chipul lui frumos, afectat de cicatrice. Este la fel ca întotdeauna – există o continuitate necurmată. De ce să fiu uitat doar pentru că nu mai sunt lângă tine? A făcut o pauză. Te aştept, după o vreme, undeva foarte aproape, chiar după colț. King şi-a împăturit notițele. Totul e bine! a zis el.

M-am uitat prin biserica plină. Toți erau foarte tineri. Bărbați şi femei la peste 30 de ani, unii dintre ei având bebeluşi în brațe sau încercând să-şi stăpânească țâncii, toți cu chipurile albe din pricina şocului provocat de moartea timpurie şi brutală a cuiva din generația lor.

Căpitanul King a revenit la locul lui. Vicarul a început să vorbească:

— „Veniți, copii binecuvântați ai Părintelui meu, primiți regatul pregătit pentru voi de la începutul lumii”.

Hugo Buck avea prieteni. Mulți prieteni. Însă cei patru bărbați din primul rând au fost cei care au flancat sicriul la sfârşitul slujbei. Şi, pentru prima oară, le-am văzut clar fețele.

Salman Khan – un om de afaceri bine clădit, prosper, care deținea controlul în acel moment, deşi era limpede că purta în el o tristețe apăsându-l ca o greutate fizică.

Guy Philips – un dur rumen la față, cu nasturele de sus al cămăşii descheiat, cu ochi somnoroşi, poate puțin plictisit, cu chipul străbătut de vinişoare întrerupte al unuia care bea de 20 de ani. Dar arăta ca un maestru al sportului oferit de o agenție de impresariat artistic şi avea exact acel gen de cruzime sinceră.

Şi Ben King – calm, stăpân pe sine, un bărbat impresionant, chipul lui neted făcând ca fața fratelui său să pară ca o imagine într-o oglindă imperfectă.

La îndemnul lui Ben King, cei patru bărbați au flancat sicriul, frații în față, Philips şi Khan în spate. După un alt cuvânt din partea lui Ben King, s-au aplecat, şi-au prins brațele şi, într-un efort comun, s-au ridicat purtând sicriul pe umeri. Au pornit încet pe culoarul dintre scaune, cu părinții şi văduva lui Buck în urma lor.

Muzica se auzea în continuare. Oamenii plângeau. Unul dintre ei era Salman Khan. Purtând pe umărul stâng greutatea sicriului prietenului său mort, durerea a părut a-l copleşi brusc. De data asta, prietenii lui l-au lăsat să plângă. În toată biserica, bărbații şi femeile plângeau. Pentru prietenul lor şi pentru ei înşişi. Însă văduva lui Hugo Buck privea drept înainte, mergând fără să se uite în stânga sau în dreapta, ochii ei verzi rămânând uscați şi fără să clipească în spatele vălului lung şi negru.

O tânără blondă, care părea să ştie cum se stăpâneşte un cal, împărțea fiecăruia câte un trandafir roşu, la intrarea în biserică. Mallory şi cu mine am rămas în urmă, lăsând mulțimea să plece, iar până să ieşim din biserică, femeia şi trandafirii nu se mai aflau acolo şi

oamenii se îndreptau spre mormânt.

Rugăciunea de îngropare s-a auzit din fața noastră.

— „Iată, taină vă spun vouă”, a rostit vicarul.

— *Întâia Epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel*, mi-a explicat Mallory pe un ton oarecum aprobator. Învierea morților. Haide să vedem dacă ne putem apropia puțin.

— „Nu toți vom muri, dar toți ne vom schimba. Deodată, într-o clipeală de ochi la trâmbița cea de apoi.”

Am ocolit mulțimea prin spate. Plânsetele erau mai puternice în acele clipe, în spațiul deschis de la marginea mormântului proaspăt săpat, copilaşii alăturându-li-se celorlalți, întristați să-i vadă pentru prima oară pe adulți plângând.

— „Căci trâmbița va suna şi morții vor învia nestricăcioşi, iar noi ne vom schimba. Căci trebuie ca trupul acesta stricăcios să se îmbrace în nestricăciune şi acest trup muritor să se îmbrace în nemurire.”

Trandafirii roşii erau pete de culoare într-o mare cernită. Ne-am oprit când am ajuns în spatele vicarului şi chiar în fața celor care jeleau lângă mormânt. Am văzut chipurile celor mai apropiați peste umerii mulțimii. Părinții lui Hugo Buck încercau să facă față dificilei sarcini de a-şi înmormânta copilul.

Ben King le cuprinsese umerii cu brațele. Politicianul avea cuvinte de consolare pentru toată lumea. Însă văduva lui Hugo Buck părea secătuită de orice fel de sentimente, năucită de ritualurile durerii.

— „Iar când acest trup stricăcios se va îmbrăca în nestricăciune şi acest trup muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este, moarte, biruința ta? Unde îți este, moarte, boldul tău?”

S-a auzit un zumzet electronic în vreme ce sicriul era coborât automat.

Când sunetul a încetat, Ned King a lăsat trandafirul să-i cadă în mormânt. Apoi au început cu toții să-şi arunce

trandafirii în groapă. Ceva a părut să se frângă în interiorul părinților bărbatului mort atunci când şi-au lăsat florile să cadă. Le-au aruncat în mormânt şi s-au îndepărtat nesiguri pe picioare. Guy Philips a fost următorul. Pe urmă, Salman Khan, stăpânindu-se deja. Dar Ben King s-a oprit şi, cu un zâmbet blând, a îndemnat-o pe văduvă să se apropie.

— „El se află alături de Domnul, de Iisus care i-a grăit făcătorului de rele de pe cruce: Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în rai.”

Nataşa Buck a făcut un pas în față. Am văzut-o ridicându-şi voalul, rămânând pentru o clipă cufundată în amintiri, apoi, cu mare grijă, scuipând în mormântul soțului ei. Aproape ca şi cum ar fi fost pe cale să uite, a aruncat trandafirul înăuntru.

Deodată, lângă mormânt s-a produs mişcare. Am zărit capul Nataşei răsucindu-se spre chipul roşu al lui Guy Philips, fața ei strâmbându-se brusc de furie şi de durere când el a apucat-o strâns de braț, ca un expert în asemenea situații neobişnuite. A îndepărtat-o de-acolo.

Dreaptă şi fără să opună rezistență, văduva a străbătut mulțimea, brațul fiindu-i ținut de Guy Philips într-o grotescă parodie a unui gest de susținere, de parcă ea ar fi putut să cadă sau să fugă, sau să se întoarcă la mormântul prietenului său mort.

— Mâna mea! a rostit ea. Mă doare ca naiba, Piggy.

Am pornit spre ei, dar am fost oprit de Mallory, care şi-a pus o mână pe brațul meu. L-am privit, iar el a clătinat din cap. M-am simțit ruşinat că n-am făcut nimic. Adevărul e că noi ne aflam acolo pentru a observa. Doar pentru asta.

Şoferii au devenit atenți. Guy Philips a deschis uşa din spate a maşinii Nataşei. O consideram o femeie puternică, poate chiar dură, aşa că m-a şocat s-o văd atât de pasivă în timp ce el a băgat-o înăuntru. S-a aplecat spre şoferul văduvei şi i-a dat nişte instrucțiuni, după aceea am văzut pe chipul şoferului amestecându-se îngrijorarea şi furia,

însă a dat supus din cap şi a pornit maşina.

Se pare că mai toţi oamenii nu ştiau ce se întâmplase. Capetele s-au întors în treacăt pentru a o privi pe văduva copleşită în vreme ce era ajutată de prietenul soţului ei să ajungă la maşină. Unul singur urmărise întreaga scenă oarecum ieşită din tipar – un bărbat foarte înalt, ciudat, având peste 60 de ani, cu nas coroiat şi privire fixă, care îl făceau să semene cu o pasăre de pradă.

Apoi s-a îndepărtat şi el.

Mallory şi cu mine l-am privit pe urmă pe Guy Philips întorcându-se fără nicio expresie pe chip după ce îşi făcuse micuţa treabă murdară. Mi-am dat seama că şi Mallory văzuse cu câtă eficienţă rezolvase problema creată de femeie.

Mulţimea forma o coadă pentru a arunca florile peste mormânt şi a le prezenta condoleanţe părinţilor lui Buck. Ben King încă era alături de ei, politician până în măduva oaselor, oferind strângeri de mână şi cuvinte calde.

— Nu, Nataşa se simte bine. Nu e în apele ei astăzi. Da, mulţumesc mult.

Mi-a prins privirea şi a zâmbit.

Apoi, brusc, totul s-a terminat.

Toate rugăciunile au fost rostite, sicriul a fost coborât, iar trandafirii au fost aruncaţi în mormânt. Cei prezenţi şi-au şters ochii şi s-au întors la maşinile şi la vieţile lor, chiar şi mama şi tatăl care îşi înmormântaseră fiul.

Totuşi, în vreme ce Mallory şi cu mine ne îndepărtam cu maşina de biserică, i-am zărit pe cei patru bărbaţi încă stând lângă mormântul deschis, ştergându-şi pământul de pe mâini şi legaţi de ceva atât de puternic, încât moartea nu avea nicio putere.

Scout a ţipat în toiul nopţii.

Deşi credeam că nu dormeam niciodată cu adevărat, am conştientizat că m-am trezit şi am fost surprins de brusca revenire la realitate dintr-un vis pe care nu mi-l voi aminti niciodată.

M-am uitat la cifrele afişate de ceas – 3:10 – şi m-am îndreptat împleticindu-mă spre dormitorul ei. Şedea pe pat, cu faţa udă de lacrimi, acoperindu-şi ochii cu mâneca pijamalei. Am cuprins-o în braţe şi am ţinut-o puţin, apoi mi-am pus dosul palmei pe fruntea ei. Nu era fierbinte.

— Monştri, a spus ea.

— Îngeraş, am zis eu. Nu există monştri.

Trezit şi el, Stan scâncea în întuneric. I-am dat drumul din cuşcă, iar căţelul a lipăit pe urmele mele când m-am întors în dormitorul lui Scout. Dintr-o săritură tăcută, a ajuns pe patul ei, iar ea a întins mâna automat şi l-a scărpinat între urechi. Căţelul a făcut-o să nu mai plângă, într-un mod de care n-am fost în stare. Dar ea nu s-a oprit de tot, şi am simţit fiorul de panică pe care lacrimile ei mi-l provocau mereu. Mă temeam că, dacă începea să plângă, nu se va mai opri niciodată.

— De ce plângi, Scout?

— Nu ştiu. Nu ştiu.

Amândoi ştiam. Însă niciunul din noi nu avea cuvintele necesare pentru a se exprima, niciunul din noi nu ştia cum să înceapă. Aşa că trăiam cu absenţa mamei ei – ca un membru tăiat pe care îl simţi mai acut decât dacă ar fi fost la locul lui. În viaţa fiicei mele era un gol pe care, oricât de mult o iubeam şi indiferent cât de tare încercam, nu aveam să fiu niciodată în stare să-l umplu. Gândul a făcut să mi se strângă inima şi mi-a venit şi mie să plâng.

— Nu pleca, a şoptit ea.

Am zâmbit în întuneric.

— Nu plec nicăieri.

Şi nici căţelul. Stan s-a ghemuit lângă ea, căutându-i căldura trupului, iar eu am decis să-l las acolo. În curând, amândoi dormeau. Scout strângând căţelul în braţe ca pe o sticlă cu apă caldă, căţelul lăsând-o să-l ţină în braţe. M-am uitat la deşteptătorul lui Scout. Era mult prea devreme pentru ora mea normală de trezire şi mult prea târziu pentru a mă întoarce în pat.

Ştiam că n-aş mai fi dormit.

Aşa că am stat lângă patul fiicei mele, privind copilul şi căţelul, şi am lăsat noaptea să se târască, aşa cum mai făcusem în atât de multe nopţi. Totuşi, privindu-mi fiica dormind, cele câteva ore ale întunericului care urma să fie înlocuit curând de zorii unei noi zile mi s-au părut foarte diferite în noaptea aceea.

Nu mi s-au părut irosite.

Capitolul XI

Bob Măcelarul îmbătrânise cu 30 de ani peste noapte.

Noua lui fotografie înfățișa un om mult mai bătrân decât înainte, înfumurarea tinereții şi pălăria înaltă lipseau amândouă, iar în gură avea o pipă neagră, în locul țigării. În noua poză, Robert Oppenheimer privea direct spre cameră, cu părul rărit între timp, cu ochii uriaşi şi plini de o conştientizare cumplită, care nu existase înainte.

„Distrugătorul lumilor.”

Pe marele ecran de pe peretele lui DCI Mallory era afişat tabelul cronologic (*timeline*) al lui Bob Măcelarul, dar noi ne-am privit laptopurile în timp ce Gane a citit noul mesaj.

— „Bogații au cunoscut păcatul, a rostit el. Iar asta e o cunoaştere de care nu pot scăpa.” S-a aşezat din nou pe scaun. „Ucide toți porcii. #ucidetoțiporcii.”

Găsisem deja citatul.

— De fapt, Oppenheimer a spus: „Fizicienii au cunoscut păcatul, iar asta e o cunoaştere de care nu pot scăpa”, l-am corectat eu uitându-mă la Gane. Nu bogații, ci fizicienii.

A dat uşor din cap. Apoi a înjurat.

— Ar trebui să fie simplu. Trimitem un mandat rețelei de socializare şi primim un IP în 24 de ore. După cum m-am aşteptat, Bob foloseşte un proxy server care acționează ca un scut de protecție al anonimatului între utilizator şi restul lumii digitale. Dacă nu este complet idiot – există întotdeauna şi această posibilitate – e obligat să folosească un proxy. S-ar putea chiar să întrebuințeze mai multe astfel de servere. În mod normal, pot să le ocolesc dacă am un IP, a zis el şi a clătinat din cap. În mod normal. Dar Bob utilizează un soi de arhitectură de securitate amplificată. Se numeşte „onion routing”[29].

TOR sau ceva similar, o rețea foarte puternică de proxy-uri, cum n-am mai văzut niciodată. Trece datele prin mai multe relee, criptându-le din nou de fiecare dată. Sunt concepute în scopul de a face internetul un loc sigur pentru informatori – utilizatori care raportează corupția din companii şi guvern, precum şi oameni care trăiesc în țări cu conducere dictatorială. Nu pentru ucigaşi în serie.

— Ce ne spui, de fapt? a întrebat Mallory.

— S-a ascuns în web-ul profund, asta-i. Amprentele digitale ale lui Bob sunt exact precum acelea ale degetelor sau mănuşilor lui, a răspuns Gane trecându-şi mâna peste țeasta rasă. Adică invizibile.

— Închide-l, a intervenit Whitestone. M-am săturat de toți idioții ăştia care-l tratează de parcă ar fi un soi de erou.

Tabelul cronologic al lui Bob Măcelarul explodase de activitate, rețeaua de socializare reacționând la mesajul lui. Pe ecranul de pe peretele lui Mallory se derula un flux constant de e-mailuri de la fani, cereri în căsătorie şi complimente slugarnice. Gane a apăsat o tastă, iar acea imagine a fost înlocuită cu fotografia încremenită a celor şapte băieți de la Potter's Field.

— Nu ştiu cum de-l pot considera un erou pe cineva care omoară nişte prieteni din şcoală, a spus Whitestone.

Mallory a zâmbit.

— Dar ei nu se gândesc că omoară nişte prieteni din şcoală, a zis el. Ei se gândesc că omoară bogătaşi.

Popota ofițerilor de la baza forțelor regale aeriene (RAF) Brize Norton are vedere spre aerodrom. Am văzut pe geam un avion uriaş, cu pântecul mare şi cu cele patru turbopropulsoare la ralanti, în timp ce pretutindeni în jurul siluetei lui voluminoase oameni în veste reflectorizante făceau ultimele verificări.

O rampă lată era coborâtă sub coada avionului mare de transport – un Lockheed C-130 Hercules –, dar militarii în uniforme de camuflaj stăteau răbdători pe

pistă, de parcă aşteptarea era unul dintre lucrurile la care erau buni. Puşcaşii Regali Gurkha plecau în seara aceea.

Am privit chipurile bărbaților, ale tuturor acelor bărbați cu fețe aurii, care cumva păreau şi blânde, şi fioroase, iar departe în întuneric am văzut luminile Oxfordului strălucind şi licărind în întuneric.

M-am răsucit auzind râsul unui bărbat.

Căpitanul Ned King şi DCI Mallory şedeau unul în fața celuilalt pe două canapele roşii în sala cu mochetă de aceeaşi culoare. Mallory stătea aplecat în față, cu fața impasibilă, fără să zâmbească, lăsându-l pe celălalt bărbat să umple tăcerea. La fel ca bărbații de pe pistă, şi King era îmbrăcat în uniformă de camuflaj.

— Iertați-mă, a spus el. Dar nu-i niciun mare mister. Adam – pe care nu l-am văzut de mulți ani – era dependent de droguri. Iar Hugo era dependent de sex. Astea sunt hobbyuri extrem de riscante, domnule detectiv.

— Cine ar fi dorit să-i omoare? a întrebat Mallory.

— Din câte îmi dau seama, poate vreunul dintre prietenii drogați ai lui Adam. Poate nevasta rusoaică a lui Hugo sau poate unul dintre prietenii ei ruşi.

Mallory a dat din cap de parcă ar fi luat în calcul acele posibilități.

— Chiar credeți că soția lui e capabilă să ucidă pe cineva? am întrebat eu.

King şi-a întors obrazul cu cicatrice spre mine. Nu mai zâmbea.

— Cred că toată lumea e capabilă să omoare pe cineva, a răspuns el.

— Prietenii dumneavoastră au murit în acelaşi mod, am adăugat eu. Toate dovezile sugerează că a fost acelaşi ucigaş. Chiar credeți că este doar o coincidență?

Căpitanul King a ridicat din umeri.

— Ce cred eu e că moartea este aleatorie, a zis el.

Din capătul celălalt al sălii de mese, am auzit sunetul a două bile de snooker ciocnindu-se. Doi ofițeri râdeau

relaxați.

— Helmand este singurul loc din lume unde am văzut un om mâncându-şi prânzul şi defecându-şi micul dejun în acelaşi timp, spunea unul dintre ei.

— Da, e cu patru ore şi 30 de minute înaintea noastră, a replicat celălalt. Şi cu 1.000 de ani în urmă.

Pe pistă, motoarele avionului Hercules s-au turat, iar căpitanul King a trebuit brusc să-şi ridice vocea.

— Îmi doresc foarte mult ca toți oamenii aceia de afară să se întoarcă. Nu vreau să ajungă invalizi. Nu vreau să fie ucişi. Nu vreau să-i văd repatriați, după cum se zice în hidosul limbaj modern, a spus el şi fața i s-a strâmbat dezgustată, de parcă expresia îi făcea fizic greață. Nu vreau să-i văd pe aceşti viteji bărbați aduşi acasă pentru a se confrunta cu mila unor parveniți şi fufe cu pretenții care stau în față la Tesco[30], a mărturisit el şi a zâmbit fără să fie amuzat. „Mulțimi cu fețe infatuate şi ochi strălucitori, ce-i ovaționați pe tinerii mărşăluind spre crunte orori...”

— „Întoarceți-vă-acas’ şi rugați-vă ca niciodată să n-aflați Iadul ce-a înghițit hulpav tinerețea şi râsul acestor frați”, a continuat Mallory.

— Foarte bine, domnule detectiv, a chicotit King. Unde ați fost?

— Unde am fost?

— La ce şcoală?

— N-am fost la nicio şcoală renumită, a răspuns Mallory zâmbind. Am fost la o şcoală de stat din Banff. Într-o regiune muntoasă din Scoția. Dar ne-au plăcut poeții noştri care au scris despre Primul Război Mondial.

— Siegfried Sassoon, desigur, a spus King. A trăit până la adânci bătrâneți. A murit în 1967. Însă bunul lui prieten Wilfred Owen a fost ucis cu doar o săptămână înaintea armistițiului. Soarta celor doi mari poeți care au scris despre război ilustrează perfect cât de aleatorie este moartea. Vreau ca toți acei bărbați de afară să se întoarcă teferi acasă. Acest lucru nu se va întâmpla. Vom ajunge

în Afganistan noaptea, pentru ca ei să nu ne poată ucide imediat. Numai că reuşesc întotdeauna, până la urmă. Cei cu adevărat ghinionişti vor fi răniți, dar vor supraviețui. Cu câte un membru amputat, cu două, cu trei sau cu toate – şi mâinile, şi picioarele. Sau vor rămâne fără testicule, fără penis, fără față. Reconstrucția falică este o industrie în plină dezvoltare, din câte mi s-a relatat. Şi nu există mulțimi care să-i ovaționeze pe acei flăcăi. O să existe bombe puse pe drum. O să existe foc prietenos din partea amicilor americani sau a afganilor aliați. O să existe vreun polițist local care va decide că zeul lui vrea ca el să arunce în aer cât mai mulți oameni posibil. Oamenii mei vor fi ucişi de dispozitive explozive improvizate, clasicele IED-uri. O să calce pe bombe lăsate în urmă atât de ruşi, cât şi de talibani. Unii dintre acei oameni se vor întoarce acasă în scaune cu rotile, iar alții, în sicrie. Moartea este prețul pe care noi îl plătim pentru viață, domnilor, iar uneori factura soseşte devreme. Şi nu va fi corectă. Nu va fi rațională. Ca polițişti, ştiți asta. Moartea nu joacă cinstit, nu-i aşa?

S-a ridicat. Afară, soldații se pregăteau de îmbarcare în avion.

— Vom ajunge acolo duminică, şi duminicile sunt cele mai primejdioase. Vineri se roagă, sâmbătă fac planul, iar duminică atacă. Sfintele duminici de rahat – aşa le numim noi. Oricum, abia aştept să ajung. Oamenii sunt politicoşi acolo. Sunt amabili. Nu e niciun gunoi la Camp Bastion. Acum, vă rog să mă scuzați, domnilor.

— Mulțumim pentru timpul acordat, domnule căpitan King, a spus Mallory, apoi l-am urmat pe uşa popotei ofițerilor.

Când King a ieşit în aerul rece al serii, toți oamenii lui s-au întors să-l privească. Unii dintre ei au zâmbit cu sfială. M-a uimit tinerețea lor, echipamentul voluminos şi variat pe care îl cărau şi dragostea lor evidentă pentru ofițerul comandant.

— De ce s-a sinucis James Sutcliffe? a întrebat

Mallory.

Militarul a tresărit.

— Ei bine, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, a răspuns el.

— Dar probabil că aveți o teorie.

— De ce se sinucide cineva? a rostit King. Fiindcă este slab.

— Am crezut că v-a fost prieten.

— James Sutcliffe mi-a fost mai mult decât prieten. Mult mai mult. Şi mă gândesc la el în fiecare zi. Totuşi, a fost slab.

— Îmi cer scuze că v-am reținut, domnule căpitan King, a zis Mallory şi a dat gânditor din cap.

Ofițerul ne-a strâns mâinile.

— Îmi doresc să vă fi putut ajuta mai mult.

— O ultimă chestiune, a adăugat Mallory.

King a aşteptat.

— Ce s-a întâmplat cu chipul dumneavoastră?

De data asta, militarul a zâmbit.

— Fratele meu, Ben, mi-a făcut-o. Când eram copii. La micul dejun, mi-a aruncat un pahar în față. Probabil că am zis ceva care l-a enervat, a râs King. Nimeni nu mă întreabă niciodată asta, a spus el vesel şi starea de spirit i s-a îmbunătățit vizibil, de vreme ce era pe cale să li se alăture oamenilor lui. Ei presupun că am fost rănit la datorie.

Mallory a clătinat din cap.

— Nu, semnele alea sunt prea vechi, a spus el. Ştiu cum arată cicatricele.

Capitolul XII

— Trebuie să-mi faci un costum, a spus Scout.

Am rămas perplex.

— De ce trebuie să-ți fac un costum?

— Un costum pentru piesa noastră. Piesa noastră de Crăciun.

— O piesă despre naşterea Domnului?

— Costumele trebuie să fie croite de mămici, a precizat ea şi, după un moment de îndoială, a adăugat: Şi de tătici. Aşa a zis domnişoara Davies.

Dacă domnişoara Davies a spus ceva, atunci era întipărit cu fierul roşu în Tablele Legii dăltuite în piatră şi aduse jos de pe munte de mâinile tremurânde ale lui Moise.

— Ce piesă este?

— *Oița morocănoasă.* Este despre o oaie care nu vrea să se ducă să-l vadă pe pruncul Iisus când se naşte în iesle. Ştii povestea?

— Nu.

— Este morocănoasă. Oița. Apoi e tristă. Pe urmă, îi pare rău.

— Tu ce rol ai?

— Oița morocănoasă.

Am fluierat.

— Rolul principal? E un rol bun, Scout.

Ea a refuzat să se lase distrasă.

— Am nevoie de costum. Va trebui să mi-l faci.

— O să ți-l fac, i-am promis eu neştiind nici măcar cu ce să încep.

— Dar trebuie să vă dați silința mai mult, a zis Salman Khan. Pur şi simplu, nu e suficient ce faceți acum. Doi oameni au fost ucişi şi nu ați arestat pe nimeni? E îngrozitor! Intenționez să discut problema cu detectiv-şef

superintendent Swire, care este prietenă cu tatăl meu. Ați înțeles ce-am spus?

O mare parte a slujbei noastre constă în a vorbi cu oameni speriați. Înfricoşați să nu dea de necaz. Timorați să nu aibă de suferit. Înspăimântați să nu aibă de suferit mai mult decât au deja. Dar niciodată n-am mai văzut un om atât de speriat ca Salman Khan. Părea un om care se temea să nu i se taie gâtul.

Mallory a încercat să-l liniştească zicându-i că urmărim mai multe piste, în timp ce eu îl priveam pe Salman Khan frământând între degete o țigară neaprinsă. În birourile firmei de avocatură Butterfield, Hunt & West nu se fuma, însă pe biroul lui Khan se afla o tabacheră din argint, iar el răsucea țigara ca pe un rozariu.

— Ne dăm seama că treceți printr-o perioadă dramatică, domnule Khan, a zis Mallory.

— N-ar trebui să vă pierdeți vremea vorbind cu mine, a spus el punând țigara la loc în „sicriul" ei din argint, eufemistic vorbind, fiindcă țigările ucid, cum scrie mai nou pe ambalajul pachetelor. Ar trebui să fiți pe străzi, căutându-l pe criminal.

— De ce credeți că a dorit cineva să-i ucidă pe Hugo Buck şi pe Adam Jones, domnule Khan?

— Fiindcă erau dependenți, a răspuns Khan. Hugo mi-a fost un prieten drag. Pe Adam… nu l-am mai văzut de 20 de ani. Dar amândoi erau, fiecare în felul lui, nişte dependenți incurabili. Iar asta i-a ucis.

Aceeaşi teorie o avea şi căpitanul King. Unul era un aventurier sexual, iar celălalt, un drogat. Era foarte trist şi toate cele, dar muriseră deoarece şi-o căutaseră cu lumânarea.

Crime aleatorii, la fel de lipsite de sens şi de iraționale ca majoritatea crimelor.

Numai că teoria aceea nu explica teroarea pură, nedisimulată a lui Khan.

— Îmi amintesc cum l-am cunoscut pe Adam, a adăugat el. Aveam toți 13 ani. Veneam de pe terenul de

sport. Cu toții. Toți șase. Hugo și cu mine. Ben și Ned. Piggy Philips și Jimmy Sutcliffe. Se făcea selecția pentru echipa de rugby. Eram cu toții plini de noroi și sânge. Și atunci l-am întâlnit pe Adam în noua și frumoasa lui uniformă, cărându-și cutia în care se afla afurisitul lui de oboi. Așteptând să intre la o oră de muzică. Iar cineva – probabil, Piggy – a zis: „Cântă-ne ceva, nou-venitule. Cântă-ne ceva, vrei?” Bătându-și joc de el, bineînțeles. Însă Adam a scos instrumentul din cutie, ne-a zâmbit foarte prietenos și ne-a cântat din Bach, cantata nr. 208, *Oița poate paște în siguranță.* Și a fost cel mai frumos cântec pe care îl auzisem vreodată.

Pe pereții biroului lui Khan erau fotografii. M-am ridicat pentru a le privi îndeaproape. Întotdeauna merită să te uiți la altarul pe care și-l face cineva.

Într-un smoching, Khan zâmbind în timp ce primea un premiu de la un alt bărbat în smoching.

Khan ținând un discurs pe un podium și în spate fiind o pancartă pe care era scris *Aut vincere, aut mori!* – mottoul Colegiului Potter’s Field: Ori învingi, ori mori. În adolescență, Khan pe un teren de cricket, flancat de frații King. Chipul lui Ned nu fusese încă distrus de paharul aruncat de fratele său, Guy Philips, zâmbind în spatele lor. Toți în imaculatele costume albe de cricket, în vreme ce Philips își sprijinea crosa pe umăr așa cum un om al peșterilor își sprijinea bâta.

Dar n-am văzut fotografia cu cei șapte băieți în uniformele Forțelor Combinate de Cădeți.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat Khan pe un ton răstit.

— Reveniți des la vechea dumneavoastră școală, domnule? l-am întrebat eu zâmbindu-i.

A rămas imun la farmecul meu.

— Vorbesc cu băieții. Au loc diverse evenimente. Încă am prieteni la școală. Printre profesori. Există diverse acțiuni militare caritabile ale școlii pe care această firmă le susține… unde vreți să ajungeți?

— Au fost cele mai frumoase zile din viața dumneavoastră, domnule, nu-i aşa?
— Într-adevăr.
Pe pereți era un singur tablou. Un colț ascuns al oraşului, un canion format din blocuri de birouri acoperite cu o ceață strălucitoare, ca un oraş văzut în vis sau dintr-o amintire de demult. Nu existau oameni. Deja ştiam ce inițiale voi zări în colțul din dreapta jos. Era acelaşi artist ale cărui lucrări le văzusem în apartamentul lui Hugo Buck şi în casa familiei lui Adam Jones.

j s

— James Sutcliffe, am rostit eu. James Sutcliffe a pictat acest tablou.
— James era un geniu, a precizat Khan. Ar fi putut realiza mai multe decât oricare dintre noi.
— De ce s-a sinucis?
— James era deprimat. Deprimat profund. Părinții lui s-au gândit că, dacă îl îndoapă cu pastile care să-l facă fericit, totul va fi în regulă. Numai că l-au împins dincolo de limită.
— V-ați făcut prieteni buni la Potter's Field, a intervenit Mallory.
Avocatul şi-a pus în gură o țigară neaprinsă, apoi a scos-o. S-a cutremurat afişând un dispreț nedisimulat.
— Ăsta-i *rostul* şcolilor, a zis el.
Vreme de o clipă, am crezut că ne va întreba ce şcoli am absolvit noi, dar s-a decis să n-o facă. Ştia că nu frecventaserăm şcoli de soi. Şi brusc, s-a înfuriat.
— Resentimentele i-au ucis, a adăugat el. Invidia i-a ucis. Gelozia… țara asta musteşte de aşa ceva, a mai spus el şi şi-a pus între buze țigara neaprinsă. Nu e al naibii de evident? a rostit întrebător Salman Khan.

M-am aşezat pe ultimul rând în sala crematoriului, aşteptând să vină lumea.

N-a venit.

Doar câteva suflete pierdute au apărut. Chipuri tatuate, dinți lipsă şi tenul palid al dependenților. Atât de puține, încât fiecare persoană avea propriul rând. S-au aşezat în spate, evitând să se apropie prea mult de sicriul simplu, care aştepta să fie înghițit de flăcări.

Când a sosit Guy Philips, îmbujorat la față după o partidă la dublu sau un prânz lung, arăta precum John Bull{31} stricând o petrecere de anorexici.

S-a aşezat pe partea cealaltă a culoarului central, pe celălalt ultim rând. M-am ridicat şi m-am dus lângă el.

— Bună dimineața, Piggy.

S-a tras îndărăt pe scaunul lui.

— Te cunosc, a zis el. Ai fost la înmormântarea lui Hugo. Cei doi caralii. V-am recunoscut de la un kilometru. Picioare mari. Puțe mici.

— Ai băut?

— Nici pe departe suficient.

— Şi eu te-am văzut. Ai fost cam dur cu fata, Piggy. Cred că ai rănit-o.

— Pe Nataşa? a rânjit el. Era obosită şi s-a pierdut cu firea, atâta tot. M-am ocupat de ea. Pentru binele ei, a explicat Piggy şi s-a uitat mai bine la mine. Ai fost la biroul lui Pak, nu-i aşa?

— Care Pak?

— Paki Khan.

— Domnul Khan nu-i pakistanez, nu? Am înțeles că-i anglo-indian.

— Nu vreau să despic firul în patru, dar asta cam înseamnă că-i pakistanez, nu? Nu că aş fi rasist. E o poreclă pe care a primit-o la şcoală. O poreclă dată cu drag. Îi *ador* pe indieni. Hristoase, locul ăsta arată ca o convenție a agenților de vânzători organizată de *Big Issue*{32}.

Apoi, clătinând din capul mare şi roşu, a vorbit pentru sine, suspinând: „Ce s-a întâmplat cu tine, Adam?”.

— De ce n-au venit şi ceilalți? am întrebat eu.

— Ei bine, Ned probabil că a ajuns în Helmand deja. Ben – ăsta este o figură publică, desigur. Poate că nu ar da bine în *Daily Mail.* Iar Pak cred că-i la tribunal.

— Astea-s pretexte.

— Ştiu. E îngrozitor, nu-i aşa? Dar văzându-i pe noii lui amici, îţi poţi da seama că Adam a fost mereu un pic diferit.

— Fiindcă era dependent de heroină? L-aţi dat la o parte?

Philips a chicotit.

— Crezi că ne pasă de asta? Numai parveniţilor şi fufelor cu pretenţii le pasă de *asta.* Unele dintre cele mai bune familii au *probleme* cu drogurile. Cumplit cuvânt. Nu, Adam a fost mereu un outsider. Adam a fost mereu diferit. Chiar mai mult decât Paki Khan, care este, să nu uităm, un paki. Apropo de bătrânul Paki – era al naibii de bun la cricket. *Al naibii* de bun. A fost primul care a bătut mingea, trei ani la rând. Dacă eşti bun la cricket, eşti acceptat. Însă, repet, Adam era o fiinţă cu totul diferită. Nu din cauza drogurilor. *Ci pentru că avea bursă de studii.* Pentru noi, ceilalţi, părinţii au plătit ca să ne aflăm acolo. Sărmanul Adam a trebuit să ajungă acolo pe merit. Zdrăngănind la banjo. Suflând în fluier. Oh, te-am jignit. Crezi că sunt snob.

— Când l-ai văzut ultima dată, Piggy?

— Vrei, te rog, să nu-mi mai spui aşa? A fost relativ amuzant primele trei, patru dăţi. Dar asta e ceea ce se cheamă intimitate nemeritată, poliţaiule.

— Detectiv.

— Desigur. Scuze, poliţaiule.

— Piggy este doar o veche poreclă căpătată în şcoală, am zis eu. O poreclă dată cu afecţiune.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut la şcoală, a spus el. Curăţai toaletele?

— Haide, Piggy. Când l-ai văzut ultima dată pe Adam Jones?

— Nu l-am mai văzut de ani de zile. A venit la mine,

implorându-mă să-i dau bani. Bu, hu, hu. Sărăcuțul de mine. Uite în ce hal mi-am făcut venele. Nu ştiu de unde o să-mi procur următoarea doză de droguri. Chestii de genul ăsta. I-am dat ce-am avut. Şi a plecat.

— Nu te-a îngrijorat faptul că va cheltui banii pe heroină?

— Nu prea. Nu mă aşteptam să-i cheltuiască pe iaurt degresat.

— Totuşi, de ce ar fi vrut cineva să-l omoare pe Adam Jones? Pe Hugo Buck, înțeleg. Ticălosul care bătea femei.

S-a uitat pieziş la mine.

— Nu ți-o fi căzut cu tronc Nataşa noastră, nu? Am auzit că ai avut o *vorbă* cu ea, pezevenghiule. Aş zice că-i cam bogată pentru tine. Cu mult peste salariul tău.

I-am atins uşor brațul.

— Te întreb din nou. Foarte politicos. De ce ar vrea cineva să ucidă un om al străzii dependent de heroină, Piggy?

Mi-a aruncat o privire furioasă.

— Uite ce e, nu ți-ai câştigat dreptul de a-mi spune aşa, a zis el. Este o poreclă stupidă. Copilărească. Spune-mi cum *te cheamă.* Care este numărul legitimației tale? Ce cauți, de fapt, aici?

— Încerc să înțeleg. Probabil că te-ai gândit la ceva. Nu-mi debita povestea că Hugo Buck i-o trăgea servitoarei. Şi nici că Adam Jones şi-a căutat-o cu lumânarea. Prietenul tău, căpitanul King, ne-a zis că nu există nicio legătură între cele două crime. Domnul Khan ne-a spus acelaşi lucru. Dar eu nu cred că ei asta gândesc. Şi cred că nici tu nu gândeşti asta, Piggy.

Însă el nu mă mai asculta.

Doamna Jones intrase împreună cu Rosalita în crematoriu. S-au aşezat în primul rând, chiar în fața sicriului. Am avut impresia că Philips a fost şocat s-o vadă pe mama vechiului său prieten. Eu o văzusem mult mai recent decât el, şi tot am fost şocat. Fața îi era umflată din cauza chimioterapiei, crispată de durere.

Numai că Guy Philips nu se uita la doamna Jones, ci la Rosalita.

— Hristoase! a exclamat el. Este aceeaşi menajeră. A îmbătrânit puţin.

Preotul a început să vorbească.

— „Omul născut din femeie are zile puţine şi pline de necazuri."

Când sicriul a intrat în flăcări şi s-a închis uşiţa de la gura cuptorului, m-am ridicat.

— Pleci? a întrebat Philips. Mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu tine, poliţaiule.

— Încă n-am stat de vorbă, Piggy.

În timp ce mă îndreptam pe culoar spre primul rând, cele câteva persoane sosite să-l plângă pe răposat şi venind din sens opus s-au dat la o parte din calea mea cu iuţeala instinctivă a celor obişnuiţi să-i lase pe alţii să treacă.

Doamna Jones privea în gol.

— Ar fi trebuit să mai aşteptăm, a spus ea. S-ar putea să mai vină şi alţi oameni.

— Doamnă, a zis menajera. Avem timpul drămuit, doamnă. 45 de minute, doamnă. Trebuie să începem, nu?

Doamna Jones a zâmbit şters când m-a văzut.

— Aţi venit. Ce amabil din partea dumneavoastră! a rostit ea şi mi-a luat mâinile. Mi-a făcut plăcere conversaţia noastră.

— Aş vrea să vorbim din nou. Despre vremurile de demult. Când Adam era copil.

S-a întristat brusc.

— A trecut atât de mult timp, a zis ea retrăgându-şi mâinile şi întorcându-se spre femeia aflată alături. Nu-mi amintesc, Rosalita, nu-mi amintesc. Spune-i, te rog.

Rosalita a cuprins-o cu un braţ şi s-a uitat urât la mine.

— Aţi întristat-o.

— Pur şi simplu, nu-mi amintesc.

— Fireşte că nu, doamnă, a spus Rosalita. De ce v-aţi

aminti? E în regulă. Nu mai trebuie să vă amintiți.

Au dispărut într-o cameră alăturată pentru a lua trista urnă care conținea rămăşițele lui Adam Jones. L-am căutat din priviri pe Guy Philips, dar acesta plecase. Toată lumea plecase. Am şezut vreme îndelungată în primul rând, simțindu-mi fața arzând din cauza căldurii degajate de flăcări.

Când m-am hotărât să plec, parcarea crematoriului era aproape goală. Dar la capătul unei liniştite alei înverzite am văzut-o pe Rosalita aşteptând autobuzul în stație.

M-am oprit şi am coborât geamul.

— Eu îmi amintesc, a spus ea.

Am dus-o la o cafenea şi i-am oferit... un ceai. Mi-a zis că trebuia să trimită un SMS.

— Fiului meu, a explicat ea. Vine să mă ia.

A trimis SMS-ul. Apoi am studiat-o în vreme ce privea pierdută ceaşca de ceai. Am avut impresia că regreta deja.

— Ce îți aminteşti, Rosalita?

A dat din cap, uşurată că putea începe.

— Pe prietenii lui Adam. Pe cei doi frați. Pe indian. Mi-i amintesc pe toți. Şi pe cel care a murit. Şi pe cel care a venit astăzi. L-am văzut. E bărbat acum. L-a văzut şezând în spate, alături de dumneavoastră. Şi îmi amintesc.

— Şi ce anume îți aminteşti?

A dat iarăşi din cap.

— Obişnuiau să vină în timpul verii. Băieții. Toți băieții veneau. Când domnul şi doamna Jones erau plecați.

— Când părinții lui Adam erau în vacanță, prietenii lui veneau acasă la el? Stăteau în casă când părinții lui erau plecați?

— Da.

— Şi ce făceau.

Tăcere.

— Nu erau băieți buni.

A clătinat din cap. Oare câți ani avea? Cred că vreo 45. Cu două decenii în urmă, avusese puțin peste 20 de ani.

Cu douăzeci de ani în urmă, fusese tânără.

— Adam a fost băiat bun când era mic. Un băiețel scump. Dar nu era bun când era împreună cu ei.

— Ce s-a-ntâmplat? S-a întâmplat ceva?

Şi-a privit fix ceaiul.

Mi-a evitat privirea.

— *Ți-au... ți-au* făcut ceva?

Şi-a ridicat privirea când un tânăr a intrat în cafenea. Avea puțin peste 20 de ani şi purta o uniformă albastră de mecanic auto. I-a vorbit mamei lui în filipineză.

— Nu vrem necazuri, a spus el luând-o de braț şi ridicând-o de pe scaun.

— Stai, am zis eu. Ce faci? Ce s-a întâmplat?

— Nu vrem să vorbim cu poliția, a spus el. Nu vrem să avem necazuri.

— Pentru ce-ți faci griji? l-am întrebat eu. N-ai de ce să-ți faci griji.

Dar deja nu mă mai ascultau. Se certau pe limba lor. Fiul Rosalitei încă o ținea de braț.

— Îți faci griji în legătură cu viza de şedere? am încercat eu să ghicesc. N-ai de ce să-ți faci griji în privința asta. Nu mă interesează asta. Ba chiar v-aş putea ajuta pe toți.

Însă ei se îndreptau spre ieşire.

— Rosalita, am rostit eu. Ce s-a petrecut la şcoala aceea?

— Totul s-a dus la naiba, a răspuns ea.

Capitolul XIII

Carter şi-a ridicat mănuşile de box de 340 de grame în dreptul feţei şi a străbătut încet ringul, într-o linie perfect dreaptă. Fred îl aştepta. Inima mi s-a strâns în timp ce priveam din afara ringului.

Avea loc „atacul cavaleriei uşoare”.

Fred a aplicat un jab, iar Carter l-a blocat ridicând mănuşile. Lovitura nu a fost foarte puternică, dar a avut suficientă forţă pentru ca mănuşile lui Carter să-i repercuteze peste faţă.

Pe deasupra mănuşilor şi sub casca din piele groasă, am văzut ochii tânărului clipind surprinşi şi o zgârietură roşie apărându-i la baza nasului. Fred dansa pe lângă el, mlădios şi agil pe picioare, braţele legănându-i-se lejer pe lângă trup. Carter s-a îndreptat greoi spre el.

Fred a lansat o rafală de jaburi rapide. Toate s-au izbit fără efect de apărarea înaltă a lui Carter. Încurajat, tânărul şi masivul poliţist a tras şi el un jab timid. Parcă pe un arc, capul lui Fred a zvâcnit rapid într-o parte şi pumnul adversarului i-a trecut peste umăr.

Fred ajunsese în colţ. Zâmbind, văzându-i-se proteza albastră, i-a făcut semn lui Carter să se apropie. Rivalul a acceptat cu hotărâre invitaţia. A tras un alt jab. Când vrea, Fred are o apărare la fel de impenetrabilă ca un buncăr nuclear – cu mâinile sus şi lipite, cu coatele strânse deasupra coastelor, cu bărbia coborâtă. A ricoşat de corzi, invitându-l pe Carter să-l lovească. Iar el a făcut-o. Jab. Croşeu. Jab. Şi Fred nu a ripostat la nimic.

Încrederea lui Carter a crescut vizibil.

A tras o dreaptă la fel de lentă ca un grăsan care se îndepărtează de un bufet. Fred s-a ferit de lovitură şi, mai mult din instinct decât din răutate, i-a aplicat lui Carter un croşeu scurt de stânga în coaste.

Aerul i-a ieşit din plămâni cu un şuierat, iar el s-a

prăbuşit într-un genunchi, cu capul atârnându-i, cu cotul lipit de trup, parcă încercând să înțeleagă care era sursa bruştei şi cumplitei dureri.

Fred a îngenuncheat imediat lângă bărbatul mai mare, cuprinzându-i protector umerii cu un braț.

— Ştiu că ar trebui să fiu în stare să lovesc puțin mai tare, a spus Carter cu fața contorsionată de durere. Scuze.

— Nu contează cât de tare loveşti, a zis Fred, ci cât de bine poți *să încasezi,* şi apoi să continui.

S-au ridicat şi au început din nou.

Clubul lui Ben King se afla în spatele unor uşi nemarcate de pe St. James's Street.

Dacă nu ştiai că era acolo, nici nu trebuia să-l găseşti. Înăuntru era o tejghea, unde un portar mi-a luat haina. A atârnat-o pe ceea ce semăna cu un şir de cârlige înşirate pe o bară, cum erau în şcolile vechi, apoi a remarcat că încă aşteptam.

— Mai doriți ceva, domnule? a întrebat el.

— Tichetul? am răspuns eu simțind că făcusem o greşeală prostească.

— Ce anume, domnule?

— N-am nevoie de un soi de tichet pentru haină?

În spatele recepției de la intrare mai era un portar, pe care l-am văzut zâmbind pentru sine. Portarul care îmi atârnase haina a rânjit cu un amuzament hidos.

— Oh, nu se dau tichete, domnule, a zis el. Haina dumneavoastră e în siguranță aici.

În timp ce fața îmi ardea, am fost însoțit în sala unde se lua masa. Semăna mai mult cu o cameră dintr-o casă particulară decât cu un restaurant. Meseni solitari murmurau pentru sine în spatele ziarelor. Un bărbat în vârstă, cu un costum în dungi, din trei piese, a sorbit dintr-un pahar cu vin roşu. Un altul moțăia tihnit, un bol cu rubarbă şi unul cu cremă custard răcindu-se în fața lui.

Ben King, cel mai tânăr bărbat din încăpere, deputat de Hillingdon North, s-a ridicat zâmbind pentru a mă întâmpina.

Era singur la masă, dar doi chelneri strângeau tacâmurile şi vesela folosite de două persoane. Pe o farfurie se aflau oasele unui peşte la grătar, iar pe cealaltă, un rest de friptură în sânge.

— Domnule detectiv Wolfe, îmi pare rău că a fost atât de dificil să programăm această întâlnire. Îmi cer scuze. Luați loc, vă rog.

Am comandat cafea, neagră pentru amândoi, n-am putut risca să cer obişnuitul meu espresso triplu, de teamă să nu văd şi alte priviri goale urmate de râsete înăbuşite. King m-a fixat cu privirea lui sinceră şi prietenoasă, aplecându-se în față şi acordându-mi toată atenția.

— Personalul meu vă va ajuta cu tot ce poate în derularea investigației. Şi eu la fel, desigur.

Chipul lui parcă era o versiune mai bine conturată şi nevătămată a feței fratelui său. Avea o prezență liniştitoare. Înțelegeam de ce l-ar vota cineva.

— Probabil că este o perioadă foarte traumatizantă pentru dumneavoastră. Faptul că v-ați pierdut doi prieteni apropiați într-un interval atât de scurt.

A zâmbit cu tristețe.

— Pe Adam, noi l-am pierdut cu mulți ani în urmă, a zis el şi a urmat o pauză în care cafelele au fost puse în fața noastră. Ani de zile, mi-a fost groază că voi primi acel telefon – cel care mă anunța că a murit. Însă Hugo… a fost o surpriză, da.

— Deci, n-ați păstrat legătura cu Adam Jones?

— Cu câțiva ani în urmă, m-a căutat pentru a-mi cere bani – a venit la mine la birou. Nu l-am văzut.

— Şi nu i-ați dat deloc bani?

— I-aş fi dat bani pentru dezintoxicare. I-aş fi dat bani ca să se trateze. Nu i-am dat bani pentru heroină. Cred că i-a căutat pe mai mulți dintre prietenii vechi. Guy s-a

întâlnit cu el.

— Mi-a spus, am zis eu şi am continuat în gând: „Dar ştiai asta deja”. Este o tragedie că n-a putut fi ajutat. Ce pierdere!

Ben King s-a uitat la mine. Am observat că avea un fel de a te privi de parcă, brusc, te vedea pentru prima dată clar. Îşi înclina capul într-o parte, sugerând că-şi concentra privirea, ca şi cum tocmai spuseseşi ceva unic sau important, sau adevărat. De parcă, brusc, te considera un om foarte important, venind cu lucruri care nu mai fuseseră spuse niciodată înainte. Se uita la tine ca şi cum erai ultimul om în viață de pe Pământ. Aşa se uita la tine. Dar poate că toți politicienii te privesc aşa.

— Totuşi, trei dintre vechii prieteni ai dumneavoastră din liceu au murit tineri.

S-a gândit un moment.

— Vă referiți la James? A fost o tragedie. Pe măsură ce îmbătrânesc, mă pomenesc că mă gândesc la James tot mai des, s-a destăinuit el şi, pentru prima dată, a părut sincer afectat, durerea pricinuită de sinuciderea petrecută cu 20 de ani în urmă fiind cumva mai proaspătă decât cea provocată de cele două crime recente. Hugo şi Adam, a rostit el. Există vreo legătură între morțile lor?

— Asta-i ipoteza noastră, am răspuns eu gândindu-mă la Mallory. O să vizităm şi Potter’s Field, la momentul potrivit.

A sorbit din cafea înainte de a vorbi cu glas calm şi încet:

— De ce să vă duceți la vechea noastră şcoală?

— Este doar una dintre pistele pe care o urmărim. Din câte ştim, un singur lucru îi leagă pe domnul Buck şi pe domnul Jones – trecutul. S-a întâmplat ceva în timpul şcolii care să...?

— ...facă pe cineva să vrea să-i omoare? a completat el, iar zâmbetul exersat a atenuat puțin din înțepătura cuvintelor, ca şi cum încerca să nu râdă de mine. Domnule detectiv, vorbiți de parcă uciderea lor ar fi fost

cumva justificată.

— N-am vrut să dau această impresie.

— Sunt sigur că n-ați vrut, a zis el iertându-mă, apoi privirea i s-a îndepărtat de parcă îşi aducea aminte. Am fost nişte băieți obişnuiți, a continuat el, pe urmă s-a uitat din nou la mine. Dar, dacă apare ceva, atunci, desigur, voi lua imediat legătura cu dumneavoastră. *Doresc acelaşi lucru ca şi dumneavoastră.* Mi-ați putea da o carte de vizită?

I-am dat şi am înțeles că eram expediat foarte politicos. Apoi am văzut că altcineva era condus la masa lui. Un bărbat ciufulit, supraponderal, clipind cu venerație în spatele ochelarilor unsuroşi, vreun jurnalist care venise să-i ia un interviu, însă arătând ca un turist. Aşa că m-am ridicat, i-am strâns mâna lui Ben King şi i-am mulțumit pentru timpul acordat şi cafea.

Mi-am luat haina de la portarii care rânjeau şi am ieşit în St. James's Street înainte de a-mi da seama că deputatul de Hillingdon North îşi programase o întâlnire pentru fiecare fel de mâncare.

Eu am fost desertul.

— Acea mică gaşcă, am spus eu după ce am revenit în MIR-1, biroul unde era analizat cazul. Totul a fost legat de frații King. Ben şi Ned. Ei au fost masculii alfa. Ben pare şeful haitei.

— De ce crezi asta? a întrebat Mallory.

— Din cauza halului în care i-a distrus fratelui său fața. Guy Philips a fost Pitbullul lor. Salman Khan a fost pudelul. Adam Jones… cred că doar s-a ținut după ei. I-a lăsat să-şi facă de cap prin casa lui când părinții erau plecați. Adam era mascota lor. Cățeluşul de ținut în poală.

— Dar cel care s-a sinucis? James Sutcliffe?

— Toți par să-l iubească, am zis eu. A murit tânăr. Un cadavru frumos şi toate cele. Mă îndoiesc că a fost atât de deosebit cât trăia. Şi a fost singurul aristocrat autentic

dintre ei. Onorabilul James Sutcliffe, fiul cel mic al contelui de Broughton. Aceşti băieţi – aceşti bărbaţi – provin cu toţii din familii cu bani. Chiar şi Adam, deşi avea bursă pentru muzică, a crescut într-o familie bogată. Însă James Sutcliffe era singurul membru autentic al înaltei societăţi, singurul care provenea dintr-o familie care avea bani de multe generaţii. Era eroul lor.

Ne-am uitat la fotografia celor şapte soldăţei şi la băiatul din centru, cu ochelari întunecaţi, cu părul pieptănat spre spate, cu fruntea înaltă, care nu zâmbea, care murise. L-am văzut împăturindu-şi hainele pe plaja de pe coasta Amalfi şi intrând în mare.

— Dacă nu se urăsc unul pe celălalt, am zis eu, atunci cine îi urăşte?

— Oh, toată lumea îi urăşte, a răspuns Mallory.

— Domnule?

— E acea ură foarte britanică bazată pe invidie. Ne este milă de băieţeii trimişi la internate, unde udă paturile şi plâng de dorul mămicilor, dar sfârşim prin a dori să fim în locul lor pentru că ei au ceva ce noi nu vom avea niciodată. Este mai mult decât încredere în sine, a adăugat Mallory după ce a studiat marele ecran şi pe băieţii în uniformă, care zâmbeau. E mai mult decât sentimentul că li se cuvine totul. Este certitudinea deplină şi fără echivoc că ziua de mâine le aparţine. Cine n-ar vrea să se simtă astfel? mi-a zâmbit el.

Venea Crăciunul.

— Este în regulă pentru îngeri, a zis cu amărăciune Oiţa Morocănoasă. Îngerii pot *zbura* spre iesle! Dar eu trebuie să *merg!*

Oiţa Morocănoasă – Scout vârâtă sub un vechi pled alb lipit de un rucsac şi mai vechi, având nasul înnegrit cu fard – şi-a îngustat ochii privind spre cer.

— De ce trebuie să merg până la iesle? Nu înseamnă nimic pentru mine! Nici măcar nu vreau să-l văd pe acest prunc pe care ei îl numesc Iisus...

Până la urmă, a regretat asta.

— Oh, *de ce* am fost atât de morocănoasă! De ce m-am văitat? Acum, îmi dau seama. Acesta este un copil deosebit…

Mallory şi soţia lui şedeau lângă mine. Doamna Mallory – Margaret – a întins mâna şi a strâns-o pe a mea în timp ce stăteam în întuneric la fel ca toţi ceilalţi părinţi, stăpânindu-mi hohote de râs sălbatic în vreme ce lacrimi fierbinţi îmi şiroiau pe faţă.

Capitolul XIV

— Acum, întindeți-vă pe jos, a spus Guy Philips.

Cincizeci de băieți care tremurau în şorturi şi tricouri s-au holbat la profesorul de sport. Şi-au zâmbit prosteşte unul altuia, încă sperând că el glumea. Un vânt hibernal a măturat terenul de sport al şcolii.

— *Acum!* a țipat el.

Într-o clipită, ei şi-au dat seama că nu glumea.

Uitându-se unul la altul, cincizeci de băieți s-au lăsat încet în patru labe. Terenul de rugby parcă fusese frământat şi transformat într-o masă de noroi de 10.000 de armăsari, iar mâinile şi genunchii lor au făcut noroiul să plescăie în timp ce ei testau solul. Philips a trecut printre ei în costumația lui de hipodrom, de un alb impecabil, cu un rânjet întinzându-i-se pe fața mare şi roşie. Se distra.

— Nu câineşte, broscoilor. Pe burtă. Pe spate. Rostogoliți-vă. Aşa! Acum, pe spate, Knowles. Răsuceşte-te, Jenkins. Haide, Patel, fetiță mare, cu mai multă energie decât…

În curând, echipamentele lor de sport – şorturi albe şi tricouri tivite cu purpuriul şi verdele şcolii Potter's Field – erau pline de noroi şi umezeală. Dar Philips i-a lăsat pe jos când a pornit cu paşi mari spre locul de unde priveam noi.

— Urmează o alergare de opt kilometri prin pădure, apoi, după un duş, sunt la dispoziția dumneavoastră, i s-a adresat el lui Mallory. Ar trebui să dureze vreo oră, plus vreo 30 de minute pentru retardați. E-n regulă?

Mallory a dat din cap şi Philips s-a întors la băieți. Era binedispus.

— Sus, în picioare imediat, a răcnit el de parcă fusese ideea lor să se rostogolească prin noroi. Acum, nu trebuie să vă mai faceți griji că o să vă murdăriți genunchii, nu-i

aşa?

— Nu, domnule! au strigat ei în cor.

— Atunci, s-o luăm din loc. Traversăm terenul, o luăm prin pădure spre Moara Veche şi ne întoarcem la timp pentru slujba de seară.

Au traversat terenul de sport, Philips impecabil în costumul lui de hipodrom printre micuțele siluete pline de noroi. Deja era flancat de doi dintre alergătorii rapizi, în vreme ce ochelaristul, grasul şi morocănosul au rămas în urmă. Însă în curând cu toții au traversat terenul de sport şi au dispărut în pădure.

DCI Mallory şi cu mine am pornit înapoi spre şcoală.

Potter's Field este, în general, un mare talmeş-balmeş de clădiri victoriene din cărămidă roşie, dar există şi corpuri mai moderne, clar rezidențiale, precum şi unele mult mai vechi, negre şi parcă pe cale să se surpe, arătând de pe vremea Evului Mediu. Era suficient să clipeşti şi 100 de ani păreau să fi dispărut.

Grupuri de băieți treceau pe lângă noi. Purtau pălării din paie, de barcagii, cele ale băieților mai mari fiind ponosite şi dându-ți impresia că erau pe cale să se dezmembreze, blazere verzi tivite cu purpuriu şi pantaloni de un cenuşiu-deschis. Cu toții cărau cărți sau echipament sportiv, sau ambele.

— Nu s-a schimbat deloc de când Hugo Buck şi Adam Jones au fost elevi aici, în anii '80, a spus Mallory. 1.000 de elevi. Toți sunt băieți. Toți sunt la internat. Trei membri ai personalului locuiesc în fiecare cămin – directorul, tutorele şi intendentul.

Ne-am oprit pentru a ne uita la statuia fondatorului şcolii, aflată în curtea din fața clădirii principale. Nu regele Henric al VIII-lea gras şi bărbos, ci regele reprezentat ca erudit cu părul lung, un tânăr zvelt ținând în mână o carte, cu doi Cockeri spanieli din piatră la picioare, regele Henric al VIII-lea care n-ar fi făcut rău nici măcar unei muşte.

— Şi probabil că nu s-a schimbat foarte mult de când a

fost înfiinţat, a zis Mallory. Ştii că şi-a îngropat cea mai mare iubire aici, pe pământul şcolii?

— Care dintre soţii, domnule?

— Nu o soţie. Câinii, a precizat Mallory şi a arătat spre Spanielii de la picioarele statuii. Henric şi-a îngropat câinii favoriţi la Potter's Field. Ar trebui să le vedem mormintele. N-aş vrea să ratez ocazia.

500 de ani. Nu mi-am putut imagina nimic care să dureze 500 de ani. Am fost întotdeauna bucuros să apuc weekendul.

În spatele capelei era un mic cimitir. Pietre de mormânt care se sfărâmau, multe dintre inscripţii şterse de vreme şi de intemperii. Dar mormântul câinilor era uşor de găsit. Era un mormânt mare, pătrat, chiar în centrul cimitirului. Pe el era un scurt epitaf.

Fraţi şi surori,
Vă sfătuiesc să luaţi aminte
Înainte de a vă dărui inima
Unui câine care să v-o sfâşie.

Când am ajuns înapoi la clădirea principală, dintr-un autocar coborau vizitatori de la o şcoală de stat locală, care veniseră să joace rugby. Copiii de la şcoala de stat au rânjit uimiţi şi amuzaţi când i-au văzut pe băieţii de Potter's Field cu pălăriile lor de paie şi blazerele cu verde şi purpuriu. Numai că cei de la Potter's Field n-au dat niciun semn că ar fi băgat de seamă, ceea ce a făcut ca zâmbetele puştilor de la şcoala de stat să semene cu un soi de grimase hidoase săpate adânc în mândria lor rănită. Un bărbat înalt, îmbrăcat într-o robă, s-a plimbat printre vizitatori, dând din cap şi zâmbind fără a se adresa cuiva anume, cu mâinile la spate, ca un rege inspectând nişte trupe din Lumea a Treia. Îl mai văzusem – era bărbatul imposibil de înalt de la înmormântarea lui Hugo Buck.

— Directorul ne aşteaptă, a spus Mallory.

Absalom Whitehead stătea la fereastra biroului său şi privea spre terenul de sport.

— Trei prim-miniştri, douăsprezece Cruci Victoria şi patru Premii Nobel, a zis directorul. Două pentru Fiziologie şi două pentru Fizică. 15 medaliaţi olimpici, 44 de membri ai Parlamentului şi şase premii BAFTA – secţia noastră de teatru a fost întotdeauna foarte activă, băieţii noştri au ajuns pe scenă cu mult înainte ca primul elev de la Eton să fie admis la RADA{33}.

— Şi două crime, am adăugat eu.

S-a uitat la mine peste ochelarii lui fără rame.

— Despre ce vorbiţi? a întrebat el.

— Hugo Buck şi Adam Jones, a răspuns Mallory. Şi ei au fost elevi la Potter's Field.

— Da, da. O tragedie teribilă. Să fie ucişi amândoi. Aţi arestat pe cineva?

— Încă nu, a spus Mallory.

Directorul s-a întors la birou, răsuflarea lui fiind parcă un suspin.

— Totuşi, Jones a făcut de râs şcoala. Şi, din păcate, ei nu au fost primii dintre foştii elevi care au fost ucişi. În anii '70 a fost un iranian. Putred de bogat. Cu bani din petrol. Amanta l-a lovit cu o sticlă de Bollinger{34}, pe The Bishops Avenue, a adăugat el şi ne-a zâmbit şiret. O situaţie privilegiată nu reprezintă garanţia unei vieţi fericite sau a uneia lungi. Şi ştim că noi, cei de la Potter's Field, suntem privilegiaţi, domnilor. Dar să ştiţi că dăm ceva înapoi, face parte din tradiţia şcolii Potter's Field. Face parte din etosul nostru. Aşa a fost dintotdeauna. O slujbă de Ziua Eroilor. Un concert de colinde pentru oamenii din urbe. Plătim pe cineva care să cureţe străzile din oraş. Potter's Field Lawn Tennis Club foloseşte terenurile noastre. Iar anexele şcolii – terenurile de sport, piscina – sunt întrebuinţate din plin de şcolile locale şi de diverse organizaţii caritabile, a mai spus el, apoi s-a ridicat de pe scaun şi s-a întors la fereastră. De fapt, cred

că... a, da, a zis el ca şi cum şi-ar fi amintit brusc, pe urmă s-a uitat la noi cu un zâmbet încântat. Uitaţi!

Ne-am dus alături de el la geam. În faţă am văzut marile terenuri de sport verzi de la Potter's Field. Erau goale, cu excepţia a trei siluete mici şi întunecate care se plimbau de partea cealaltă a lor. Două dintre persoane erau clar invalide.

Un bărbat era într-un cărucior cu rotile, altul se sprijinea într-un baston, iar al treilea, fizioterapeutul, le arăta un exerciţiu de întindere musculară. Cu toţii purtau tricouri. Chipul fizioterapeutului părea cumva nefiresc, de parcă ar fi purtat o mască.

Bărbatul din scaunul cu rotile nu avea picioare. Unde ar fi trebuit să fie picioarele, pur şi simplu, nu era nimic. Ceea ce păreau a fi două bile albe îi erau ataşate sub talie. Unul dintre braţe avea o nuanţă mai deschisă decât restul pielii smede, şi doar faptul că palidul soare de iarnă a strălucit pe o piesă metalică arcuită aflată acolo unde cândva fusese o mână m-a făcut să înţeleg că avea un braţ protetic.

Şi bărbatul cu baston îşi pierduse picioarele. De fapt, cea mai mare parte a picioarelor. Două tije subţiri şi negre ieşeau din şortul lung şi albastru. Ceea ce rămăsese din piciorul drept avea un soi de bandaj alb în zona genunchiului. Părea să aibă nevoie de baston pentru a putea să stea la verticală, dar partea superioară a trupului îi era incredibil de musculoasă. Cei doi bărbaţi se uitau la fizioterapeutul care încă făcea exerciţii de întinderi.

Râdeau cu toţii.

— Armata britanică încă este cel mai mare angajator pentru băieţii de la Potter's Field, a spus Absalom. În ciuda a ceea ce ar putea crede lumea în general, nu toţi băieţii ajung să lucreze în City[35], în domeniul investiţiilor bancare sau pe scena de la RSC[36] în Stratford. Nu ne uităm niciodată datoria faţă de ţară.

I-am privit pe cei trei bărbaţi făcând câteva exerciţii

uşoare, cel în scaunul cu rotile şi cel cu baston ascultând indicaţiile fizioterapeutului, bărbatul care părea că purta o mască.

— Splendid, splendid, a zis directorul îndepărtându-se după ce a decis că văzusem destul.

— I-aţi cunoscut, a spus Mallory, şi nu fusese o întrebare. I-aţi cunoscut pe Hugo Buck şi Adam Jones. Când au fost la Potter's Field. Şi dumneavoastră eraţi aici, nu-i aşa? Cu 20 de ani în urmă. Aţi fost directorul căminului lor.

— Da, da, a rostit Absalom Whitehead. Nu v-am menţionat asta?

Mallory l-a lăsat pe el să umple tăcerea.

— Buck şi Jones au stat amândoi la The Abbey. Este cel mai vechi şi mai mic cămin de la Potter's Field. Nu a fost cea mai evidentă prietenie – atletul şi muzicianul. Dar, în general, faptul că locuiesc în acelaşi cămin îi leagă pe băieţi.

— Ne puteţi preciza ce rol are un director de cămin la Potter's Field? am întrebat eu.

— O şcoală cu internat este, de fapt, o şcoală de zi care are şi nişte hoteluri, a răspuns el. Directorul unui cămin se ocupă de hotelul în care locuiesc băieţii. Îşi asumă rolul de părinte – îi încurajează, îi sprijină şi se asigură că participă pe deplin la viaţa şcolii. Îi disciplinează când este necesar, a zâmbit el în colţul gurii. Deşi, în zilele noastre, nu prea mai e cazul. Băieţii nu sunt biciuiţi şi nu mai învaţă atât de mult. Aşa încât ce câştigă pe o parte pierd pe cealaltă.

S-au auzit nişte sunete ca un ciripit de pasăre din partea cealaltă a terenului de sport.

— Ascultaţi! a rostit directorul. Domnul Philips şi băieţii revin acasă.

Soldaţii au văzut primii.

Mallory şi cu mine stăteam pe tuşa celui mai apropiat teren de rugby, doar că nu ne uitam cu atenţie la băieţii

care se revărsau dintre copaci, plini de noroi, cu picioarele lor subțiri parcă zburând.

Însă soldații se opriseră din exercițiile lor uşoare şi priveau spre liziera pădurii. Apoi am văzut şi noi.

Toți băieții plângeau.

Au trecut în fugă pe lângă noi, unii dintre ei încremeniți în tăcere în vreme ce lacrimile le şiroiau pe obraji, alții scoțând sunete animalice de durere provocată de un teribil şoc.

L-am înşfăcat de braț pe unul dintre ei.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Vă rog, domnule. E domnul Philips. Vă rog, domnule, cineva îl omoară.

Pe urmă, Guy Philips a ieşit dintre copacii, ținându-se cu mâinile de gât şi cu costumul alb plin de sânge proaspăt.

Gâtul îi fusese tăiat.

S-a împleticit pe terenul de sport, strângându-şi gâtul, cu picioarele pe cale să-i cedeze. Ochii lui spuneau că se îneca.

Am alergat spre el, iar când s-a prăbuşit în brațele lui Mallory, mâinile i-au căzut pe lângă corp şi sângele a început să curgă.

Mallory şi-a smuls cravata deja plină de sânge. În acea clipă am văzut rana de la gâtul lui Philips, de un roşu mult mai întunecat decât sângele care curgea. Apoi Mallory a înfăşurat cravata în jurul gâtului secționat al profesorului de sport, apăsând-o pe rană, încercând să oprească teribila sângerare.

— Uite! a strigat o voce şi am văzut că era fizioterapeutul, apărut parcă de nicăieri, scoțându-şi tricoul, şi abia atunci am constatat că nu purta o mască pe față.

Cea mai mare parte a chipului îi fusese ars.

S-a lăsat pe vine lângă Mallory şi a înfăşurat tricoul în jurul gâtului lui Philips. Mallory şi-a scos telefonul, dar i-a alunecat din mâinile năclăite de sânge.

Şi l-am auzit strigându-mi numele o dată în timp ce am luat-o la fugă spre pădure.

La început, am alergat printre băieții înlăcrimați care veneau din sens opus.

Pe urmă, am trecut de ei şi am rămas singur în pădure. Am continuat să fug până când am ajuns într-un câmp deschis, la fel de pustiu ca suprafața Lunii.

M-am oprit pentru a-mi recăpăta răsuflarea, nefiind sigur dacă să mă întorc în pădure sau să traversez câmpul arat. Dincolo de el se afla o fermă. Pe copacul lângă care mă oprisem, am văzut amprenta perfectă a unei palme însângerate.

Am privit spre fermă. Nimic nu mişca în direcția aceea. Apoi ceva a părut să se mişte. Nu mi-am dat seama dacă imaginația îmi juca feste sau era, într-adevăr, un om. Totuşi, am luat-o la fugă spre el.

Am dat peste un fel de țarc în formă de patrulater, din cărămidă distrusă de vreme, şi am văzut că ferestrele fermei fuseseră toate sparte din distracție.

Nimeni nu mai locuise acolo de ani de zile.

M-am lipit de peretele din cărămidă şi am tresărit când am auzit un zgomot. Ca un plânset de copil. Am privit în țarc şi am văzut porcul. Picioarele din spate fuseseră legate cu un fel de sfoară, de parcă era pregătit pentru sacrificiu, iar bietul animal se târâse pe burtă prin țărâna din îngrăditură, temându-se pentru viața lui.

Şi apoi, am simțit brusc o explozie de durere în ceafa.

Lovitura a fost atât de fulgerătoare, încât m-a amețit. Partea interioară a unui antebraț mi-a izbit gâtul şi un pumn m-a lovit în noadă.

După aceea, brațe puternice m-au cuprins. Din fericire pentru mine, agresorul a ajuns suficient de aproape pentru a-l lovi în fluierele picioarelor, doar că, brusc, nu m-am mai simțit suficient de puternic ca să-i mai aplic câteva lovituri. Aşa că m-am gândit să-l apuc de testicule, însă, la fel de brusc, m-am pomenit prea secătuit de şoc

şi de durere pentru a-mi duce gândul la capăt.

Apoi am ajuns la mâna lui.

Palma mâinii lui stângi mi-a înşfăcat cu putere obrazul drept, vârfurile degetelor apăsându-mi carnea şi dinții în timp ce el îmi răsucea fața într-o parte. Am privit în jos şi am văzut cuțitul în mâna lui dreaptă.

Pumnalul Fairbairn-Sykes pentru trupele de comando. Singurul cuțit conceput pentru a secționa arterele carotide de la gâtul unui om.

Lama lungă şi subțire s-a mişcat rapid, iar vârful de oțel mi-a apăsat laterala gâtului, a găsit un muşchi care nu i-a plăcut, a înaintat în față, a împuns mărul lui Adam pentru o secundă, pe urmă a alunecat înapoi, spre partea cărnoasă, rezistentă a gâtului meu, şi a rămas acolo, apăsând şi mai tare.

Cuțitul mi-a tăiat pielea şi am simțit o puternică durere înțepătoare. Simțeam, de asemenea, respirația calmă a agresorului în ceafa care îmi zvâcnea. Căldura umedă a sângelui proaspăt mi s-a prelins pe gât. Am încercat să-mi cobor brusc centrul de greutate. Îngrozit, am lovit cu călcâiele. M-am zvârcolit şi n-am permis epuizării să mă copleşească. Însă el m-a strâns şi mai tare, iar vârful cuțitului a intrat şi mai adânc în carne. Am simțit cum mă înmuiam în brațele lui.

— Te rog, am îngăimat eu. Am o fiică.

Agresorul s-a oprit.

Plăseaua metalică a mânerului m-a izbit o dată în tâmpla dreaptă. Apoi încă o dată, în tâmpla stângă. Probabil că mi-am pierdut cunoştința pentru câteva secunde, fiindcă următorul lucru pe care l-am conştientizat a fost că eram în genunchi, amețit şi îngrețoşat.

— Te rog, am rostit eu, şi când mi-am ridicat privirea, am văzut trusa.

O trusă Gladstone din piele ponosită.

O trusă criminalistică.

Aşteptându-l pe un petic de pământ uscat din cocina

porcului.

Un bombeu din oțel m-a izbit cu toată forța în șira spinării. Durerea a fost orbitoare. Am văzut o lumină galbenă și stele explodând. Mi-am simțit spinarea cuprinsă de spasme de agonie.

Mi-am dat seama că țipam.

Se auzeau zgomote. În mâini și în genunchi, m-am târât departe de ele. Pământul se schimbase sub mine, era noroi care prinsese crustă. Noroiul era tare, era înghețat. Eram pe câmp.

Pe urmă, am simțit o respirație fierbinte lângă fața mea și m-am dat îndărăt înspăimântat de moarte.

— Te rog, am rostit eu.

Și am văzut fața îngrozită a porcului.

Partea a doua
Visele morților

Capitolul XV

Zăceam în patul meu, pe întuneric, iar zgomotul făcut de fiica mea, care se juca în sufragerie cu cățelul, mă trăgea la somn.

Era un sunet liniştitor – râsul ca nişte clopoței al lui Scout şi lipăitul moale al cățelului fugărind cine ştie ce jucărie veche pe care ea o târa prin cameră. Dar un alt spasm dureros îmi zvâcnea în spinare şi mă trezeam tresărind.

Vibrațiile dureroase începeau de la baza şirei spinării şi se rostogoleau până la ceafă, de parcă toți muşchii spatelui, umerilor şi gâtului se încordau simultan.

La început, durerea a avut un centru exact – locul unde mă lovise în spinare.

Însă pe măsură ce orele treceau, în timpul petrecut nici treaz cu adevărat, nici pe deplin dormind, centrul acelei dureri a părut să migreze spre un umăr, peste coaste, spre gât, în centrul spatelui, de parcă îşi căuta un cămin mai bun, iar eu nu ştiam care avea să fie următorul loc.

Oricum, spasmele musculare erau cele mai rele. Mă făceau să-mi arcuiesc spatele când un alt val de durere orbitoare se rostogolea prin mine, şi am țipat cu putere.

— Tati?

Scout se afla în pragul uşii. M-am gândit că o speriasem. Însă ea ținea în mână telefonul.

— E o doamnă, a spus ea.

Am aşteptat până când fiica mea a ajuns în cealaltă cameră şi am auzit-o pe doamna Murphy vorbindu-i încet, spunându-i că trebuia să-i aranjeze părul.

— Wolfe, am rostit eu.

— Scarlet Le Fevre, a zis ea şi în acel moment am

desluşit entuziasmul din vocea reporterei. L-aţi întâlnit! V-aţi întâlnit cu Bob Măcelarul.

— De unde aţi obţinut acest număr?

— Vrem să vă ajutăm să-l găsiţi, a spus ea. Editorul meu a vorbit cu şefa dumneavoastră. Avem tot sprijinul ei pentru a vă ajuta să-l aduceţi pe Bob Măcelarul în faţa justiţiei.

— M-aţi înşelat. Mi-aţi pus în gură cuvinte pe care nu le-am spus niciodată.

Ea era perfect calmă.

— E.L. Doctorow a spus: „Ajung la concluzia că nu există nici ficţiune, nici nonficţiune aşa cum le înţelegem în mod uzual, cu distincţia dintre ele, ci doar naraţiune".

— Adică inventaţi lucruri.

— Nu chiar. Cu alte cuvinte, există fapte şi există adevărul. Aceea era fetiţa dumneavoastră? Scout?

— Să nu mă mai sunaţi niciodată acasă.

— I-aţi văzut chipul?

— Să nu mai vorbiţi niciodată cu fiica mea.

— El a vorbit cu dumneavoastră?

— Să nu vă apropiaţi de ea!

— Dumneavoastră i-aţi spus ceva?

Un spasm de durere mi-a încleştat spinarea. Am încercat s-o reprim, cu gura închisă strâns, respirând întretăiat pe nas. Reportera a avut impresia că dăduse peste ceva.

— I-aţi spus, nu-i aşa?

„Te rog. Am o fiică", îmi răsunau în minte cuvintele din timpul confruntării cu agresorul necunoscut.

Implorându-l.

Implorându-l pe un criminal să-mi cruţe viaţa.

Bolnav de frică. Înnebunit de groază.

„Te rog."

— Ce i-aţi zis, domnule detectiv? Aţi încercat să vă înţelegeţi cu el? L-aţi ameninţat? Cum v-aţi simţit? Am auzit despre arma crimei. Un fel de cuţit al forţelor speciale. De şcoală veche.

O auzeam tastând ceva.

— Un pumnal Fairbairn-Sykes al trupelor de comando, a continuat reportera. Asta ați văzut?

Am înjurat în surdină. De unde au aflat asta?

— O ultimă întrebare. Tehnică. O a treia regulă schimbă regulile jocului, nu? a spus ea şi tonul îi era mai relaxat.

Era fericită. Fiindcă atunci când avem trei crime, e oficial.

— *Avem un ucigaş în serie.* Aşa este, nu?

Am închis telefonul.

Stan a intrat lipăind în cameră şi a urmărit cu interes cum încercam să mă îmbrac. Şi-a aplecat capul într-o parte în timp ce făceam eforturi să-mi pun şosetele. Spatele meu nu mai era suficient de flexibil pentru a mă apleca.

— N-ai voie în camera asta. Pleacă, Stan, ieşi!

S-a aşezat pe jos, încă privindu-mă. Stând pe pat, mi-am pus cămaşa. Stan şi-a lăsat bărbia pe lăbuțe. Mi-am încheiat cămaşa şi am încercat din nou să-mi pun şosetele. N-am reuşit. Muşchii spatelui îmi erau pietrificați.

Plictisit, se pare, de eforturile mele jalnice, cățelul s-a ridicat şi a căscat. Apoi s-a întins ridicându-şi întâi coada, cu pieptul aproape atingând podeaua, după care s-a legănat aplecându-se înainte pe lăbuțele din față, pe urmă înapoi pe cele din spate, aproape în linie dreaptă.

În final, s-a uitat la mine.

„Încearcă şi tu."

Dar ştiam că, dacă mă lăsam în patru labe pe duşumea, urma să am nevoie de o brigadă de pompieri pentru a mă ridica. Aşa că mi-am sprijinit antebrațele pe pat şi mi-am împins noada în spate, simțind întinderea în partea de jos a spinării. Apoi m-am legănat spre înainte şi am simțit în tendoane acea senzație plăcută a muşchilor adormiți trezindu-se brusc.

Am continuat să repet mişcarea, legănându-mă înainte

şi înapoi, o imitare aproximativă a întinderilor făcute de căţel, până când am transpirat şi mi-am pierdut suflul, dar am redevenit, în cele din urmă, suficient de flexibil pentru a sta pe marginea patului şi a-mi pune şosetele.

Căţelul se uita la mine.

„Mda, a părut el să spună. Ai priceput.”

Scarlet Le Fevre avea dreptate – existând trei crime, nu mai vânam un ucigaş. Vânam un criminal în serie. Numai că deocamdată nu ajunsesem acolo.

Guy Philips zăcea pe patul de spital, respirând cu ajutorul unui aparat de ventilaţie din cauza traheii secţionate. Poliţişti în uniformă stăteau de pază non-stop la uşa lui, iar Piggy se agăţa cu încăpăţânare de viaţă.

Capitolul XVI

Am găsit-o pe Elsa Olsen într-un restaurant coreean din capătul Glasshouse Street. În sediul de pe Savile Row nr. 27 există o cantină, dar chiar dincolo de Regent Street te aşteaptă Soho, cu toate felurile de mâncare din lume. Aşa că, dacă lucrezi la West End Central, Soho este adevărata cantină.

Elsa m-a privit îngrijorată în timp ce mă aşezam pe un scaun vizavi de ea.

— Te simţi bine, bunicule?

— Niciodată nu m-am simţit mai bine.

— Vrei să mănânci ceva?

A arătat cu beţişoarele spre holurile cu kimehi{37} şi cu un preparat cu carne, dak bulgogi.

Am clătinat din cap.

— Dacă n-ai venit să iei prânzul, atunci ai venit să mă întrebi despre omul cu traheea tăiată.

I-am zâmbit.

— Vrei să ştii dacă o să supravieţuiască, a zis ea. Iar asta depinde în întregime de gravitatea rănii. Perforaţia traheală poate varia de la o mică rană la secţionarea completă. Dacă va supravieţui, să zicem, 48 de ore, cred că are toate şansele. Dar nici măcar doctorii nu pot şti cu certitudine. Dacă nu-ţi place dak bulgogi, mai bine te-ai duce să vorbeşti cu ei.

— Nu asta vreau să ştiu, Elsa, am replicat eu şi m-am aplecat în faţă. Întrebarea mea este dacă şi-ar fi putut pierde cunoştinţa. Între momentul în care cuţitul i-a tăiat gâtul şi cel în care a reuşit cumva să-şi oprească sângele pentru a se ridica şi a pleca de-acolo, e posibil să-şi fi pierdut cunoştinţa?

Ea s-a gândit la asta.

— Da.

— Care e cronologia în timp?

— Nu e nicio cronologie! Sunt doar aproximări.

— Totuşi, ştim că Hugo Buck şi Adam Jones au murit aproape instantaneu.

— Da, întrucât, dacă îți este tăiată artera carotidă, îți pierzi cunoştința într-un interval de cinci secunde. Însă chiar şi răgazul ăsta e aproximativ. Iar Bob n-a reuşit s-o taie de data asta, nu?

— Fiindcă a fost deranjat. Sau s-a panicat. În pădure erau 50 de băieți. Sau poate că s-a speriat de o pasăre. Sau poate că şi-a adus aminte de lege.

— Ce vreau să spun este că secționarea oricărei artere duce, în cele din urmă, la pierderea cunoştinței. Sinucigaşii care îşi taie arterele radiale – cele de la încheieturi – au aproximativ 30 de secunde pentru a regreta înainte de a-şi pierde cunoştința şi alte două minute până să moară. Numai că asta depinde în întregime de gravitatea rănii. Sau, mai exact, de pierderea plasmei din sânge.

— Dar în cazul traheii, Elsa?

— *Depinde,* Wolfe, a zis ea clătinând din cap.

— În linii mari.

A râs.

— În linii mari!

— Cu aproximație, Elsa.

— Ştiu exact ce mă întrebi, Wolfe, şi îmi este imposibil să-ți dau un răspuns. Pur şi simplu, nu ştiu! Şi nici n-aş avea cum să ştiu.

Am făcut ce l-am văzut pe Mallory făcând. Am lăsat tăcerea să devină apăsătoare între noi şi am aşteptat ca ea s-o curme. După ce a luat o altă îmbucătură de dak bulgogi, a făcut-o, în cele din urmă.

— Aş estima că Guy Philips şi-a pierdut cunoştința după 30–45 de secunde, a spus ea suspinând. Nu mai mult de atât. Nu cu traheea tăiată.

— A avut între 30 şi 45 de secunde până să-şi piardă cunoştința? am insistat eu.

— Da. Corpul trebuie să piardă aproximativ o cincime

din cantitatea normală de sânge pentru a se declanşa şocul hipovolemic. Dacă pierzi această cantitate de sânge, inima încetează să pompeze, venele se dilată, tensiunea scade, iar în cele din urmă…

— Îți pierzi cunoştința.

— Da.

— Deci, Bob îi înfige cuțitul în gât, îi taie traheea, dar nu de tot, fiindcă ceva îl sperie, şi îi dă drumul omului din brațe, iar Philips mai are 30–45 de secunde până să leşine?

A dat din cap. Şi, în cele din urmă, Elsa mi-a dezvăluit detaliul pentru care venisem în Soho ca să-l aflu.

— Da, a zis ea, în timp ce a ales cu bețişoarele o îmbucătură de kimehi, sosul de chili în care se scălda varza fiind la fel de roşu ca sângele. Este foarte posibil ca Guy Philips să fi văzut fața atacatorului său.

Capitolul XVII

Un sergent în uniformă se afla în fața intrării principale în spital, respirația lui formând aburi în aerul înghețat al serii.

— Încă trăieşte, am spus eu.

Nu fusese o întrebare.

Polițistul mi-a zâmbit arătând strada pustie din fața spitalului privat.

— Veți afla rapid când o să dea colțul, a zis el. Or să apară în goana mare.

Am dat din cap. Moartea lui Guy Philips ar fi umplut strada, deoarece ar fi fost vorba de un criminal în serie.

Un alt polițist în uniformă se afla în fața lifturilor. Nu l-am recunoscut, aşa că am avut legitimația în mână înainte de a ajunge lângă el.

— Linişte şi pace? am întrebat eu.

— Asistentele astea mă tot sâcâie, domnule, a răspuns el. Tare mult le mai plac bărbații în uniformă.

Am intrat în lift.

— Încearcă să fii tare, l-am sfătuit eu.

Silueta masivă a lui Carter aştepta în fața secției de Terapie Intensivă. Părea pe jumătate adormit, dar s-a trezit când m-a văzut apropiindu-mă.

— Eşti din nou în formă, am spus eu.

— Da, detectiv Wolfe, a zâmbit el.

— Au fost vizitatori?

— Aceiaşi gentlemeni. Prietenii lui. Politicianul, domnul King. Încă nu are voie să primească vizitatori, dar domnul King probabil că a vorbit cu cineva.

Uşa secției de Terapie Intensivă s-a deschis şi a ieşit un doctor.

— Domnule doctor, când pot să vorbesc cu el?

— Domnule detectiv, Guy Philips are o secționare gravă a traheii. După cum ştiți, cineva i-a tăiat traheea cu un

cuțit. 30 de procente din pacienții cu secționări ale traheii mor – majoritatea în mai puțin de o oră.

— Înțeleg asta. Înțeleg gravitatea rănii.

— Nu sunt convins că înțelegeți. În clipa de față, domnul Philips este sedat şi respiră cu ajutorul unui aparat de ventilație. Dacă supraviețuieşte, va avea nevoie de o operație amplă pentru a repara traheea. Dacă face operația, chiar dacă va fi reuşită, va avea dificultăți de respirație tot restul vieții din cauza îngustării traheii, a precizat el şi şi-a ridicat privirea din notițele lui. Iar dumneavoastră mă întrebați dacă puteți vorbi cu el?

— Deoarece credem că e posibil să fi văzut fața atacatorului. Nu este nevoie să vorbească. Poate să scrie ceva.

Doctorul s-a uitat la mine cu o ostilitate fățişă.

— Nu se simte suficient de bine pentru a primi vizitatori. Şi vă voi da de veste când veți putea vorbi cu el.

S-a îndepărtat.

I-am dat lui Carter cartea mea de vizită.

— Dacă se trezeşte, sună-mă. Dacă starea lui se schimbă, sună-mă. Iar dacă apare vreo problemă, ce faci?

— Te sun.

— În regulă.

Apoi am intrat la Terapie Intensivă. Carter m-a urmat înăuntru, panica apărându-i pe chip în timp ce îmi spălam mâinile în una dintre acele chiuvete mari şi adânci pe care le găseşti doar în secțiile de Terapie Intensivă.

— Nu stau mult, am spus eu.

Am intrat în salonul lui Philips.

Silueta de pe pat stătea sprijinită pe perne în întuneric. N-am reuşit să-l recunosc în ea pe bărbatul pe care ultima oară îl văzusem ieşind din pădurea de la Potter's Field, cu sângele şiroindu-i de sub mâinile ținute în jurul gâtului. Nu l-am putut recunoaşte deloc pe Guy Philips. Arăta de parcă ar fi fost unicul supraviețuitor al unei catastrofe cumplite. Părea o creatură cum nu mai

văzusem niciodată.

În semiîntuneric, trei tuburi, două groase şi încrețite şi unul subțire şi drept, şerpuiau ca nişte tentacule peste marginea patului, conectate la alt tub, care la rândul lui era conectat cu nasul şi gâtul pacientului. Doctorul îmi spusese că, din cauza traheii tăiate, nu putea să respire decât cu ajutorul unui aparat de ventilație. Şi doctorul avusese dreptate – n-am înțeles cu adevărat ce însemna asta până nu l-am văzut şi nu l-am auzit pe Guy. Aparatul de ventilație făcea să pară că fiecare respirație a lui suna ca un mic război.

Gâtul îi era înfăşurat în bandaje care îl făceau să arate ca o mumie dintr-un mormânt egiptean sau ca şi cum cineva încercase să-l decapiteze. Nu se vedea sânge.

— Domnule detectiv Wolfe, a rostit Ben King, şi abia atunci am văzut că şedea în partea cealaltă a încăperii, aplecat pe un scaun singuratic. Vreau să vă mulțumesc că i-ați salvat viața lui Guy.

Vocea îi fusese foarte slabă, deşi nu exista nicio şansă să-l trezim pe bărbatul de pe pat, dar i-am răspuns la fel de încet.

— N-am niciun merit. Mulțumiți-i lui DCI Mallory. Şi fizioterapeutului. Ei l-au împiedicat să sângereze de moarte.

— Desigur. Le voi mulțumi personal. Ați arestat pe cineva?

— O vom face, am răspuns eu, ezitând un moment. Credem că el i-a văzut chipul. Credem că îl poate identifica pe atacatorul lui. Când se va trezi, o să aflăm.

— Când se va trezi, a rostit Ben King. Să sperăm că se va trezi curând.

S-a ridicat în întuneric şi am crezut că va pleca. Dar n-a vrut decât să-mi strângă mâna.

— Doresc acelaşi lucru ca şi dumneavoastră, mi-a spus el.

În dimineața următoare, am trecut pe la spital în drum

spre West End Central. Guy Philips încă era conectat la aparatul care-l menținea în viață, iar Ben King dormea lângă patul lui.

Am recunoscut-o de îndată ce am intrat în biroul MIR-1.

Era singură în încăpere, privind ecranul unui laptop pe care era deschis un pdf al Manualului de investigații criminalistice.

S-a răsucit şi s-a uitat la mine cu o privire rece, calmă, pe care mi-am amintit că o văzusem în prima mea zi la Omucideri, când am fost la banca unde Hugo Buck zăcea pe mocheta groasă, cu gâtul tăiat. De fapt, rebelul ei păr roşcat m-a ajutat s-o recunosc. Celelalte detalii păreau diferite, pentru că, de data asta, nu mai purta uniformă.

— Detectiv Wolfe? Nu ştiu dacă vă amintiți de mine. De la crima din ChinaCorps. Detectiv stagiar[38] Wren.

— Îmi amintesc. Eşti detectiv stagiar acum? Cum de s-a întâmplat?

— Ca de obicei. Am luat examenul de Investigații Naționale. Acum mă străduiesc să trec la nivelul următor – demonstrarea competențelor şi toate celelalte.

— Ce cauți aici?

— Sunt „comisul-voiajor” al detectivilor care se ocupă de o dublă omucidere, mai pe şleau asistenta lor.

— Eşti asistenta noastră? De obicei, asistent este un detectiv sergent sau un detectiv plin.

— S-au făcut reduceri de personal.

Un asistent are gradul cel mai mic într-o investigație, fiindu-i subordonat direct ofițerului anchetator senior – DCI Mallory dar ajutând pe oricine are nevoie. Mi-am amintit cât de calmă fusese Wren în ziua în care ea şi Carter găsiseră cadavrul lui Buck şi n-am avut nicio îndoială că putea face treabă bună.

— Deci, aici se întâmplă totul, a spus ea.

— Aici este locul unde se întâmplă o parte, am zis eu. Este mult de umblat pe-afară. O crimă presupune multă

muncă. În cazul Spintecătorului din Yorkshire, polițiştii au verificat peste cinci milioane de numere de înmatriculare.

— Da, şi tot au dat-o în bară. Ai văzut noua postare a lui Bob Măcelarul?

A apăsat câteva taste. Pagina rețelei de socializare a apărut pe ecran. Nu era nimic nou. Ultima fotografie a lui Robert Oppenheimer. Aceeaşi fanfaronadă apocaliptică.

> *Am devenit Moartea, distrugătorul lumilor. Îi ucid pe protectorii bogaților. Ucid toți porcii.*

— Am văzut asta, am zis eu.

— Dar ai văzut linkul? a întrebat Wren. Ăsta-i nou. Şi ai un filmuleț.

A accesat linkul. Şi m-am văzut în mâini şi genunchi în cocina de lângă Potter's Field, un firicel de sânge prelingându-mi-se pe față din rana de la tâmplă. Gura îmi era deschisă, iar ochii priveau în gol. Şi mă târâm.

Filmulețul dura doar câteva secunde, dar se repeta întruna, derulându-se înapoi şi reluându-se, aşa încât părea că mă târâm înainte, iar după aceea, înapoi, ca într-un dans dement. Dintr-un colț al ecranului, porcul legat se îndrepta spre mine târându-se pe burtă, cu picioarele legate, cu ochii ieşiți din orbite de groază.

Fețele noastre aproape că se atingeau, apoi ne îndepărtam unul de altul. Pe urmă, totul se relua.

Mi-am dat seama că nu exista muzică de fond. Nu o muzică adevărată. Doar râsete demente, iarăşi şi iarăşi, țipete isterice de râs acoperind o bătaie ritmică, bum-bum, în timp ce porcul şi cu mine ne târâm unul spre altul, apoi ne îndepărtam. Şi din nou. Râsete în întuneric, râsete din mormânt.

— L-am căutat, a spus Wren. Cântecul acela. Este un cântec vechi, dintr-un spectacol de varietăți. *Polițistul care râde,* de Charles Jolly.

Parcă primind un semn din regie, Charles Jolly a

încetat să râdă şi a început să cânte.

El a spus: „Trebuie să te arestez”.
Dar nu ştia de ce.
Pe urmă a început să râdă
Până şi-a rupt falca!
Ah, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Ah, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Ah, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Ah, ha, ha, ha, ha, ha, ha!

— A devenit viral, a adăugat Wren. Vezi ce succes ai?

Telefonul meu a început să sune.

Era DCS Elizabeth Swire.

Mi-am imaginat-o într-unul dintre acele birouri de la ultimul etaj din clădirea New Scotland Yardului, de unde poţi admira fie priveliştea fluviului, fie a parcului. Dar auzind ferocitatea rece ca gheaţa din vocea ei, mi-am dat seama că nu privea nici fluviul, nici parcul. Detectivul-şef superintendent se uita la filmuleţul cu mine. Nu mai eram vedeta lunii. Eram o vedetă detronată.

— Cred că ai fost promovat la un grad incompatibil cu experienţa şi cunoştinţele tale, a spus ea. În ziua aceea, la gară, tu ai avut dreptate şi eu am greşit. Ţi-ai primit medalia şi creşterea de salariu, şi ai fost transferat în parohia lui Mallory. Dar uite care-i treaba… *cred că nimic nu te-ar fi putut opri să-l loveşti cu maşina pe acel om.* Cred că ăsta eşti tu, Wolfe. Cred că l-ai fi călcat şi dacă ar fi avut o pungă plină cu rondele de ceapă prăjită. Cred că s-a întâmplat din cauza trecutului personal – să nu fi surprins, totul e la dosarul tău –, ţi-ai pierdut complet controlul. Ştii de ce noi nu avem arme, detective?

Cunoşteam răspunsul pe dinafară.

— Deoarece nu avem nevoie de ele. Fiindcă avem ofiţeri antrenaţi să tragă cu arma. Întrucât cetăţenii nu vor ca poliţia lor să fie înarmată. Şi pentru că, dacă fiecare poliţist ar avea o armă, standardele ar scădea de la

nivelul înalt la care se află.

— Nu, a replicat ea. Adevăratul motiv pentru care nu avem arme este deoarece există ticăloşi nesăbuiți, ca tine. Într-un război cu bombe inteligente, eşti un dispozitiv neexplodat. Ai luat-o complet razna, Wolfe.

A închis, moment în care l-am văzut pe Mallory stând în pragul uşii biroului.

Nu m-am putut uita la el.

Nu pentru că lumea întreagă râdea de mine.

„Te rog. Am o fiică.”

Ci pentru că m-am târât.

În sala de antrenament a lui Fred era un panou.

Se afla între o fotografie alb-negru a lui Sonny Liston şi o poză care înfățişa o duzină de copii cubanezi boxând într-un ring ale cărui corzi arătau ca nişte elastice rupte.

DUREREA ESTE SLĂBICIUNEA PĂRĂSIND TRUPUL

Era o zicală bună, şi au fost momente în care am crezut în ea, şi m-a ajutat. Dar nu şi în ziua aceea. În ziua aceea, n-am simțit că junghiul puternic şi arzător din partea de jos a spatelui era o slăbiciune care îmi părăsea trupul.

În ziua aceea, durerea era doar durere.

Fred a intrat. S-a dus la sistemul de sonorizare şi a pus nişte muzică a formației Clash de pe la începuturi. Sala s-a umplut cu acordurile zgomotoase ale chitarei electrice a lui Mick Jones şi cu vocea ca o mitralieră a lui Joe Strummer. Fred a cules un prosop pe care cineva îl scăpase pe duşumea şi s-a dus să-l pună alături de lucrurile murdare. Când s-a întors, mă sprijineam de corzi şi priveam pătratul pe care noi îl numeam ring. Spatele îmi era înțepenit de durere şi simțeam că lucrurile care mă afectau cel mai mult erau o sursă de distracție pentru alții.

Fred a venit lângă mine şi s-a sprijinit şi el de corzi.

Pretutindeni în jur se simțea mirosul de transpirație al unei săli de box, muzica formației Clash era dată la volum maxim, iar tăcerea dintre noi nu părea ciudată.

Apoi el a vorbit.

— Nu contează cât de tare poți lovi, ci cât de tare poți fi lovit şi să continui – suficient de mult pentru a-i lovi şi tu pe ticăloşi.

Capitolul XVIII

— Dă-i drumul!

În capătul celălalt al pajiştii care strălucea de bruma matinală, Scout a dat drumul căţelului. Acesta a rupt-o la fugă spre mine.

Pajiştea, aflată sus pe Hampstead Heath, a părut perfect plană până când Stan a început s-o traverseze în goană. Când fugea cu viteză maximă, deveneai brusc conştient de toate denivelările şi hârtoapele, şi găurile. Întâlnind o adâncitură, şi-a întins lăbuţele din faţă şi pe cele din spate, sărind spectaculos peste ea. Arăta de parcă îşi luase zborul.

— Supercăţel! a ţipat Scout încântată.

Stan s-a apropiat în goană de mine, cu urechile lui mari fluturându-i în spate, cu ochii strălucindu-i, cu botul deschis, gâfâind, alergând cu toată viteza. Era pentru prima dată fără lesă şi aproape că era isteric de încântare. Şi la fel eram şi noi.

M-am lăsat în genunchi, spatele protestând îndurerat, şi mi-am deschis larg braţele pentru a-l întâmpina.

El s-a năpustit asupra mea, respirând greu şi adulmecând în căutarea bucăţelelor de pui pe care le ţineam în pumni. I le-am dat, simţindu-i năsucul ca pe un nasture umed în palmă, apoi l-am ţinut de zgardă până când Scout mi-a dat semnalul. Pe urmă el şi-a luat zborul spre ea.

Hampstead Heath era raiul câinilor. Câini de toate dimensiunile traversau această pajişte în plimbările lor, unii dintre ei apropiindu-se pentru a-l adulmeca pe Stan şi a se lămuri ce-i cu el, alţi pierduţi în propria lume a mirosurilor, neinteresaţi de căţeluşul roşcat care zburda pentru prima dată fără lesă.

Câinii se plimbau la marginea pajiştii, acolo unde începeau copacii, cu boturile lipite de pământ,

adulmecând vreo urmă de iepure sau vulpe care nu mai era de mult pe-acolo. Dar Scout şi cu mine am stat pe pajişte, cu Stan alergând între noi până când a ajuns să gâfâie epuizat, şi pungile cu bucăţele de pui aproape că s-au golit.

Amândoi zâmbeam încântaţi. Stan zburase fără lesă şi nu-l pierdusem. I-am luat lesa. Era vremea să mergem acasă. Şi atunci, a văzut păsările.

Două ciori grase, care ciuguleau ceva de pe jos chiar lângă lizieră şi şi-au luat zborul când Stan s-a năpustit spre ele. Scout şi cu mine am alergat după el, strigându-l pe nume, însă păsările îi treziseră un instinct străvechi, aşa că nu mai era interesat nici de bucăţelele de pui, nici de noi.

Ulmii erau bătrâni şi uriaşi în acea zonă din Heath. Coroanele lor ample formau o boltă groasă, care făcea imposibil ca păsările să zboare spre cer. Aşadar, au zburat la joasă înălţime, bătând înnebunite din aripi pe sub coroanele ulmilor, incapabile să se elibereze.

Iar Stan s-a luat după ele.

În câteva secunde, l-am pierdut din vedere. Am alergat printre copaci, strigându-i numele. În câteva minute, am fost complet dezorientaţi. Pădurea Heath era sălbatică şi deasă acolo, deşi auzeam în depărtare zumzetul traficului de pe Hampstead Lane şi nu ne era greu să ni-l imaginăm pe căţelul nostru ajuns sub roţile maşinilor. Scout a început să plângă. În surdină, lipsită de speranţă. Am cuprins-o cu un braţ şi am strigat numele căţelului, cu toate că mi se părea inutil. Traficul era tot mai aproape. Simţeam în stomac un nod de teamă şi de durere.

Pe urmă, i-am văzut.

Femeia venea printre copaci, ţinând un căţeluş roşcat în braţe, în vreme ce un alt căţel alerga fără lesă pe lângă ea. O încrucişare între un Pekinez şi un Chihuahua. Am recunoscut căţeluşa înainte de a o recunoaşte pe Nataşa Buck purtând o beretă, cizme Hunter verzi şi un impermeabil negru, o fată de la oraş îmbrăcată pentru o

plimbare la țară.

I-am mulțumit cu voci gâtuite că ni-l adusese teafăr pe Stan.

— Nu-mi mulțumiți mie. Mulțumiți-i lui Susan.

I-am mulțumit lui Susan.

Am prins lesa de zgarda lui Stan şi ne-am întors pe pajişte, în timp ce Nataşa ne-a povestit cum ei se întorceau de la Kenwood House când au găsit un Cavalier King Charles Spaniel micuț tremurând singurel sub ulmi. Apoi ne-a întrebat dacă nu doream o cană cu ciocolată fierbinte. M-am uitat la Scout, iar Scout s-a uitat la mine.

— Da, mulțumim, am spus noi.

Ne-am întors la maşinile noastre, cu cățeii în lesă. M-am gândit că arătăm ca una dintre familiile care îşi plimbă câinii la Heath în weekend, una dintre acele familii norocoase. Nu perfecte, dar intacte. Când familia ți se destramă, nu dispare niciodată cu adevărat.

Dorința de a repara ceva distrus pentru totdeauna.

La început, am avut impresia că se muta.

În hol erau cutii, unele dintre ele închise şi lipite, altele deschise, ticsite cu haine şi echipament sportiv, precum şi cutii de pantofi din care fotografiile dădeau pe dinafară. De fapt, scăpa de lucrurile soțului ei.

Ne-a adus ciocolată fierbinte.

— A fost prima dată fără lesă? a întrebat Nataşa.

— Da, a răspuns Scout. Nu-mi place. Mi-e frică să fie fără lesă. Nu-mi place când poate să fugă.

— Dar trebuie să-l laşi să zburde. Trebuie să-i oferi această libertate. Este câine.

— Nu-mi place, a repetat Scout.

Stan a dat ocol apartamentului, adulmecând plintele. Susan l-a urmat mirosindu-i fundul. Nataşa şi Scout s-au dus după ei, râzând amândouă.

Unii oameni care n-au copii se străduiesc prea mult să le intre în grații. Dar Nataşa nu era aşa, ci relaxată şi prietenoasă. Şi am avut impresia că o vedeam pentru

prima oară. O fată neîmblânzită, care a vrut să se aşeze la casa ei, numai că şi-a ales greşit bărbatul. S-a uitat îndărăt şi mi-a zâmbit. S-au oprit la o fereastră care dădea spre Regent's Park. Nataşa a cuprins umerii lui Scout cu un braț. Fiica mea şi-a ridicat capul pentru a spune ceva. N-am auzit ce vorbeau.

Am sorbit din ciocolata fierbinte. Pretutindeni erau cutii. Hugo Buck avusese multe lucruri. Cele două tablouri cu oraşul pustiu nu se mai aflau pe perete. Le-am văzut într-o cutie veche de sticle de şampanie.

M-am dus şi am ridicat unul. Stilul îmi era deja foarte familiar. Colțişoarele secrete ale oraşului, lipsite de oameni, cu înfățişarea schimbată de lumina amurgului. După ce l-am văzut prima dată în acea încăpere, l-am revăzut pe peretele din casa familiei Jones, apoi în biroul lui Salman Khan. Oraş abandonat, într-un semiîntuneric difuz, Londra – mi s-a părut că era Londra – ca oraş al singurătății şi umbrelor, şi tristeții, plin de încremenirea dimineților de duminică pe care James Sutcliffe o vedea în această lume.

Tabloul pe care îl luasem era cel cu şinele de cale ferată părăsite şi am căutat în colț cele două inițiale scrise cu litere mici.

Surpriză: nu erau acolo.

Nu exista semnătura *js.*

Era un nume pe care nu l-am recunoscut.

Edward Duncan

N-am priceput. M-am uitat la semnătura necunoscută, pe urmă am luat celălalt tablou, cu tunelul în lumina difuză a zorilor sau a amurgului.

j s

James Sutcliffe. Atunci, cine era Edward Duncan? Am pus tablourile unul lângă altul. Şi am văzut ce nu

deslușisem înainte. Stilul era același – atât de asemănător, încât era ușor să presupui că fuseseră pictate de același artist.

Totuși, tabloul lui Edward Duncan era diferit. Era diferit de cel care avea semnătura „js” și diferit de cel de pe peretele casei familiei Jones, și era diferit de cel de pe peretele biroului lui Salman Khan. Era ceva legat de felul în care artistul folosea lumina.

Natașa îmi spunea ceva. Cățeii erau la picioarele mele. Scout mă trăgea de mânecă. În pofida a toate astea, nu-mi puteam desprinde ochii de la tablou.

Edward Duncan avea un stil absolut propriu. Lumea lui era mult mai întunecată decât cea cunoscută de James Sutcliffe.

Lumina nu pălea în tabloul care înfățișa un oraș abandonat.

Murea.

Capitolul XIX

TDS Wren era singură în biroul MIR-1, citind pe ecranul laptopului o nouă postare a lui Bob Măcelarul.

> *Dacă strălucirea a 1.000 de sori ar izbucni deodată pe cer, ar fi ca splendoarea Atotputernicului.*
> *#ucidetoțiporcii*

— Un tip timid, modest. Ai văzut cât de mulți adepți are?

Wren avea laptopul legat la un calculator care putea fi folosit şi ca mini-server, iar pe ecranul acestuia din urmă, am văzut că era logată la HOLMES – Home Office Large Major Enquiry System –, un server la care avea acces toată poliția din țară.

Absolut toate probele prelevate în timpul anchetei – după atacul asupra lui Guy Philips, au numit-o Operațiunea Grăsanul – fuseseră introduse în HOLMES, declarațiile martorilor, rapoartele criminalistice, fotografii de la locurile crimelor, evidențele de autopsie, absolut totul primise un număr, i se alocase un nivel de securitate şi un statut de prioritate.

Wren deschisese HOLMES la pagina „Managementul acțiunii”, un document galben, care urma să aloce activitățile zilei. Dar, de fapt, lucra pe laptopul ei.

— Tocmai îi trimit lui Bob Măcelarul un mesaj în care îi spun cât de mult îl iubesc, a zis ea. Ştiu că nu prea sunt şanse să primesc un răspuns. Totuşi, dacă răspunde, îi pot detecta adresa de IP în 60 de secunde.

Am privit-o în timp ce îi trimitea lui Bob Măcelarul un e-mail ca din partea unui fan.

— Te pricepi la treburile astea.

Wren a ridicat din umeri cu falsă modestie.

— Sunt destul de bună.

— Crezi că am făcut tot ce-am putut ca să-l prindem?

— Pe Bob sau pe criminal?

— Mă gândeam la Bob.

— Toţi cei de-aici vorbesc de parcă ar fi unul şi acelaşi. Doar tu nu crezi asta.

Am ridicat din umeri.

— Până la urmă, totul se reduce la asta – dacă Jack Spintecătorul ar trăi astăzi, ar posta pe rețele de socializare? Strangulatorul din Boston şi-ar modifica starea civilă pe Facebook? Nu cred.

Wren a râs.

— Greşeşti complet. Cred că exact asta ar face. Jack Spintecătorul ar fi *adorat* rețelele de socializare. Să fim serioşi! Strangulatorul din Boston, Spintecătorul din Yorkshire. Toată gaşca. Ar fi făcut comunitatea online să explodeze. Şi-ar fi bătut joc de lege, şi-ar fi umflat piepturile scofâlcite, ar fi savurat oroarea. Lumea digitală este făcută pentru sociopați. Atâta vreme cât nu eşti prins.

— Atunci, crezi că am făcut destul pentru a-l găsi pe Bob?

Şi-a dat la o parte de pe față o şuviță de păr roşcat.

— Categoric, nu. Fiindcă nu l-ați găsit, nu-i aşa? Dar nu este neapărat vina detectiv inspectorului Gane. Nu încerc să fiu diplomată. Bob se ascunde după firewall-uri şi IDS-uri multiple – sisteme de detectare a intruziunilor, un fel de sisteme de alarmă pentru computere –, şi după TOR, acel „onion routing”, fiecare mesaj fiind criptat şi recriptat de nenumărate ori, prin nenumărate servere. Aşa că, probabil, va fi nevoie de mai mult decât de o scrisoare de dragoste pentru a da de el.

Wren şi-a împins scaunul în spate şi a luat ceea ce părea a fi o carte groasă, *Jurnalul de activitate,* unde sunt consemnate sarcinile îndeplinite, sarcinile de îndeplinit şi cine trebuie să se ocupe de ele. Era echivalentul în lumea reală al paginii Managementul Acțiunii din HOLMES. Lui Mallory încă îi plăcea să aibă documente tipărite pentru tot.

— Te întorci la şcoală, a spus Wren. Duci unitatea specializată în căutări la locul unde ai fost atacat. Mai iei declaraţii de la băieţii care au alergat cu Guy Philips. Sunt câţiva cu care nu s-a vorbit în ziua aceea, pentru că erau prea traumatizaţi.

În afară de faptul că întocmea jurnalul de activitate, Wren se ocupa de toate declaraţiile luate, înregistrându-le în HOLMES, şi, pentru menţinerea integrităţii transmiterii probelor, de documentaţia de la perimetrul infracţional până la MIR-1, şi apoi până la tribunal.

Era mult de muncă şi îmi dădeam seama că o plictisea de moarte.

Am arătat spre laptop.

— Toată lumea lasă o amprentă digitală?

— Ei bine, n-aş merge chiar atât de departe. Toată lumea lasă o *umbră* digitală. Toţi trăim două vieţi – viaţa fizică şi viaţa digitală. Cu toţii. Iar minţile cele mai luminate ale generaţiei mele lucrează în prezent la o modalitate de a-ţi vinde chestii pe care deja le-ai cumpărat. Aşa că există pixeli de urmărire, etichetarea paginilor, coduri de urmărire – iată motivul pentru care reclamele par să ne urmărească pretutindeni, ca şi cum ar şti ca prin farmec că suntem *noi.* În sufletul lui gol, internetul *vrea* ca nimeni să nu fie anonim. Deoarece ei vor să-ţi vândă tot felul de lucruri.

— Aşa că toată lumea lasă o umbră.

— Da.

— Bine, am spus eu. Fiindcă există cineva pe care vreau să-l găseşti.

— A, pe Bob. Deoarece ţi-a rupt spinarea. Te-a făcut de râs în faţa a milioane de oameni. Şi te-ar fi putut ucide dacă ar fi vrut.

— Nu pe Bob. Nu cred că Bob are vreo legătură cu aceste crime. Poate, greşesc. Cel pe care vreau să-l găsesc este un pictor. Probabil că are vreo 35 de ani. Edward Duncan.

Wren şi-a luat un pix.

— Edward Duncan, am repetat eu.

— Edward Duncan, a spus ea. Cunoaştem data naşterii?

— Pot să-ți dau o dată a naşterii, dar nu vreau s-o consideri literă de evanghelie.

— În regulă. Cu ce se ocupă acest Edward Duncan?

— Pictează.

— Case?

— Oraşe.

— Să-l trec în jurnalul de activitate?

— Nu, asta nu intră în jurnal.

Capitolul XX

Stăteam la marginea câmpului arat, privind cum o duzină de polițiști în uniformă de la unitatea specializată în căutări îl străbătea în patru labe, căutând probe.

Un fotograf se afla în mijlocul câmpului, privind în jos. M-am dus la el şi amândoi ne-am uitat la o adâncitură din sol: chiar la marginea ei se zărea amprenta perfectă a unui bocanc drept, de dimensiuni mari. Pământul era tare ca piatra, dar umezeala se adunase cumva pe fundul micii gropi şi îl înmuiase suficient pentru a permite acea impresiune.

Fotograful a pus într-o parte un marcaj galben, din plastic, cu numărul 1, iar în cealaltă, o riglă. Apoi a început să-şi instaleze trepiedul, luminile şi scara pliantă.

— Nu-i a dumneavoastră, nu? a întrebat el.

— Nu, nu-i a mea, am răspuns eu.

— Ei bine, a adăugat el corectând poziția scării. Nu se ştie niciodată ce noroc ai, nu-i aşa?

Am străbătut din nou păduricea. Spatele mă durea. Duba unității speciale era parcată chiar la lizieră. Câțiva polițişti beau ceai, cu chipurile transpirate pline de praf în ciuda faptului că pământul era precum cremenea.

Am ieşit dintre copaci şi am luat-o peste terenurile de sport de la Potter's Field. La distanță, vântul făcea să fluture steagul Sfântului George de pe clădirea principală. Am pornit într-acolo, dar un miros de frunze arse mi-a atras atenția. Fumul se ridica din spatele unei căsuțe din piatră aflate dincolo de terenul de rugby. M-am dus acolo şi am găsit un bătrân care răsturna într-un mic foc o roabă plină cu frunze moarte.

— Scuzați-mă, domnule.

I-am arătat legitimația. El a privit-o şi a dat din cap. Apoi şi-a continuat treaba. La Hendon, te învață să le ceri numele şi adresa. Este primul lucru pe care ți-l spun.

— Pot să vă întreb care e numele dumneavoastră, domnule?

— Sunt doar îngrijitorul terenurilor.

Avea un accent ciudat, o combinație între Europa de Est şi vestul Marii Britanii. L-am privit în timp ce îşi descărca roaba. Era ceva în neregulă cu mâinile lui. S-a uitat la mine şi a văzut că încă aşteptam să-mi răspundă.

— Len Zukov, a spus el.

— De unde eşti, Len?

M-a privit pătrunzător.

— Sunt de-aici. Dar dumneavoastră?

Accentul era rusesc, poate.

— Şi eu sunt de-aici.

— Atunci, amândoi suntem din partea locului.

— Lucrezi de mult timp aici, Len?

A rămas tăcut un moment, parcă gândindu-se.

— De 30 de ani.

— Ți-i aminteşti pe aceşti băieți?

I-am arătat fotografia cu cei şapte băieți în uniforma Forțelor Combinate de Cadeți. A clătinat din cap. Prea repede?

— Au fost mulți băieți.

— Poza a fost făcută în 1985. Erai aici. Nu-ți aminteşti de ei? Uită-te mai bine. Gemenii King? Nu-ți aminteşti de gemeni?

— Nu.

Care-i cel mai rău lucru când eşti polițist?

Oamenii te mint.

Te mint întotdeauna.

Te mint pentru că se tem să nu aibă necazuri, te mint pentru că se tem să nu aibă necazuri şi mai mari, însă cel mai mult te mint ca să-i laşi în pace.

Totuşi, poate că spunea adevărul.

Trecuse mult timp, iar băieți tot veneau şi plecau.

— Dar pe domnul Philips îl cunoşti? Profesorul de sport. Pe el trebuie că-l cunoşti. Şi ştii că cineva a încercat să-l omoare.

Bătrânul s-a uitat la mine de parcă eram un idiot.
— Toată lumea ştie asta.
L-am privit aruncând alte frunze în foc şi am văzut ce era în neregulă cu mâinile lui. Degetele nu i se întindeau. Arunca frunzele cu pumnii strânşi, semn a ceea ce părea a fi un stadiu avansat al artritei reumatoide.
— S-a întâmplat în pădure, a zis el. Departe de-aici.
După ce ultimele frunze au ajuns în foc, şi-a şters pumnii de pantaloni şi s-a dus în fața căsuței. Cineva se afla în pragul uşii. Fizioterapeutul care venise în fugă când Philips ajunsese în brațele lui Mallory.
Am întins mâna.
— N-am avut ocazia să vă mulțumim. Sunt detectivul Wolfe.
— Mă bucur că am putut fi de ajutor.
Pe chipul şocant de ars i-a apărut un zâmbet larg şi alb. Arăta ca un membru al unei rase dispărute şi în acel moment am avut impresia că nu ar putea să vină vreodată vremea în care chipul lui să nu mă mai şocheze.
— Sergent Tom Monk, a spus el. Am făcut parte din regimentul de infanterie Tunicile Verzi Regale[39].
A pocnit din călcâiele adidaşilor, iar Zukov a zâmbit pentru prima oară. Era mult mai relaxat în prezența lui Monk.
— Te ocupi de recuperare aici? l-am întrebat pe Monk.
— O după-amiază pe săptămână. Lucrez în altă parte. Sunt fizioterapeut senior la Barrington Court. Sau asistentul fizioterapeutului senior. Mda, mai degrabă.
Auzisem de Barrington Court. Era un centru de recuperare pentru veteranii răniți grav, în general victimele dispozitivelor explozive improvizate din Afganistan.
— Domnul Whitehead ne permite să folosim pista de alergare joi după-amiază, a adăugat Monk. E destul de amuzant că ne-a lăsat să o întrebuințăm, având în vedere că cei mai mulți dintre noi n-avem picioare.
Mi-am coborât automat privirea spre jeanşii lui

decolorați, apoi mi-am amintit cum alergase spre Mallory când acesta îl ținuse pe Philips în brațe.

Monk râdea.

— Oh, nu eu. Încă am totul la locul lui. Doar că o parte a fost puțin cam arsă.

Am zâmbit şters privindu-i fața înnegrită, în timp ce râdea.

— Cum se simte domnul Philips? a întrebat Monk, brusc serios.

Am clătinat din cap.

— Ştii ce? Chiar nu ştiu, Tom.

Atunci am văzut cum, dincolo de terenurile de sport, steagul Sfântului George era coborât până la jumătatea catargului. Telefonul a început să-mi vibreze în haină. L-am scos şi am văzut că era Carter şi că mă mai sunase de trei ori.

Absalom Whitehead traversa terenurile de sport, îndreptându-se spre mine, cu roba fluturându-i în urmă.

Însă eu ştiam deja.

Piggy Philips murise.

Şi i-am simțit privindu-mă de lângă uşa căsuței din piatră.

Bătrânul cu mâinile ca nişte gheare chinuite de durere.

Şi ochii fără chip.

Capitolul XXI

L-am aşteptat pe Ben King în holul central al Palatului Westminster.

Este cel mai frumos loc din Londra – un hol octogonal, cu tavanul înalt şi boltit, având în centru un candelabru uriaş, pe jos cu gresie într-un model complicat, în care lumina naturală se revarsă prin ferestre mari.

Holul central clocotea de viață. Alegătorii aşteptau să stea de vorbă cu cei care îi reprezentau în Parlament. Jurnaliştii care se ocupau de politică bârfeau, chicoteau şi linguşeau. Membrii Parlamentului şi pairii veneau şi plecau pe coridoare care duceau spre Camerele lor – cea inferioară, Camera Comunelor, la nord, iar cea superioară, Camera Lorzilor, la sud.

Cu statuile sale de regi şi regine, şi cu câte un sfânt național deasupra fiecăreia dintre cele patru ieşiri – St. George pentru Anglia, St. David pentru Țara Galilor, St. Andrew pentru Scoția şi St. Patrick pentru Irlanda de Nord –, holul central părea mai mult decât inima Parlamentului şi mai mult decât un loc unde convergeau toate coridoarele puterii. Părea locul suprem al puterii britanice.

L-am privit pe Ben King apărând dintr-un coridor care ducea spre Camera Comunelor. Făcea parte dintr-un grup de bărbați care îl înconjura pe prim-ministru. King m-a văzut şi s-a desprins din grup.

Ne-am strâns mâinile şi ne-am îndreptat spre Terrace Pavilion. Mesele şi scaunele erau albe acolo, iar oamenii beau ceai. Însă noi am rămas în picioare, cu spatele la ei, Palatul Westminster înălțându-se deasupra noastră, iar Tamisa curgând departe, jos.

— Condoleanțele mele, am spus eu.

— Mulțumesc.

— Erați cu Guy Philips când a murit?

— Da.
— A spus ceva? Îmi cer scuze, dar trebuie să vă întreb.
Ben King a privit fluviul fără să-l vadă.
— Era ora 4 dimineața. Dormea. Şi eu dormeam. M-am trezit pentru că aparatul care îi monitoriza bătăile inimii a început să scoată un zgomot diferit. Am chemat-o pe asistentă. Şi ea dormea. După ce a venit în cameră, l-a chemat pe doctor. Însă era prea târziu. În cele din urmă, s-a uitat la mine. Guy a murit în somn. Ştiu ce vreți să aflați. Nu s-a trezit deloc, n-a spus absolut nimic şi s-a stins paşnic, în somn. Şi sunt profund recunoscător pentru această mică milostenie, domnule detectiv.
— Ați stat cu el în fiecare noapte?
— Da. Guy nu a fost căsătorit niciodată. Părinții lui sunt morți. Fratele meu şi cu mine – toți prietenii lui – îi țineam loc de familie.
— Cred că a văzut fața ucigaşului său. Sunt sigur de asta.
— N-a rostit niciun cuvânt.
O tânără blondă aflată la intrarea în Terrace Pavilion încerca să-i atragă atenția lui King. El a ridicat o mână în semn că a înțeles. Dar era prea politicos pentru a mă trimite la plimbare.
— Mai e ceva. Pentru dumneavoastră şi fratele dumneavoastră, şi domnul Khan se vor emite avertizări Osman.
— Avertizări Osman?
— Dacă poliția are motive să creadă că cineva prezintă riscul de a fi ucis sau rănit grav, se emite o avertizare Osman – este atât o avertizare oficială, cât şi o protecție din partea poliției.
King aproape că a zâmbit.
— Pare o modalitate a poliției de a se proteja de acuzații de neglijență ulterioare. Scuzați-mă.
— Există şi acest aspect. Superiorii mei vă vor scrie pentru a vă oferi protecție şi a vă sfătui ce măsuri să luați ca să fiți în siguranță.

— Chiar e necesar? Poate, pentru Salman, deoarece, din câte am înțeles, este prea înspăimântat pentru a ieşi din casă. Numai că aici, în Parlament, este asigurată o securitate deplină. Iar fratele meu, Ned, are toată armata britanică pentru a-l păzi. Cred că, în cazul lui Ned, riscul este reprezentat mai degrabă de talibani decât de vreun…

A clătinat din cap.

Nu exista niciun cuvânt care să-i completeze fraza.

— Noi credem că este necesar, este datoria noastră să-i avertizăm pe oameni atunci când se află în primejdie de moarte. Pe biroul lui Hugo Buck se afla o fotografie cu şapte băieți de la Potter's Field. Probabil, cunoaşteți fotografia.

— Da, o ştiu.

— Acum, doar patru dintre dumneavoastră mai sunt în viață.

Privea din nou fluviul.

— Trei. James Sutcliffe s-a sinucis cu 20 de ani în urmă, în Italia.

— Desigur. Scuzele mele. Trei dintre dumneavoastră.

Apoi s-a uitat la mine.

— Vreau ca asta să se sfârşească. Vreau să vă ajut cu tot ce pot. Vreau să vă ajut să-l prindeți pe criminal, a rostit el hotărât, pe urmă mi-a strâns mâna şi m-a privit în ochi. Vreau să te ajut, Max.

— Ştiu asta. Ştiu că vrei.

Ne-am întors înăuntru şi ne-am luat rămas-bun.

În timp ce traversa holul central, diverşi oameni s-au apropiat de el – jurnalişti, alți membri ai Parlamentului, femei şi bărbați, cu toții având pe chipuri zâmbetele vagi ale celor care țin cu adevărat la cineva –, iar el a avut un cuvânt pentru fiecare.

Dar Ben King şi-a văzut de drum, nu s-a oprit pentru niciunul, nu şi-a încetinit paşii lungi, relaxați. În cele din urmă, a dispărut pe coridorul nordic, care duce la Camera Comunelor. În acele clipe i-am conştientizat pentru prima dată adevărata putere şi am înțeles cât de

mult avea de pierdut.

Capitolul XXII

Drumul pe jos de la Palatul Westminster la New Scotland Yard durează cinci minute. Nu aveam programare pentru Sala 101. Dar era în regulă. Muzeul Negru nu are prea mulți vizitatori.

— Ți-am văzut filmulețul, a spus sergentul Caine, curatorul muzeului, şi s-a uitat la mine cu ochi duri, însă nu era nici urmă de bătaie de joc în ei. Toată lumea ți-a văzut filmulețul, nu?

— Vrei să-l priveşti cu mine?

A fost surprins.

— Poftim?

— Durează doar un minut. Am nevoie de sfatul dumitale, Vrei să-l priveşti cu mine?

Pe biroul lui era un computer vechi. A apăsat nişte taste, iar acesta s-a trezit la viață.

— Al meu s-ar putea să fie mai rapid.

El a pufnit.

— Tot ce-i mai bun la West End Central, nu?

Mi-am scos Mac-ul şi am aşteptat tăcuți să pornească. Am păstrat tăcerea şi după ce am intrat pe site-ul rețelei de socializare şi am găsit pagina de profil a lui Bob Măcelarul. Am început să caut printre postările lui.

Am devenit Moartea, distrugătorul lumilor. Ucide-i pe toți protectorii celor bogați.
Ucide toți porcii.

— Nu-i asta, am spus eu. E asta. Cea care are un link.

Dacă strălucirea a 1.000 de sori ar izbucni deodată pe cer, ar fi ca splendoarea Atotputernicului.
#ucidetoțiporcii

Am dat click pe link şi s-a pornit veselia nemiloasă a cântecului *Polițistul care râde,* în vreme ce camera mă

urmărea cum mă târâm. Exact când a apărut porcul, am oprit derularea.

— Vezi aia? l-am întrebat eu. Lângă mâna dreaptă.

S-a aplecat mai aproape.

— O linie albă.

— O linie albă dreaptă trasată pe iarbă, am spus eu. E o linie de tuşă. Este marginea terenului de rugby.

Am privit amândoi imaginea.

Sergentul Caine a căzut pe gânduri. Apoi a spus:

— Şi tu crezi că ăla care ți-a pus cuțitul la gât nu e tot ăla care ți-a băgat o cameră de filmat în față. Cât de departe te-ai târât?

— Am alergat prin pădurice vreo cinci minute. A durat o vreme până m-am târât înapoi. Dar filmarea asta n-a fost făcută la fermă. N-a fost făcută în cocină. Ci după ce m-am întors la Potter's Field. A fost făcută la marginea terenurilor de sport.

— Şi cum rămâne cu porcul?

— Nu pot vorbi în numele porcului.

Mi-am închis laptopul şi ne-am uitat unul la altul în timp ce sergentul Câine şi-a încrucişat brațele, aşteptând să audă ce doream.

— Ei s-au concentrat în special asupra lui Bob Măcelarul. Toate resursele noastre sunt alocate căutării lui Bob Măcelarul, senzația internetului.

— Iar tu nu crezi că el este, a zis Caine. Crezi că altcineva ți-a pus cuțitul la gât. Atunci, cum a ajuns filmul acolo?

Am ridicat din umeri.

— La şcoala aia sunt 1.000 de băieți. Locul ăla forfoteşte de reporteri. Cu toții au telefoane cu camere video cu care ar fi putut face filmulețul ăsta. Nu ştiu. Şi nu-mi pasă. Nu contează. Important este că Operațiunea Grăsanul se îndreaptă spre o fundătură.

Un spasm de durere mi s-a propagat în sus pe coloana vertebrală şi m-a făcut să-mi încleştez dinții, încovoindu-mi spinarea până a trecut.

Sergentul Caine a dat din cap spre mine.

— Vrei să-l găseşti pe cel care ți-a distrus spinarea.

— Vreau să-l găsesc pe criminal, am confirmat eu, trăgând aer în piept, apoi expirându-l. Şi vreau să mă ajuți.

— Cum aş putea?

— Vreau să văd scrisoarea „Din Iad”.

Şi-a îndepărtat privirea, pe urmă s-a uitat din nou la mine.

— Scrisoarea „Din Iad”? Vrei să vezi scrisoarea „Din Iad”? Ştii ce-mi ceri? Scrisoarea „Din Iad” s-a pierdut.

— Nu cred. Am convingerea că se află aici. Că este undeva în această cameră. Că se află în posesia dumitale.

Scrisoarea „Din Iad” – cunoscută şi ca „scrisoarea Lusk” – este o epistolă trimisă, în 1888, de o persoană necunoscută, care pretindea că era ucigaşul în serie Jack Spintecătorul. Ceea ce a determinat poliția să considere că misiva respectivă era cu adevărat din partea lui Jack Spintecătorul a fost faptul că a sosit împreună cu un organ dintr-un trup omenesc.

— Unde crezi că te afli? a rostit sergentul Caine supărat. La muzeul figurilor de ceară Madame Tussauds? Aici se desfăşoară un curs de pregătire a polițiştilor, care îşi riscă viețile. Nu un spectacol grotesc.

— Vreau doar să văd scrisoarea.

— Ce te face să crezi că se află aici?

— Nu am convingerea că s-a pierdut. Pur şi simplu, nu pot să cred asta. Singura scrisoare de la Jack Spintecătorul? Să fim serioşi! Cred că a fost îndosariată, pusă bine, conservată.

— De ce te-aş minți? De ce aş spune că s-a pierdut?

— Nu vrem ca publicul să se entuziasmeze prea mult în legătură cu vreo relicvă laică, nu-i aşa? Nu vrem să transforme un ucigaş în serie într-un erou legendar mai mare decât este deja. Dar cred că am păstra-o cu grijă.

— Noi?

— Oamenii legii. Polițiştii. Tipii cei buni. Şi cred că,

dacă e să se afle undeva în Londra, atunci este în vreun colțişor secret de la Muzeul Negru.

A râs.

— Am impresia că s-ar putea să devii detectiv într-o zi. Totuşi, de ce vrei s-o vezi – presupunând că îmi stă în putere să ți-o arăt?

— Vreau să văd cum arată scrisoarea autentică.

S-a îndreptat către uşă, moment în care m-am gândit că se ducea să cheme ajutoare ca să mă dea afară. Numai că sergentul Caine n-ar fi avut nevoie de niciun ajutor pentru asta.

L-am privit încuind Sala 101.

— Sunt sute de scrisori care se pretind a fi din partea lui Jack Spintecătorul, a explicat el. Scrisoarea „Dragă Şefule". Ilustrata „Năzdrăvanul Jacky". Scrisoarea „Openshaw". Scrisoarea „Din Iad" a fost diferită prin faptul că a venit împreună cu o cutiuță în care se afla o jumătate de rinichi omenesc.

L-am urmărit cum a luat de pe perete un calendar pe care scria: „Crăciun fericit şi un An Nou cu bucurii din partea Poliției Metropolitane!"

În perete se afla un seif.

— Întoarce-te, detectivule! m-a îndemnat Caine, iar eu mi-am întors capul în timp ce el a tastat un cod. I-a fost adresată lui George Lusk, şeful Comitetului de vigilență Whitechapel{40}. Poți să te uiți.

Pe biroul lui se afla un dosar verde-închis.

L-a deschis. În interiorul dosarului era un plic din plastic. În plic era o foaie de hârtie îngălbenită de vreme, friabilă precum ceva ars sau ceva scos din foc în ultima clipă înainte de a fi înghițit de flăcări.

Litere mari, roşii, o duzină de rânduri, cuvinte scrise în grabă, cuvinte scrise cu febrilitate.

— Cineva a aruncat rinichiul, a zis sergentul Caine. Îmi pare rău pentru asta.

Din iad

Domnule Lusk
Dom'le

Îți trimit jumate de
Rinchi pe care l-am luat de la o femeie
L-am păsrat pentru tine că alilată bucată
Am prăjit şi mâncat şi a fost foarte bună, poate
O să trimit cuțâtul plin de sânge cu care
L-am scos din ea dacă mai aşteți
Puțântel.

Semnat
Prinde-mă când
Poți
Domnu Lusk

— E autentică, nu-i aşa? am rostit eu. Se vede. E de la el. E de la Jack Spintecătorul.

Caine a dat din cap.

— E la un nivel gramatical mult inferior celorlalte scrisori primite, dar, la vremea aceea, s-au gândit că a fost intenționat. Ce este fals în ea e pretenția de agramatism. Uite. Ai zice că n-ar putea scrie corect nici dacă i-ar fi viața în joc, totuşi ştie să întrebuințeze cratima acolo unde trebuie. Spre deosebire de alte scrisori, nu e semnată *Jack Spintecătorul.* Şi a trimis-o împreună cu un rinichi omenesc.

— Se săturase de falsuri, de toți dezaxații care îşi asumau meritul pentru crimele pe care n-aveau priceperea şi nebunia să le comită. Şi aşa va fi şi de data asta. Mai devreme sau mai târziu, adevăratul ucigaş se va da în vileag.

Sergentul Caine m-a privit în timp ce mă uitam la scrisoare.

— Bob Măcelarul nu este real, am zis eu. Dar asta e reală. Pot s-o ating?

Curatorul Muzeului Negru m-a privit fix.

— Ai grijă, a spus el.

Capitolul XXIII

— O crimă este o tragedie, a spus DCS Elizabeth Swire. Două crime sunt o coincidență tragică. Iar trei crime sunt un divertisment la o oră de maximă audiență.

Ne aflam într-o sală de conferințe de la ultimul etaj din clădirea New Scotland Yard. Etajele superioare ofereau o priveliște superbă fie spre St. James' Park, fie spre Tamisa. Acea încăpere avea vedere spre parc. Dar nimeni nu remarcase peisajul. Moartea lui Guy Philips adusese Operațiunea Grăsanul pe prima pagină a tuturor ziarelor. Bob Măcelarul era numit ucigaș în serie și tratat ca o celebritate națională.

Ziarele mari îl considerau pe Bob o întruchipare a resentimentelor clocotitoare față de miezul putred al societății britanice. „Bob Măcelarul, o revoltă a unui singur om?”, titra *The Guardian.* Tabloidele o luaseră razna, dar strecurau comentarii despre conștiința socială disfuncțională a lui Bob. „Bob Măcelarul – temut de cei bogați, iubit de cei săraci?”, titra *Daily Mirror.*

Elizabeth Swire nu era deloc încântată.

Iar ea era genială în a-și exprima nemulțumirea.

Era o femeie de 50 de ani, cu o tunsoare blondă țipătoare, părul dat cu fixativ fiind la fel de rigid ca o cască spartană. Swire arăta precum un cadavru viu, dar cu ceva căldură umană. Îl studia cu ochi morți pe DCI Mallory.

— Inițial, ți-ai exprimat îndoielile vizavi de faptul că Bob Măcelarul ar fi criminalul, a spus ea.

— Corect, doamnă.

— Așa că l-ai eliminat din anchetă?

— Nu, doamnă, îl căutăm.

— Nu l-ați găsit?

Detectivul-șef cunoștea răspunsul deja.

— Încă nu, doamnă, a răspuns Mallory.

— Încă nu, doamnă, a repetat ea.

Detectiv inspectorul Gane a luat cuvântul, vocea tremurându-i foarte puțin, şi a vorbit despre rețele de proxy servere, „onion routing” şi straturi de criptare.

Swire l-a întrerupt clătinând scurt din cap.

— Haide să lăsăm limbajul tehnic, da? Spune-mi doar un lucru: *cât de probabil este ca un psihopat oarecare de pe o rețea de socializare să aibă o arhitectură de securitate atât de elaborată?*

— Este... neobişnuit, a răspuns Gane.

Swire nu şi-a ridicat o sprânceană în semn de dezaprobare. Dar asta a fost impresia pe care a dat-o.

— Doar neobişnuit? a rostit ea încet. Serios? Nimic mai mult?

— Nu a existat vreun precedent, doamnă.

Swire a dat din cap ca şi cum, în cele din urmă, ajungeam undeva.

— Ce s-a mai întâmplat cu amprentele? Verificăm amprentele?

Degetele lui Mallory au atins Manualul de instrucțiuni al SIO{41}. Şi-a dres glasul.

— Situația este neschimbată, doamnă. Nu avem amprente de la niciunul dintre locurile faptelor.

Swire l-a privit cu asprime.

— Vrei să zici că aveți amprente de mănuşi netede?

— Nu avem deloc amprente, doamnă. Nici de mănuşi netede, nici parțiale – nu sunt deloc amprente. Absența amprentelor rămâne... inexplicabilă.

Swire s-a gândit la asta.

— Deci, este o fantomă? a întrebat ea.

Baza şirei spinării a început să-mi pulseze de durere.

— Nu este o fantomă, doamnă, am zis eu.

Ea a dat din cap de parcă tocmai decisese ceva.

— Reorganizăm Operațiunea Grăsanul, a spus ea. Echipa va avea trei membri noi.

Swire era flancată de doi bărbați. Rămăseseră tăcuți în timpul şedinței, evitând contactul vizual cu incompetenta

echipă de la West End Central. Un tânăr din Asia de Est, cu ochelari şi pe care scria cu litere mari că era tocilar, şi un tip mai în vârstă, pe la vreo 60 de ani, corpolent, şi care era imposibil să fie poliţist pentru că purta costum, dar nu şi cravată.

S-au mişcat pe scaunele lor.

Swire a dat scurt din cap spre Mallory.

— Deocamdată, vei rămâne şeful echipei. Dar eu voi participa la şedinţele de dimineaţă, şi îmi vei raporta direct.

Gane şi Whitestone s-au uitat unul la altul. Timpul lui Mallory era pe cale să se încheie. Încă era SIO, dar asta nu mai părea ancheta lui. Operaţiunea Grăsanul dădea brusc impresia că era regizată de pe Broadway via New Scotland Yard, nu condusă din Savile Row.

Mallory era un om bun, şi totuşi, lumea îl dădea la o parte, aşa cum ne va da pe toţi la o parte, în cele din urmă. Deodată, autoritatea lui a părut ceva fragil, care îi putea fi luat cu un gest de femeia aflată în capul mesei din sala de şedinţe.

Gane şi Whitestone nu s-au putut uita la el.

Swire a arătat spre tocilarul informatician din stânga ei.

— El este Colin Cho de la PCeU{42}. După cum ştiţi, PCeU este unitatea care se ocupă de infracţiuni informatice şi care a fost fondată, în colaborare, de Ministerul de Interne şi Poliţia Metropolitană pentru a oferi o acoperire naţională în cazul celor mai serioase infracţiuni informatice. Bob Măcelarul este de competenţa lor.

— Sperăm să vă putem arăta nişte trucuri noi, i-a zis el lui Gane cu un accent undeva între Hong Kong şi Londra.

Gane nu a spus nimic.

— Vreau să-l găsim pe Bob, a adăugat Swire. Îl vreau scos din spatele firewall-ului său şi vreau *să fie tratat cu toată seriozitatea.* Ajungem de râsul lumii.

Swire a dat din cap cu bruscheţe spre mine. Părul nu i

s-a clintit.

— Mai ales după escapada de la țară a detectivului Wolfe.

— L-am tratat cu toată seriozitatea pe Bob, doamnă, a insistat Mallory.

Ea n-a dat cu palma în masă. N-a avut nevoie. L-a fixat pe Mallory cu o privire atât de rece, că-i putea provoca hipotermie şi unui om de zăpadă.

— Nu suficient de serios. Deputatul de Hillingdon North este foarte apreciat la Whitehall şi Westminster, a subliniat ea, apoi a tras adânc aer în piept şi l-a expirat încet. Am început să primesc telefoane.

Deci, despre asta era vorba.

Sângele păta pragurile prea multor uşi importante. Ucigaşii erau prea aproape de Ben King. Swire purta în spate toată presiunea din Downing Street nr. 10.

S-a întors spre bărbatul în vârstă din dreapta ei.

— El este doctorul Jeff Stephen de la King's College Londra. Vă prezentați singur, doctore Stephen?

— Sunt psiholog criminalist şi mă aflu aici pentru a vă ajuta cu tot ce pot, a zis dr. Stephen.

Vocalele îi erau cântate, ca de californian care a locuit în Londra vreme de 20 de ani. Hollywood Hills s-au întâlnit cu Muswell Hill.

— Ce ne puteți spune până acum? a întrebat Swire.

— Ei bine, psihologia criminalistică este mai mult o artă decât o ştiință. Tot ce pot face este să studiez probele şi să estimez ce fel de individ ar comite aceste crime.

În fața lui se afla un dosar, iar el l-a privit fără să aibă cu adevărat nevoie, din câte mi-am dat seama.

— Pentru a-l înțelege pe subiectul necunoscut, trebuie să înțelegem că el schimbă ordinea lumii. Când femeile ucid, aproape întotdeauna ucid pe cineva cunoscut. Când bărbații ucid, aproape întotdeauna ucid un străin. Ucigaşii în serie sunt invariabil bărbați.

Gane şi-a încrucişat brațele.

— Deci, căutăm un bărbat? a rostit el, zâmbindu-i lui

Whitestone, dar ea nu i-a întors nici privirea, nici zâmbetul. Asta ne restrânge căutările, a murmurat el.

Dr. Stephen l-a privit fix.

— Un bărbat alb, a spus el.

— Şi de ce ar fi aşa? a vrut să ştie detectiv inspectorul de culoare.

— Fiindcă victimele sunt albe, a răspuns dr. Stephen. Iar ucigaşii în serie aproape întotdeauna omoară oameni de aceeaşi rasă. Nu este universal valabil. Dar foarte pe-aproape, aşa încât se pleacă de la premisa asta.

Părea puțin iritat. Venise dorind să ne fie prieten, însă fusese silit să se apere.

— Ce fel de bărbat alb, domnule doctor Stephen? a întrebat Whitestone pe un ton mult mai prietenos decât cel folosit de Gane. Aveți vreo idee în privința vârstei, motivului, grupului social?

— Este un bărbat alb care încearcă să îndrepte ceva ce percepe ca fiind rău, a explicat dr. Stephen. Un bărbat care îşi pedepseşte victimele. Toate acestea sunt atacuri premeditate cu foarte mare grijă. Nu au fost omucideri comise în urma unei confruntări, ci sunt omucideri din răzbunare. Subiectul nostru încearcă să îndrepte o nedreptate prin singurul mijloc pe care îl are la îndemână: violența extremă. Este produsul unui loc unde violența reprezintă modalitatea de a-şi atinge scopurile.

Resentimentele țâşneau din Gane ca aburii. În schimb, consideram că spusele doctorului Stephen aveau sens. M-am gândit la teribila precizie a acelor secționări ale carotidei şi la uşurința cu care deschiseseră artere ce nu mai puteau fi închise la loc. Erau opera unui om care remodela lumea.

— Poate că-i doar un alt dezaxat, a sugerat Gane.

Dr. Stephen i-a zâmbit cu un soi de compătimire stânjenită.

— Este un dezaxat – acest termen e al dumitale, detective, nu al meu – care restabileşte controlul asupra a ceea ce el percepe ca fiind o lume nebună. Onoare.

Putere. Control. Asta este ceea ce contează pentru el. Iar când îl veți găsi – fiindcă nu mă îndoiesc că o veți face –, veți constata că e un om care simte nevoia să-i controleze pe alți oameni, care are nevoie de asta mai mult decât de orice altceva pe lumea asta.

— Deci, de fapt, nu știți nimic despre el? a rostit Gane.

— Atunci, suntem cu toții în aceeași barcă. Uitați ce este, motivul pentru care mă aflu în această încăpere e că respectivele crime au fost ucideri comise de străini, în cazul majorității omuciderilor, ucigașul și victima se cunosc. Soțul care își omoară soția din cauza infidelității ei. Mama care își ucide copilul. Traficantul de droguri care își ucide partenerul de afaceri. *Acea legătură nu există în cazul unui ucigaș în serie.* Nu e un cunoscut al victimei. Nu-i este un soț, un partener de afaceri sau un prieten. Dar faptul că nu-i este cunoscut lasă urme. Probe psihiatrice. Dovezi comportamentale. Dovezi ritualice. Rămășițe ale fanteziei și nebuniei.

Swire spusese că echipa va avea trei membri noi, iar în clipa aceea, am văzut-o de cealaltă parte a peretelui din sticlă pe Scarlet Le Fevre, în timp ce era condusă spre sala de conferințe.

— Ea este domnișoara Le Fevre, ne-a anunțat Swire. Despre care unii dintre voi știu deja că este corespondent pe subiecte criminalistice pentru *Examiner.*

Reportera a ocolit masa, dând mâna cu toți, zâmbindu-ne și privindu-ne în ochi. Pe urmă s-a așezat în celălalt capăt al mesei, lângă dr. Stephen.

— Acesta este planul, a spus Swire.

„Care plan?”

— Doctorul Stephen ne va face un profil detaliat al lui Bob Măcelarul, a continuat Swire. Apoi, pe baza acestui profil, domnișoara Le Fevre va scrie în *Examiner* un comentariu menit a-l provoca să se explice într-un interviu online, iar domnul Cho va profita de asta pentru a face o mare gaură în firewall-ul lui.

— O să-l stârnim, a precizat Le Fevre. Îl vom face pe

Bob să nu se mai ascundă în spatele grandiosului Robert Oppenheimer, în siguranța anonimatului cibernetic, şi să ridice capul deasupra parapetului.

Mallory s-a foit nemulțumit pe scaun.

— Chiar credeți că va replica dacă, într-adevăr, îl insultați în ziar?

— Dacă o fac aşa cum trebuie, a răspuns Le Fevre. Bob nu s-ar umfla în pene pe o rețea de socializare dacă n-ar fi vanitos şi n-ar dori atenție, şi dacă n-ar fi narcisist, şi dacă n-ar vrea să se justifice în fața lumii. Nu vor fi neapărat insulte – noi am fost de acord ca doctorul Stephen să-şi dea acceptul înainte de a publica articolul –, ci mai degrabă constatări decât insulte. Atât cât Bob să simtă nevoia să se explice şi mai mult. Doar puțin. Atât cât trebuie.

Probabil că o urmă de neîncredere tot mi s-a citit pe față. Scarlet Le Fevre m-a privit fix, fără să mai zâmbească.

— O să intre în comunicare cu mine din acelaşi motiv din care, până la urmă, toți vorbesc cu mine, a zis ea. Nu pentru că ar fi grozav să aud şi versiunea lui. *Ci pentru că o să-i spun povestea oricum.* Aşa că poate fie să spună ce are de spus, fie să rămână tăcut şi să lase lumea să spună ce vrea.

— Aşa funcționează treaba, nu-i aşa? am rostit eu.

— Oh, exact aşa funcționează, domnule detectiv.

— Colin? i s-a adresat Swire.

— Sunt sigur că PCeU are instrumentele necesare pentru a găsi fisurile oricăror sisteme de criptare, proxy-uri şi „onion routing” folosite de el.

Ochii lui Swire au trecut peste abătuta echipă de anchetatori de la West End Central.

— Apoi o să-mi aduceți capul lui înfipt într-o țepuşă, a spus ea.

Mallory privea în gol către Manualul de instrucțiuni SIO, iar toată forța părea să se scurgă vizibil din el.

Detectivul-şef făcuse să pară uşor. Aşa încât am simțit

că îl trădam pe Mallory când m-am uitat spre St. James's Park şi am gândit: „Dar de ce n-ar funcţiona?”

Scarlet Le Fevre s-a sprijinit de spătarul scaunului.

— Deci, ce fel de om e Bob Măcelarul, domnule doctor Stephen?

— Vă pot spune, cred, ceva despre Bob Măcelarul. Ce nu pot să vă spun este dacă sunt unul şi acelaşi.

Swire şi Le Fevre s-au uitat una la alta. În acel moment am văzut cu câtă disperare aveau amândouă nevoie ca Bob să fie ucigaşul.

— Societatea se zbate să-i înţeleagă pe agresorii în serie, a continuat dr. Stephen. Pe violatorii în serie şi pe criminalii în serie. Adesea, sunt şi una, şi alta, dar în etape diferite ale drumului spre nebunie.

— Dar nu există niciun element sexual în crimele lui Bob, a intervenit Swire.

— Ce vreau să zic este că violatorul în serie şi criminalul în serie au aceleaşi trăsături de bază, a adăugat dr. Stephen. Deoarece infracţiunea este un mod de viaţă, au tendinţa de a fi fermecători, manipulatori, vanitoşi, nemiloşi, indiferenţi moral şi lipsiţi chiar şi de cea mai vagă urmă de empatie omenească. Subiectul are o viaţă fantasmagorică – trăieşte într-o lume a fanteziei care îi face atâta plăcere, încât a căpătat mai multă substanţă decât lumea reală. Este probabil ca el să fie un mincinos aproape genial. După cum ştiţi, criminalii în serie reuşesc adesea să păcălească detectorul de minciuni. În mod cert, în trecutul lui Bob a existat o traumă. Frecvent, dar nu întotdeauna, criminalii în serie au avut parte de abuzuri psihice sau sexuale.

Scarlet Le Fevre şi-a îndreptat trupul.

— Credeţi că este posibil ca Bob Măcelarul să fi fost abuzat în copilărie?

— E posibil. Mintea raţională face eforturi să înţeleagă psihopatologia iraţionalului. Aceste crime sunt o expresie a masculinităţii ucigaşului, etalări ale onoarei, puterii şi controlului. *Onoare. Putere. Control.* Unicul lor scop este

pedeapsa – pentru ceva perceput ca fiind un rău făcut ucigaşului sau unei terțe persoane. Aproape sigur, ucigaşul nu-şi cunoaşte victimele. Îndreaptă un rău – sau o serie de rele.

Scarlet le Fevre îşi lua notițe.

— Deci, spuneți că Bob Măcelarul are o masculinitate fragilă?

— Nu neapărat. Dar are posibilități limitate de a-şi exprima masculinitatea. De exemplu, nu o poate face în lumea afacerilor. Aşa că o face prin violență. O face ucigând.

— Şi dacă eu – mă refer la *noi* – aş sugera, de pildă, că există un element homosexual în acele crime?

Dr. Stephen a privit-o în ochi.

— Mă îndoiesc că vă va îndrăgi pentru asta. Uitați ce este, el capătă controlul – sau încearcă să-l obțină – unei situații care e total *dincolo* de controlul lui. Spre deosebire de copleşitoarea majoritate a criminalilor, el doreşte categoric ca victimele lui să moară. Ceea ce e neobişnuit, deoarece aproape toate omuciderile – şi ştiți asta mai bine decât mine – sunt, pur şi simplu, rezultatul violenței extreme. Mai toate victimele sunt, pur şi simplu, ghinioniste.

— Chiar aşa, a întărit sarcastic Gane.

Dr. Stephen devenise priceput în a-l ignora.

— Asistența medicală întârzie, a continuat el. Un organ vital este afectat accidental. Un traumatism fatal apare când capul se loveşte de asfalt.

Pulsația dureroasă mi-a apărut în partea inferioară a spatelui.

— Subiectul nostru are de la bun început intenția de a ucide, a zis dr. Stephen. *Onoare. Putere. Control.* Dacă e ceva ce vă pot spune, vă spun asta: *onoare, putere, control.* Iată motivul. Aceste crime sunt o expresie a masculinității ofensate.

Bob şi ucigaşul nu-mi mai păreau a fi două persoane diferite.

Îmi păreau complet opuse.
Dr. Stephen a zâmbit amabil.
— Şi vă mai pot spune ceva.
Cu toții ne-am uitat la el.
— Nu se va opri.

Capitolul XXIV

Vulpea avea terenurile de sport pentru ea.

Am văzut-o ieşind dintre copaci şi furişându-se de-a lungul liniei de tuşă a terenului de rugby îndepărtat, îndreptându-se spre căsuța din piatră. Nu se vedea nici urmă de Len Zukov, îngrijitorul terenurilor, dar vulpea a început să înainteze mai precautã văzând acest semn de civilizație, încetinind pasul şi ridicând capul pentru a adulmeca aerul. Telefonul meu a început să vibreze în timp ce vulpea a cotit, îndepărtându-se de căsuță şi intrând pe marea întindere verde şi plină de noroi a terenurilor de sport.

Wren mă suna. Nu era la MIR-1. Am auzit zgomotele străzii, voci pe care nu le cunoşteam.

— Edward Duncan, a spus ea.

— Da? am rostit eu.

— Nu are cazier, a zis ea. Nu are permis de conducere. N-are cod numeric personal şi n-are paşaport. N-are carduri bancare, n-are un cont bancar şi n-are nevastă.

Era încântată de sine. Aproape că am putut-o vedea zâmbind de plăcere, îndepărtându-şi o şuviță de păr roşcat de pe chipul palid. Aştepta să spun ceva.

— Dar ce are? am întrebat-o eu.

— Edward Duncan are un dealer de artă.

Am lăsat informația să-mi pătrundă în minte.

— Bravo, Wren!

— Nereus Fine Art. O firmă mică. În nordul Londrei, sus, în capătul Heath Street. Am trecut cu maşina prin fața ei.

— Nu ți-am cerut să faci asta, nu-i aşa?

— Relaxează-te. N-am intrat. Oricum, era închis. E o firmă minusculă.

— Nereus Fine Art, am rostit eu.

— Nereus, da. Nereus era „bătrânul mării”, zeul Mării

Mediteraneene din mitologia greacă, fiu al Gaiei şi al lui Pontus. Era bun şi drept, şi avea o putere specială.

— Şi care era acea putere specială?

— Nereus avea puterea de a-şi schimba forma.

Nu am spus nimic. Vulpea se apropia de mine fără să se grăbească.

— Mulțumesc, am zis eu.

— Vezi? Toată lumea lasă o umbră.

Am notat adresa la care se afla Nereus Fine Art.

— Încă un lucru, a spus ea. Merg cu tine.

Aproape că am râs.

— Nu mergi cu mine. E în afara programului.

— Exact de asta merg cu tine. Este în afara programului, eu l-am găsit, aşa că merg cu tine.

M-am gândit că ne puteam certa mai târziu în legătură cu asta.

— Cine este? a întrebat ea. Cine e Edward Duncan?

— Edward Duncan este un om care a murit, am răspuns eu.

Am fost şocat să-l văd din nou pe căpitanul Ned King. Purta o impecabilă uniformă neagră a ofițerilor din regimentul de Puşcaşi Regali Gurkha, dar era nebărbierit şi avea ochii roşii de parcă venise la capela Colegiului Potter’s Field direct de la baza RAF Brize Norton, petrecându-şi noaptea într-un avion de transport Hercules. Însă ceea ce m-a şocat a fost cât de mult semăna Ned King cu fratele lui, fiind în acelaşi timp total diferit. Şedeau unul lângă altul în capela străveche, în vreme ce Absalom Whitehead privea urât din strană. Ben King cu chipul lui neted de politician, căpitanul King având cicatrice pe chipul de militar. Deşi nu în armată căpătase acele cicatrice.

Salman Khan, care stătea lângă Ben King, se uita la directorul fantastic de înalt de parcă acesta ar fi putut să-i pună întrebări mai târziu.

— Ne-am adunat astăzi pentru a-l comemora pe

domnul Philips, a spus Whitehead. Un fost elev. Un profesor. Un prieten.

Ca majoritatea oratorilor publici buni, Whitehead era puțin cam cabotin. Ne-a zis să ne uităm în broşura comemorativă. Ne-a spus să ne uităm la anul în care Guy Philips s-a născut şi la anul în care a murit. Şi ne-a zis că nu acei ani erau importanți. Că ceea ce conta cel mai mult era ce s-a întâmplat între ei. Ceea ce avea cu adevărat însemnătate era cratima.

— Cratima, a precizat Whitehead.

A zis că nu conta când s-a născut sau când a murit Guy Philips. Importantă era cratima dintre cele două date.

A vorbit despre Piggy Philips de parcă fusese o încrucişare între Maica Tereza şi Iisus Hristos.

M-am gândit la sărmanul Piggy, care murise. L-am văzut făcându-i rău Nataşei la înmormântarea lui Hugo Buck. L-am văzut punându-şi elevii să se rostogolească în noroi. Mi se părea că îşi petrecuse acea cratimă agresând oameni. Dar Absalom Whitehead era un orator impunător, aşa că am auzit din spate nasuri trase şi suspine îndurerate. Şi totuşi, când m-am uitat la chipul dur ca piatra al directorului, nu m-am putut decide dacă Guy Philips însemnase totul pentru Absalom Whitehead. Sau absolut nimic.

Capela Colegiului Potter's Field era atât de ticsită, că părea a fi toată şcoala prezentă. Profesori îmbrăcați cu robe negre în primele câteva rânduri, marea masă a celor 1.000 de elevi în uniforme verzi cu purpuriu în spatele lor şi, sub vitraliu, şase rânduri de membri ai corului față în față cu alte şase rânduri.

Băieți şi profesori umpleau biserica şi se revărsau pe uşile deschise. Biserica şcolii era mult mai mică decât mă aşteptasem. Citisem online că lucrul la construcția sa fusese întrerupt în timpul Războiului Rozelor şi încă nu fusese reluat. Şi am avut senzația pe care o aveam mereu la Potter's Field. Că era suficient să clipeşti, şi 100 de ani

puteau dispărea.

Căpitanul King s-a dus în strană.

— „Doar petrecerea-i sfârşită, a citit el. Actorii, cum ți-am spus, au fost doar duhuri şi toate s-au topit acum în aer. Aidoma acestei năluciri, palatele şi turnurile-nalte, şi templele, şi însuşi globu-acesta cu tot ce-i viu pe el – se vor topi făr-a lăsa vreo urmă, ca şi-această părelnică serbare.”

Salman Khan şi-a lăsat capul în jos şi a început să plângă. Ben King şi-a menținut privirea ațintită spre chipul zgâriat al fratelui său. Iar cuvintele căpitanului King au umplut străvechea capelă.

— „Viața noastră e din plămada viselor făcută şi somnul o împresoară.”{43}

Cuvintele căpitanului King au fost neutre, totuşi pline de semnificație. Era calm, şi totuşi plin de emoție. Era bun la asta.

Dar, în fond, avea mult exercițiu.

Căpitanul King s-a întors în primul rând, atingând o dată umărul lui Salman Khan înainte de a se aşeza alături de fratele lui.

Soțiile şi copiii mici stăteau în spatele lor. Femei drăguțe, care se ocupau de copii binecrescuți, purtând aparate dentare. Soțiile erau suple şi sexy chiar şi în hainele cernite, iar bijuteriile lor voluminoase scânteiau. Existau mulți bani şi timp pentru trupurile, mintea şi dantura copiilor. Şi frații King, şi Khan aveau familii. Şi am presupus că îşi iubeau familiile.

Numai că legăturile reale, legăturile indestructibile, legăturile de-o viață erau altfel.

Fiindcă ei erau împreună.

După slujba comemorativă, m-am dus pe terenurile de sport, ocolindu-l pe cel de rugby, unde se desfăşura un antrenament. Toți băieții purtau pe braț banderole negre pentru profesorul lor ucis.

Sunetul cărnii izbite de carne, al crampoanelor, de

oase, țipetele şi râsetele s-au stins în urma mea în vreme ce mă îndreptam spre căsuța din piatră. Am bătut la uşă. N-am primit niciun răspuns. Ridicându-mi gulerul pentru a mă feri de vântul rece, m-am dus în spatele casei.

Vulpea zăcea pe mormanul de compost, un sac zdrențuit de blană şi oase aşteptând să ajungă în foc.

Gâtul îi fusese rupt.

Capitolul XXV

Heath Street urca abruptă spre cel mai înalt punct al oraşului, şi mi-am dat seama că ne aflam în apropiere de pajiştea unde l-am lăsat pe Stan fără lesă şi l-am pierdut. Nu băgasem de seamă că în locul acela se aflau galerii de artă.

La ieşirea din Hampstead, sunt ultimele pe care le vezi, câteva galerii de toate formele şi mărimile, chiar înainte de a fi înconjurat de sălbatica întindere verde care este Hampstead Heath.

În timp ce maşina urca, am văzut că unele dintre ele erau spații moderne, largi, cu tablouri mari şi costisitor luminate expuse în vitrine, iar altele erau mult mai modeste, unde artiştii locali îşi vindeau lucrările clientelei locale. Cel pe care îl căutam noi era puțin mai mult decât o gaură întunecată într-un zid.

— Asta este, a spus Wren.

NEREUS
Fine Art

Am încetinit când am trecut pe lângă galerie şi am zărit un mic spațiu în spatele gărdulețului din fier forjat care strălucea în lumina felinarelor. Un tomberon era răsturnat şi conținutul i se împrăştiase pe trotuarul îngust. Când am ajuns pe culmea dealului, Wren deja îşi desprindea centura de siguranță. Era un spațiu de parcare în spatele castelului lui Jack Straw.

— N-am nimic împotrivă să vii cu mine, am spus eu.

— Foarte mărinimos din partea ta, a zis Wren. Wolfe, dacă nu eram eu, încă îți pierdeai vremea pe Google.

Din păcate, galeria Nereus Fine Art era închisă. Două peisaje mici erau expuse în vitrină. Un maldăr de corespondență nedorită era împrăştiat dincolo de uşa din

sticlă. „Mă întorc repede”, mințea un cartonaş.

M-am dat îndărăt şi am privit. Era o clădire cu trei niveluri. Mica galerie avea un apartament la subsol şi altul la etajul de deasupra. M-am sprijinit de gărduleţul din fier şi m-am uitat în jos, apoi în sus. În ambele apartamente era întuneric. Cioburi de sticlă au scrâşnit sub picioarele mele. Tomberonul arăta de parcă fusese răsturnat de una dintre numeroasele vulpi din zonă, care coborau de pe Heath. Nu avusese noroc. În cea mai mare parte erau doar sticle de bere goale.

Am privit strada. Acolo erau limitele bogăției din Hampstead. Afacerile erau fie înfloritoare, fie se alesese praful de ele. În afară de galerii, mai erau câteva restaurante şi magazine cu haine, dar peste jumătate din ele fuseseră închise. Toate clădirile aveau gărdulețe din fier forjat identice cu cel de la Nereus. Luminițele albastre şi roşii ale alarmelor antiefracție clipeau chiar şi pe cele mai modeste clădiri.

— Haide să mergem, am spus eu. Mai am două vizite de făcut. Unde să te las?

— Vin cu tine.

M-am uitat la ea. Ce vârstă avea? 25 de ani? Sau era mai tânără?

— N-ai unde să te duci? am întrebat-o eu.

— Nu mă pot întâlni cu prietenul meu în seara asta, a explicat ea, apoi a făcut o scurtă pauză. Trebuie să ia cina cu soția lui. O altă pauză. E ziua ei.

— Drăguț. Presupun.

Wren şi-a vârât vârful piciorului printre sticlele de bere sparte şi a împins la o parte o cutie de pizza din care curgea brânză fosilizată.

— Un bărbat locuieşte aici, a spus Wren.

— De unde ştii că un bărbat?

— Numai bărbații trăiesc aşa, a râs ea. Bărbații şi porcii.

Holloway se află la câțiva kilometri şi câțiva ani-lumină

de Hampstead.

Wren şi cu mine ne-am oprit în fața vitrinei prăfuite a unui magazin, în care locul de onoare era deținut de un manechin îmbrăcat într-o uniformă de soldat german din cel de-al Doilea Război Mondial. Sub casca de forma unei găleți de cărbuni, manechinul avea trăsăturile uşor îmbufnate ale unui tânăr fotomodel. Însă hainele erau grele şi aspre, şi făcute pentru invadarea Rusiei.

Un palton gros din lână era pus peste o tunică aspră, ambele mult prea largi pentru manechinul delicat, cu şolduri arcuite, iar pantalonii bufanți erau băgați în cizme de piele. Totul părea atât de vechi şi fragil, de parcă avea să se dezintegreze la prima atingere.

— Câte din astea sunt adevărate? am întrebat eu.

— Cizmele nu sunt adevărate. Restul s-ar putea să fie. Dar cizmele, nici vorbă. Cizmele nemților aveau ținte metalice care disipau căldura. Pe frontul de Est, obişnuiau să taie picioarele soldaților ruşi morți şi să le dezghețe în cuptoarele țăranilor ghinionişti pentru a le lua cizmele.

M-am uitat la ea.

— Tata, m-a lămurit ea. I-a plăcut cel de-al Doilea Război Mondial. Asta-i expresia? I-a plăcut? L-a interesat. Serialul-documentar *Lumea în timpul războiului*[44] şi chestii de genul ăsta.

Restul vitrinei era plin cu fleacuri etalate cu dragoste. Nasturi. Afişe. Fragmente vechi de metal şi țesătură, şi carton, şi piele, toate prezentate ca relicve sfinte. Deasupra magazinului era un panou pe care scria: „Al doilea front. Obiecte militare de colecție". Luminile se stingeau înăuntru.

Am bătut cu fermitate în uşă. Un bărbat cu păr lung, mai în vârstă, şi-a scos capul de după uşă.

— Tocmai închideam, a spus el.

— Nu vrem să vă împiedicăm.

Când a văzut legitimațiile noastre, s-a dat la o parte, iar noi am intrat.

— Eu sunt detectivul Wolfe, iar ea este detectivul stagiar Wren.

— John Cage, a spus el fără niciun chef.

Am văzut cârpe în vitrine din sticlă, medalii ruginite în cutii de prezentare, fotografii înrămate ale unor bărbați zâmbitori care muriseră țipând cu o veşnicie în urmă.

— Frumos magazin, a zis ea. Tatălui meu i-ar plăcea. Ăla e cumva un Luger P08 autentic?

A arătat spre un pistol aflat într-o casetă din sticlă de culoare închisă.

— O replică, a răspuns el uitându-se la mine. Nu se poate trage cu el.

Am deschis mapa cu fotografii de pe o vitrină din sticlă şi am simțit o pulsație de durere care a făcut să-mi înțepenească partea inferioară a spatelui. M-am aplecat în față, cu palmele pe vitrină, pentru a micşora presiunea din noadă şi a expira în acelaşi timp. Nu era o întindere câinească aşa cum trebuia, dar m-a făcut să mă simt mai bine.

— Vă cunosc, a zis Cage. Unde v-am văzut? A, în filmul *Polițistul care râde.*

— E faimos, a spus Wren căutând printre jachetele militare puse pe umeraşe agățate de un suport, de parcă era într-un magazin Miss Selfridge. A ajuns viral.

M-am uitat la Cage.

— De fapt, nu mă cunoaşteți, bine?

— Bine.

— Ştiți ce sunt astea?

A privit fotografiile una câte una.

— Este un pumnal Fairbairn-Sykes pentru trupele de comando. Toate sunt cuțite Fairbairn-Sykes. Sunt cuțite diferite. Aş putea fi mai exact dacă le-aş putea vedea. Acesta, cu mâner verde, are însemnele „PPCLI”, adică Batalionul de infanterie uşoară al prințesei Patricia, din Canada[45]. Acesta – pe care scrie în limba franceză LE COMMANDO INOX, vedeți? – a fost folosit de forțele speciale franceze în Algeria, între 1954 şi 1962. Cei care

nu se pricep cred că pumnalele Fairbairn-Sykes au fost utilizate doar în cel de-al Doilea Război Mondial. Dar Wilkinson le-a produs şi după război, pentru forțele speciale din întreaga lume. Este vorba despre Bob Măcelarul, nu-i aşa?

— Ați vândut vreodată un astfel de cuțit?

A clătinat din cap.

— Singurul loc unde am văzut vreodată unul a fost un muzeu.

— Muzeul Imperial al Războiului?

— Da.

— Cel fel de clienți aveți?

El se uita la Wren, care studia obiectele din magazin.

— Colecționari, a răspuns bărbatul.

Am auzit un râs estompat. Wren îşi pusese o mască de gaze.

— Tatălui meu i-ar plăcea asta, a zis ea.

— Costă 600 de lire. Dacă o stricați, o plătiți.

Wren şi-a scos masca de gaze.

— O să rămân la şosete şi after shave.

— Care-i motivul interesului? am întrebat eu.

Cage s-a uitat la mine de parcă nu-i venea să creadă ce auzise.

— Cel de-al Doilea Război Mondial a fost cea mai mare conflagrație din istoria omenirii. A ucis milioane de oameni. A remodelat Europa şi lumea. Vom trăi cu moştenirea lui pentru totdeauna. Bărbații care vin aici – toți sunt bărbați – cred că războiul i-a făcut mai buni. Cred că au pierdut ceva pentru că s-au născut prea târziu. Şi au dreptate. Au pierdut ceva. Au pierdut totul. Au ratat cel mai mare test al secolului XX – poate, al tuturor timpurilor.

— Dați-mi voie să vă întreb ceva, a intervenit iar Wren. De ce aproape toată marfa de aici a aparținut naziştilor? Au pierdut, nu-i aşa? Şi totuşi, cea mai mare parte a industriei obiectelor care amintesc de război e legată de ei. E ca şi cum ai dori o replică a tricourilor echipei care a

pierdut finala.

— Cred că opinia generală este că au avut simțul estetic cel mai dezvoltat.

— Au avut cele mai reuşite echipamente? a zâmbit Wren.

— Da.

— Măcar dacă ar fi atât de simplu, a zis Wren fără să mai zâmbească. Măcar dacă ar fi atât de inocent.

Am aranjat fotografiile pe vitrina din sticlă.

— Vă amintiți să fi fost întrebat vreodată de un asemenea cuțit? am întrebat eu.

— Da, desigur. Este unul dintre cele mai interesante obiecte de colecție din cel de-al Doilea Război Mondial, a răspuns el aproape zâmbind. Iar cererile au crescut în ultimul timp, având în vedere toată publicitatea.

— Îmi puteți da o listă cu cei care au dorit să cumpere aşa ceva?

— Nu.

— De ce nu?

— Din confidențialitate față de clienți.

Wren şi cu mine ne-am zâmbit unul altuia.

— Trebuie să depuneți un jurământ hipocratic ca să puteți vinde nişte obiecte naziste? l-am iscodit eu.

Bărbatul şi-a lins buzele şi n-a zis nimic.

— Uitați ce este, nu mă interesează să vă arestez.

S-a enervat.

— De ce să mă arestați?

Am clătinat din cap. Nu ştiam cu ce să încep.

— Arme de atac. Cuțite. Baionete. Arme de foc. Incitare la ură rasială.

— Ideea că toți clienții mei au un fetiş pentru nazişti pur şi simplu nu e adevărată!

— Nu toți. Dar au, fac pariu. Şi fac pariu că, în camera din spate sau sub tejghea, aveți lucruri pe care nu le-ați expune în geamul magazinului. Am dreptate? Uitați ce este, nu vreau să vă împiedic să vă faceți meseria.

— Mulțumesc.

— Dacă nu mă împiedicați să o fac pe a mea.

I-am lăsat cartea mea de vizită şi câteva instrucțiuni simple. În timp ce am intrat împreună cu Wren în maşina parcată vizavi, luminile din magazin s-au stins.

Manechinul care reprezenta un soldat al Wehrmachtului privea în noapte.

— Nu crezi cu adevărat că Bob a cumpărat un cuțit de-aici, nu? m-a întrebat Wren.

— Nu. Dar cred că o va face.

Am lăsat-o pe Wren lângă maşina ei şi am traversat Tamisa spre sud, îndreptându-mă către locul unde două tunuri de 100 de tone se aflau într-o mică grădină verde. Am parcat în spatele muzeului şi am sunat la uşa de serviciu. Un paznic în vârstă, care arăta de parcă fusese trezit din somn, a deschis uşa. În spatele lui, am văzut-o pe Carol apropiindu-se în scaunul cu rotile pe coridorul îngust.

— E-n regulă, a spus ea. A venit la mine.

Părea că mă aşteptase.

Capitolul XXVI

Am trecut cu maşina prin faţa galeriei Nereus Fine Art. De data asta, era deschisă. Nu arăta foarte diferit faţă de atunci când fusese închisă. Dar o femeie cu păr blond şi scurt stătea nemişcată în lumina înserării, privind strada de dincolo de geam. Nu vânduse niciunul dintre cele două peisaje mici.

— N-am nimic împotrivă să intri şi tu, am informat-o eu. Dar lasă-mă pe mine să pun întrebările.

— Şi eu ce să fac? a întrebat Wren.

— Îmi spui dacă îmi scapă ceva.

— Domnul Duncan nu face prea multe lucrări, a zis proprietara galeriei, o femeie firavă, cu ochelari având rame negre, atrăgătoare prin fragilitatea ei, care încerca să scape de mine exact cu cât farmec era necesar. Mă tem că e puţin cam retras. Nu-şi expune tablourile, nu vorbeşte cu presa. Nici n-are de ce s-o facă. Toate tablourile lui sunt vândute colecţionarilor particulari. Foarte puţine ajung pe piaţă. Dar dacă doriţi să-mi lăsaţi cartea de vizită, o să vă trec în registru.

— Adevărul e că îmi plac foarte mult lucrările lui, am spus eu pentru a nu ştiu câta oară.

Şi asta era realitatea. Nu mai văzusem niciodată pe cineva care să picteze astfel. Era un oraş pe care îl recunoşteam, chiar dacă doar din vise.

Numai că pe ea n-o interesa ce-mi plăcea mie.

— Vă rog să-mi lăsaţi datele de contact, a zis femeia cu o doză de asprime puţin atenuată, comparativ cu afecţiunea de dinainte.

Wren se uita la tablourile de pe pereţi. Era mult verde de ţară. Bănuiesc că exista o piaţă mare pentru aşa ceva.

— Cum supravieţuieşte? a întrebat Wren.

— Poftim?

— Din ce trăieşte? Dacă nu pictează mult, dacă nu vinde mult, dacă nu munceşte prea mult. Cu ce-şi plăteşte chiria?

— Cu ce-şi plăteşte chiria?

Femeia s-a holbat la Wren, care a privit-o fix.

— Am înțeles că familia lui are bani.

— A! a exclamat Wren.

— Avem nişte artă contemporană interesantă, a adăugat proprietara galeriei.

Mi-a dat cartea ei de vizită.

— Dumneavoastră sunteți proprietara galeriei? a întrebat Wren.

— Nereus este proprietatea mamei mele.

Wren s-a gândit la asta.

— Deci, dacă tatăl dumneavoastră e conte, mama dumneavoastră ce este? O lady, nu?

Femeia a încetat să mai zâmbească.

— Nu sunteți colecționari, nu? s-a arătat curioasă ea. Sunteți nişte nenorociți de jurnalişti. Ieşiți! Plecați sau chem poliția.

M-am uitat la cartea ei de vizită.

Onorabila Kris Huetlin
Nereus Fine Art

Şi mi-am dat seama că numele Kris era o prescurtare de la Cressida, iar Huetlin era numele artistului german cu care se măritase la 19 ani şi de care divorțase cinci ani mai târziu. Cuvântul „onorabila”, pe care nu se putuse abține să nu-l treacă pe cartea de vizită, o dăduse de gol. Onorabila Cressida Sutcliffe, unica fiică a contelui de Broughton, sora răposatului James Sutcliffe.

Am ieşit, mi-am pus mâinile pe gărdulețul din fier forjat şi m-am uitat în sus. Wren m-a urmat afară şi m-a privit lăsându-mă pe vine lângă cioburile căzute din tomberon. Toate proveneau de la sticle de bere sparte. Bere italiană. Peroni.

— Ne scapă ceva, am rostit eu.
— Ce anume?
Sunetul de sticlă spartă de sub picioarele noastre se auzea sinistru în aerul înserării.
— La etaj, am spus eu. Un mort locuieşte acolo.

Am urcat nişte scări înguste. Uşa era descuiată.
În spate, o auzeam pe onorabila Kris Huetlin certându-se cu Wren, apoi s-a lăsat tăcerea când detectivul stagiar a scos legitimația. Pe urmă, proprietara a început din nou să se certe cu ea.
Am intrat într-o cameră plină cu picturi pe pânză, toate întoarse cu fața la perete. Se simțea miros de vopsea proaspătă. Un bărbat stătea în centrul încăperii, lângă un şevalet. Pânza din fața lui era neîncepută.
— Bună, James, am spus eu.
James Sutcliffe era masiv, cu barbă, având greutatea unui băutor înveterat. N-am reuşit să zăresc nicio urmă a frumosului băiat cu ochelari negri, care nu a vrut să zâmbească pentru aparatul foto atunci când s-au pozat în uniformele Forțelor Combinate de Cadeți de la Potter's Field. Părul, care odinioară fusese bogat şi negru, şi pieptănat spre spate, era în prezent lung şi cărunt, şi rărit. Îi cădea pe umeri şi pe halatul lălâu pe care îl purta.
— Bună, a zis el.
— Detectivul Wolfe. Şi detectivul stagiar Edie Wren. Putem sta de vorbă?
— Da.
Sora lui a apărut imediat în urma noastră.
— Sunteți chiar mai ordinari decât am crezut. Nu sunteți polițai. Sunteți nişte porci.
M-am uitat la ea, amintindu-mi trecutul ei radical. Apoi l-am privit din nou pe fratele ei.
— Îmi plac foarte mult tablourile tale, am spus eu. Îmi plac foarte mult cele timpurii. Şi îmi plac şi cele de mai târziu, în care oraşul a devenit mai întunecat.
— Mulțumesc.

— Ştii de ce mă aflu aici?
S-a uitat peste umărul meu, la sora lui.
— Cineva îţi omoară prietenii. Hugo Buck. Adam Jones. Guy Philips. Toţi sunt morţi. Ştiai asta?
O vagă clătinare din cap, care ar fi putut să nu însemne nimic.
— O să-l găsesc pe ucigaş. Vrei să mă ajuţi să-l prind pe ticălosul care îţi omoară prietenii?
S-a concentrat din nou asupra mea.
— Nu sunt prietenii mei.
— Ţi-ai înscenat moartea, nu-i aşa? De ce ai făcut asta, James?
— N-ai vrut niciodată s-o iei de la capăt? Care-i clişeul? Un nou început. N-ai vrut niciodată să ai parte de un nou început?
— Cine a ştiut? Sora ta. Câţi dintre prietenii tăi? Toţi?
A părut surprins.
— Niciunul.
— Hugo Buck ştia.
— Nu.
— Avea două dintre tablourile tale pe pereţii casei lui. Unul semnat de James Sutcliffe. Şi altul de Edward Duncan.
A părut şocat. Nu mi s-a părut că se prefăcea.
— Nu vreau să te dau în vileag. Exceptând cazul în care ai făcut ceva rău, ai încălcat legea sau ai rănit pe cineva. Asta ai făcut, James?
În cele din urmă, panica a apărut în ochii lui.
— Ştiu cum ai reuşit să dispari. Toată lumea a crezut că din cauză că sufereai de depresie. Am văzut ce medicamente luai. Prozac. Luvox. Lustral. Cirpalex. Ăsta-i un adevărat cocktail de pastile care să te facă fericit, James. Totuşi, ce motive ai avut să fii deprimat? Ce s-a întâmplat la şcoala aia?
A tras adânc aer în piept, expirându-l liniştit.
— Când eşti tânăr, încerci diverse lucruri. Experimentezi. Eşti ca un burete. Absorbi totul, orice.

Absalom Whitehead era mai mult decât un director de cămin. Era prietenul nostru. Şi ne-a învăţat multe lucruri. Lucruri minunate. Despre artişti, scriitori, a rostit el, apoi a făcut o scurtă pauză. Cum să-ţi depăşeşti sinele. „Dacă uşile percepţiei ar fi deschise, totul i-ar apărea omului aşa cum este – infinit.”{46} Cine nu vrea să-şi depăşească sinele trist şi inferior de la 16 ani? *Să fie smuls de pe făgaşul percepţiei ordinare.* Să aibă viziuni sacramentale. Să experimenteze.

— Droguri.

Un râs scurt.

— Droguri? Dumnezeule! Acela a fost doar începutul.

— Spune mai departe, James.

Îşi amintea totul. Aproape că era o uşurare pentru el să vorbească despre asta.

— A fost o fată, a rostit el.

În cameră era linişte.

— A fost o fată, am spus eu, bun, mai departe.

Nu mai era atât de sigur pe el.

— James? a rostit sora lui. O sun pe mama. Iar mama îl va suna pe Burke. Ţi-l aminteşti pe Peter Burke? *Avocatul.* Nu le mai spune nimic acestor oameni.

— Trebuia să fie... nu amuzant, a zis el. Un experiment. Să împingem graniţele experienţei.

Încrederea în sine i-a scăzut şi mai mult.

Am zărit brăţările palide ale cicatricelor de la încheieturile tăiate, de grosimea unui şnuruleţ şi albe ca un peşte mort. A tras de mânecile cămăşii, dându-şi seama ce văzusem.

— Cine era fata? am întrebat eu. Cum o chema? Unde aţi găsit-o?

— Câţi aţi fost? a rostit Wren.

— Am fost şase, a răspuns el. Nu, şapte. Iar ea era drăguţă.

— Ea era *drăguţă,* a accentuat Wren.

— Da, era. Într-o altă viaţă, ai fi putut-o iubi. Noaptea

aia e neclară. Ați luat vreodată opiu… îmi cer scuze, v-am uitat numele.

Sora lui a traversat în grabă încăperea şi i-a tras o palmă peste față.

— *Taci! Taci! Taci!* M-am săturat până peste cap să-ți port de grijă. M-am săturat să te acopăr. Pur şi simplu, taci când îți spun să taci!

Apoi l-a plesnit din nou. El s-a aplecat şi s-a ferit făcând un pas îndărăt. Wren a reținut-o pe sora lui.

— Cine a mai fost în acea cameră? l-am întrebat eu. Ai spus că erați şapte, da?

— Şase, a zis el. Şapte…

— Ați fost toți şapte? Concentrează-te. Tu. Hugo Buck. Adam Jones. Salman Khan. Guy Philips. Ben King. Ned King. Au fost toți acolo? A mai fost şi altcineva? Ce i s-a întâmplat fetei?

— Urma să-i dăm drumul, a spus el. Aşa plănuisem.

— Ticăloşilor, a rostit Wren în surdină.

— Urma să-i dăm drumul, dar ea a rănit pe cineva. L-a rănit foarte rău. Lucrurile au scăpat de sub control.

— A rănit pe cineva, am zis eu şi mi-am amintit de acea dimineață de la Institutul de Medicină Legală Iain West, când Elsa Olsen îmi pusese ceva în palmă. A rănit pe cineva la ochi, nu-i aşa?

M-a privit mirat.

— Da. A rănit pe cineva la ochi. Foarte rău.

— Pe Hugo Buck, nu-i aşa? Buck avea un ochi de sticlă.

M-a privit confuz.

— Hugo? A fost Hugo? Nu cred…

— Da, Hugo Buck. Avea un ochi de sticlă.

James Sutcliffe şi-a acoperit fața cu mâinile.

— Nu-mi amintesc. S-a întâmplat în urmă cu o veşnicie. Într-o altă viață.

— James, ştii de unde ştiu? L-am ținut în mână. Am ținut în mână ochiul lui de sticlă, atunci când îl tăiau pe masa de autopsie.

— Vrei să chem ajutoare? Cred că ar trebui să chemăm ajutoare, Wolfe, a intervenit Wren.

— Ne putem descurca şi singuri. Ce s-a întâmplat cu fata, James? Şi cum o chema?

Şi-a lăsat capul în jos. A clătinat din cap. Nu avea cuvinte.

— Cred că va trebui să te reținem, James. Ai o legătură cu anchetarea unor crime.

— O să-l omorâți! a şuierat sora lui.

— În regulă, a spus el. Cred că sunt gata să plec.

James şi-a ridicat capul şi a privit spre fereastră. Ne aflam într-una dintre cele mai înalte zone din Londra, iar în depărtare se vedea orizontul în lumina difuză a iernii. Semăna cu unul dintre tablourile lui.

— E o zi minunată, a rostit el.

S-a îndreptat spre fereastră. Apoi a luat-o la fugă, genul de alergare poticnită a celor complet lipsiți de condiție fizică.

Am strigat la Wren. A fost prea târziu.

A trecut prin geamul închis, făcând sticla țăndări, şi a căzut în gol. Dincolo de zgomotul sticlei sparte, am auzit-o pe sora lui țipând, dar şi pe Wren; pe urmă, o secundă sau două mai târziu, am desluşit bufnitura sinistră a aterizării corpului bărbatului pe asfaltul aflat un etaj mai jos, sau cel puțin aşa am bănuit, că era asfaltul.

Deja alegam spre scări. Nu aveam de coborât decât un etaj.

Strada nu era departe.

Ajuns jos, am constatat că nu mă înşelasem: trupul masiv al lui James nu atinsese asfaltul. Gărdulețul de fier forjat de pe trotuar i-a curmat căderea şi l-a tras, efectiv, în țeapă. O țepuşă a gărdulețului i se înfipsese în vintre, o alta în obraz, iar câteva în măruntaie.

Wren probabil că sunase deja, fiindcă am auzit sirenele exact în clipa cumplită în care m-am tras îndărăt de parcă fusesem izbit în față.

Şi m-am sufocat din pricina duhorii ca de canal a

măruntaielor omeneşti revărsate.

Capitolul XXVII

Am stat în maşina mea, parcată pe Prince Albert Road. Luminile din apartamentele blocurilor se înălțau într-o parte a străzii, iar întunericul din Regent's Park, în cealaltă, şi am simțit că mi se face greață când l-am văzut pe Ben King ieşind din blocul ei.

M-am strâmbat când am zărit zâmbetul calm de Westminster în vreme ce portarul i-a deschis linguşitor uşa, efectiv, atingându-i capul când l-a salutat, de parcă ar fi căutat o şuviță rătăcită pe care să şi-o bage sub chipiu. Chiar şi ieşind pe furiş din apartamentul văduvei prietenului său, King arăta ca un demnitar aflat în vizită.

Venisem mai devreme. Ea crezuse probabil că avea suficient timp să scape de el înainte de sosirea mea. Dar, nu se ştie din ce motiv, în jurul parcului traficul nu este niciodată aglomerat. Întotdeauna circuli rapid pe lângă el.

Nataşa era îmbrăcată ca pentru o întâlnire. Pe masă erau lumânări. Al Green cânta despre rămânerea împreună. Mirosea a carne roşie şi a parfum, atunci când m-a sărutat pe un obraz, apoi pe celălalt, şi, în cele din urmă, pe gură. Un parfum care să-l facă pe un bărbat să vrea să-l inhaleze şi să nu se mai oprească niciodată.

Adusesem o sticlă cu vin, pe care ea a luat-o cu o grație desăvârşită, şi în acele clipe m-am gândit cât de greşit, cât de grotesc, cât de nepotrivit era.

„O întâlnire, am chibzuit eu. Eşti la o întâlnire."

Iar furia din mine era îndreptată atât împotriva mea, cât şi a femeii cu cățeluşa ei. Aflată pe canapea, Susan şi-a deschis ochii somnoroşi şi i-a închis la loc, neimpresionată. Nataşa a adus o sticlă de bere Asahi Super Dry şi un pahar rece, care stătuse în congelator în aşteptarea mea.

— Scout s-a dus la prietena ei? Să se joace la ea peste noapte? a întrebat Nataşa.

— Să doarmă peste noapte, am răspuns eu. Mama prietenei ei le-a luat de la şcoală.

Nataşa şi-a muşcat buza de jos. A râs. A clătinat din cap.

— Atunci, poţi să rămâi şi tu peste noapte, a zis ea, apoi s-a apropiat, m-a luat de braţ şi s-a uitat la mine. Probabil, crezi că sunt îngrozitoare.

Am râs. Ea a încetat să zâmbească.

— Ce s-a-ntâmplat? Ce s-a-ntâmplat?

M-am îndreptat spre canapea, însă nu m-am aşezat. Nu aveam de gând să stau mult. Am luat o înghiţitură din berea japoneză.

— Ştii ce se întâmplă dacă un ofiţer anchetator al unei crime face sex cu un martor?

Ea a făcut un pas îndărăt.

— Ce?

— Sigur că ştii.

Şi-a pus mâinile pe mine. Am încremenit instantaneu. Văzând paloarea mea, s-a retras, păstrând distanţa. Nu doream ca ea să mă atingă.

— Max. Te rog!

Ochii îi străluceau.

— Scuteşte-mă de lacrimi.

Ea şi-a şters furioasă ochii cu dosul palmei.

— În regulă. O să te scutesc de lacrimi dacă îmi spui despre ce este vorba. Am crezut că o să petrecem o seară minunată împreună.

— Întâlnirea noastră din Heath n-a fost o coincidenţă, nu-i aşa?

Ea şi-a îndepărtat privirea.

— Nu.

— Nu-ţi plimbi câinele în Heath, nu-i aşa?

— Nu.

— Nu-ţi plimbi câinele deloc, nu-i aşa?

— *Nu,* sunt doar o altă ticăloasă bogată care pune o slujnicuţă din Europa de Est să-i plimbe câinele.

— Iar soţul tău nu şi-a pierdut ochiul jucând rugby,

nu-i aşa?

— Poftim?

— Soțul tău. Povestea aia despre cum şi-a pierdut ochiul. A fost o minciună, nu?

— Ba este adevărat.

— Ai fost acolo? Ai văzut cum s-a întâmplat?

— Fireşte că nu.

— Atunci, nu ştii, nu-i aşa?

— Ba ştiu.

Poate chiar credea asta. Poate, chiar credea minciuna cu rana suferită la rugby.

— Ce căuta Ben King aici?

A râs nevenindu-i a crede.

— Despre asta-i vorba? L-ai văzut pe Ben plecând? Nu crezi că-i puțin cam devreme să devii posesiv?

— Ți-o tragi şi cu el?

Palma ei mi-a plesnit cu putere obrazul.

Cățeluşa s-a ridicat, părând impresionată de data asta.

— Nu mi-o trag cu nimeni. Mai ales nu cu tine. Ben a venit să ia câteva dintre lucrurile lui Hugo.

— Două tablouri?

— Vreau să pleci.

— Ce s-a întâmplat la şcoala aia?

— Te rog, pleacă.

— Vrei să ştii cum şi-a pierdut ochiul? Vrei să ştii ce s-a întâmplat cu adevărat?

Brusc, a părut foarte obosită.

— Nu-mi pasă. E mort. Nu mai contează.

A înghițit un nod şi s-a uitat prin apartament, observând totul. Lumânările, aroma cărnii de vită de cea mai bună calitate, muzica lui Al Green. Şi-a trecut mâinile prin păr. Totul era distrus.

— Te foloseşti de mine, am zis eu. Mă păcăleşti. Îmi spui minciuni.

— Tu eşti mincinosul, a spus ea furioasă, în sfârşit. Porți verighetă, dar nu eşti căsătorit.

— Ce s-a întâmplat la şcoala aia? Ce-au făcut? Cine

era fata?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Unde-i soția ta? Ce s-a întâmplat cu ea? Porți verighetă, însă n-ai soție? Despre ce-i vorba, detective? Mincinosule. Mincinos nenorocit!

— Du-te naibii! am şuierat eu.

Mă împingea afară din apartament. Iar eu o lăsam. Nu doream să mă aflu acolo. Şi am văzut că era la fel de năucită ca mine. Altă fraieră.

— Greşeşti în toate privințele, a spus ea închizându-mi uşa în nas.

Iar din coridor, am simțit mirosul de carne arsă.

Dimineața, chiar lângă uşa comună de la intrare, înăuntru, pe jumătate acoperit cu fluturaşi pentru pizza, era un pachet pe preş, cu numele meu pe ambalaj.

În timp ce Stan adulmeca foarte curios corespondența nedorită, am desfăcut pachetul şi am scos o casetă video VHS. Mi s-a părut ieftină, din plastic, de proastă calitate. Incredibil de demodată. M-am uitat la cotor. Era un scris cu litere de tipar, foarte îngrijit, parcă aparținând unui copil inteligent.

ECHIPA NOASTRĂ VS ECHIPA HARROW 10.10.'84

Am căutat înăuntru. Nu era niciun bilet. Apoi am privit din nou caseta pe care o țineam în mână. M-am uitat la cățel.

— Şi cum aş putea să văd asta? am rostit eu cu voce tare.

— La Moravuri, a spus Wren. La etajul trei. Cei de la Moravuri au videocasetofoane de pe vremuri.

MIR-1 încă era gol. Wren venea întotdeauna devreme.

— Am căutat în HOLMES persoane dispărute, a zis ea. Am început cu persoane de sex feminin, cu vârste cuprinse între 15 şi 30 de ani, pe o rază de 20 de kilometri în jurul şcolii Potter's Field, în 1984.

— Caută în continuare.

— O să caut, dar trebuie să vorbeşti cu şeful. Trebuie să vorbeşti cu Mallory. Despre ce a zis James Sutcliffe înainte să moară, a zis ea, apoi a făcut o scurtă pauză. Despre ce s-a întâmplat la şcoală.

— Lui Mallory îi suflă în ceafă detectivul-şef. Iar detectivul-şef vrea neapărat să-l protejeze pe Ben King.

— Totuşi, trebuie să vorbeşti cu el.

Am privit caseta video pe care o țineam în mână.

— Ştiu, am zis eu. Dar ce ne-a relatat, de fapt, James Sutcliffe? Nici măcar nu ştim despre cine e vorba, nu-i aşa? Cine s-a aflat în camera aceea?

— Ne-a zis destule, a spus Wren. Nu mor pentru că sunt bogați, nu-i aşa? Nu mor pentru că sunt fii de bogătaşi sau simboluri ale nedreptății sociale, sau ceva din ce susține Bob Măcelarul.

— Nu. Mor din cauza trecutului.

Am găsit un colțişor liniştit la Moravuri şi două videocasetofoane pline de praf, pe urmă ne-am aşezat să ne uităm la ce se afla înregistrat pe casetă.

Niciunul din noi nu-l cunoştea pe vreunul dintre cei aproximativ 20 de polițişti din departament. Şedeau în fața monitoarelor calculatoarelor şi încercau să separe mizeria standard de obscenitatea infracțională.

Pretutindeni în jurul nostru, mai mulți tineri luau conştiincios notițe în vreme ce studiau trupurile înlănțuite pe monitoarele lor, încercând să stabilească în ce măsură acele scene de sex puteau să-i corupă pe alții.

— Vulva aia e desfăcută? a întrebat un tânăr.

— Cred că e doar puțin întredeschisă, a răspuns o tânără.

— E categoric o zonă cenuşie, a rostit un tânăr notându-şi ceva.

— Schimbă personalul la fiecare şase luni, a explicat Wren.

— Ca să nu le afecteze comportamentul sexual. Într-un

sens sau în celălalt.

A băgat caseta în aparat şi l-a pornit. Telecomanda se pierduse în decursul timpului.

— Vrei s-o vezi pe repede înainte? a întrebat ea.

— Nu, las-o să se deruleze normal.

Am recunoscut terenurile de sport de la Potter's Field. Liziera pădurii, căsuța din piatră, marea suprafață de noroi răscolit din centru. Doar tunsorile băieților erau diferite.

A fost uşor să-l reperez pe Hugo Buck.

Mare, mândru, încrezător în sine. Un agresor chipeş. Cerând mingea. Îmboldindu-şi prietenii. Certându-se cu un arbitru. După 20 de minute, a marcat un eseu şi s-a fălit în fața obiectivului camerei de luat vederi, rânjetul lui larg şi alb apărând în prim-plan. Am auzit râsul cameramanului, care a spus: „Bine jucat, Bucko”, şi mi s-a părut că recunosc vocea lui Ben King.

S-a întâmplat cinci minute mai târziu.

Mingea a fost trimisă în adâncime în jumătatea de teren a echipei Harrow. Cei de la Potter's Field au luat-o la fugă după ea, cu Hugo Buck în frunte. Un apărător de la Harrow a prins mingea, a scăpat-o, a ridicat-o din nou. Se auzeau țipete entuziasmate. Apărătorul a dat să lovească mingea exact în momentul în care Hugo Buck a ajuns lângă el.

Hugo s-a năpustit spre apărătorul de la Harrow. Acesta a lovit mingea cu putere. Buck s-a aruncat s-o prindă. Iar bombeul ghetei drepte a apărătorului de la Harrow a intrat în ochiul stâng al lui Hugo Buck. El a urlat. Jocul s-a oprit. Jucătorii, elevii şi profesorii s-au adunat în jurul băiatului de pe jos.

Tăcuse între timp, dar profesorii țipau să fie chemată o ambulanță. Cameramanul filma în continuare. Şi chiar înainte ca înregistrarea să se încheie, s-a dus pe marginea terenului şi a filmat peste umerii băieților şi ai bărbaților strânşi în jurul lui Hugo Buck.

Ochiul lui era o terciuială însângerată.

Caseta s-a oprit brusc, cu acea ultimă imagine.

— Deci, a spus Wren. Hugo Buck şi-a pierdut ochiul jucând rugby.

— Da, am confirmat eu.

— James Sutcliffe ne-a relatat că a fost rănit de o fată. Nu-i adevărat, nu?

— De fapt, eu i-am sugerat scenariul ăsta lui James Sutcliffe, şi dacă n-a zis nimic, poate fi adevărat. El a fost plin de droguri până în gât vreme de 20 de ani. Era drogat şi la şcoală. A fost drogat şi în ziua în care a murit. James Sutcliffe a fost un sărman băiețel bogat care şi-a trăit toată viața luând medicamente.

— Haide, Wolfe. Tu ai fost cel care a zis că nevasta minte. Tu eşti cel care a ținut în mână ochiul de sticlă. Dar ea n-a mințit, nu?

Am privit imaginea încremenită pe ecran. James Sutcliffe greşise în privința ochiului lui Hugo Buck. În legătură cu ce altceva mai greşise?

Ne-am întors la MIR-1. Biroul se umpluse cu oameni. Swire şi Mallory. Cho şi Gane, şi Whitestone. Chipurile erau îmbujorate de febra urmăririi care se apropia de final.

— Ce se petrece? am întrebat eu.

— Am pus mâna pe Bob, a răspuns Gane.

Capitolul XXVIII

— Pregătim o capcană, a spus Mallory. O folosim pe domnişoara Le Fevre pe post de momeală. Nu acesta a fost planul.

— Planul s-a schimbat, a intervenit Swire.

— Nu port vestă de protecție, îi spunea jurnalista detectiv inspectorului Whitestone. A fost foarte explicit. Să *vin singură. Şi să nu port camere pe care nu le poate vedea,* a mai zis ea, crezând, poate, că o vestă antiglonț ascunde o cameră. N-o să port aşa ceva.

— Nu este vestă antiglonț, i-a explicat Whitestone răbdătoare. Este o vestă din kevlar. E uşoară, cea mai subțire pe care o avem. Invizibilă pe sub haine. Eu aş purta-o în locul tău.

Pe laptopul lui Gane era deschis tabelul cronologic al lui Bob Măcelarul. Bob îşi schimbase poza. În locul craniului gânditor şi fumând pipă al lui Robert Oppenheimer era un nor-ciupercă.

> *În somn, în confuzie, în profundă ruşine, faptele bune pe care un om le-a făcut înainte îl apără. #ucidetoțiporcii*

— Unde este răspunsul lui? am întrebat eu.

— N-a răspuns online. A sunat-o, a precizat Gane şi a izbucnit în râs. I-a dat telefon. *Pe un număr de fix.*

Gane a rânjit. Am văzut că Cho şi amicii lui de la Infracțiuni informatice păreau morocănoşi.

— Stați pe-aproape, băieți, a zis Gane. S-ar putea să vă arătăm nişte trucuri.

— Dă-i lui Gane telefonul tău, iar el o să-i ataşeze un dispozitiv GPS, i-a spus Whitestone lui Le Fevre.

— Nu vreau nimic voluminos, a replicat Le Fevre.

— O să fie ori un card SIM, ori un software, a întrerupt-o Gane. N-o să bagi de seamă. Singurii oameni

care vor şti că se află acolo vom fi noi. Cert e că te putem localiza exact pe o rază de 10 metri. Dacă depăşeşti zona, ne atenţionează.

Le Fevre i-a dat lui Gane telefonul.

— Vesta din kevlar şi dispozitivul de urmărire. Asta-i tot? a întrebat Le Fevre.

Whitestone a dat din cap.

— Asta-i tot. Ca să fim complet siguri.

— Ce ţi-a spus Bob? am întrebat-o eu.

Am văzut mândria din ochii ei.

— A zis că i-a plăcut articolul meu, a răspuns jurnalista. Şi a mai zis că mă sună.

— De unde ştii că a fost el?

— Mi-a spus că va posta un citat din Oppenheimer pe *timeline*-ul lui Bob Măcelarul. „În somn, în confuzie, în profundă ruşine, faptele bune pe care un om le-a făcut înainte îl apără.” Şi a făcut-o.

Pe birourile din MIR-1 erau risipite vreo zece exemplare ale ziarului. Până la urmă, ea nu-l provocase pe Bob Măcelarul. Nu existaseră referiri la preferinţele sexuale, la traume din copilărie sau la udatul patului. Respectase scenariul doctorului Stephen. Bob Măcelarul era prezentat ca un maniac ucigaş, tulburat, care juca după propriile reguli („Onoarea, puterea şi controlul sunt, categoric, factorii motivaţionali pentru acest cel mai complex ucigaş în serie”), alegând victime care nu erau total inocente („Nu pare deloc o coincidenţă faptul că Bob Măcelarul a ales un bancher de investiţii bogat, un dealer de droguri şi un agresor înveterat drept ţinte”), şi ca un erou popular uşor volatil al celor asupriţi („Aceste crime sunt oribile, în mod cert, dar în acelaşi timp sunt un strigăt de furie într-o societate în care diferenţa obscenă dintre bogaţi şi săraci reprezintă noul apartheid”).

Era mai mult un comunicat de presă decât jurnalism. Reieşea clar de ce Bob Măcelarul ar fi dorit să-l decupeze şi să-l lipească în albumul lui.

— O să mă sune la centrala telefonică a ziarului, în

următoarele 24 de ore, a adăugat Le Fevre.

— Am instalat acolo echipamentul de urmărire, a zis Gane. Cu cât îl ții mai mult la telefon, cu atât mai bine. Dar, de îndată ce sună, noi vom avea numărul lui de telefon, indiferent dacă e de unică folosință sau cu cartelă preplătită. Un telefon fix sau mobil cu abonament ar însemna să sperăm prea mult. Însă vom şti mai mult decât ştim acum. Iar când îți va da întâlnire, ne vei conduce direct la el.

Mallory nu era încântat.

— Vreau ca, din acest moment, să fii însoțită, i-a spus el lui Le Fevre. Vreau ca doi ofițeri să te însoțească înapoi la birou şi să te conducă până la locul întâlnirii, unde te vor aştepta.

— Nici vorbă. Asta-i cea mai importantă poveste din cariera mea şi n-am de gând să vă las să mi-o distrugeți.

Mallory s-a uitat neajutorat la Swire.

Detectivul-şef superintendent a ridicat din umeri.

— Locul întâlnirii va fi înconjurat de vehicule blindate şi de forțele speciale, a spus ea. Vor fi destui polițişti înarmați pentru ca ea să fie protejată. Şi susțin întru totul ideea că nu trebuie să-l speriem pe Bob, făcându-l să dispară.

— Dar vreau să fie polițişti în încăpere cu o oră înainte să ajungi acolo, a zis Mallory. Şi vreau blocaje rutiere la 50, la 500 de metri şi la 1,5 kilometri. Şi ai grijă să porți vesta din kevlar.

— Bob taie gâturi, a râs Le Fevre, iar eu mi-am dat seama pentru prima dată de curajul ei autentic. La ce-o să-mi folosească o vestă de protecție?

Swire a chicotit aprobator.

— Şi o să vă spun ce vreau eu, a zis Le Fevre. Vreau să vorbesc cu el înainte ca voi să-l arestați.

— Cinci minute, a spus Mallory.

— Futu-i!

Mallory a tresărit vizibil la auzul vulgarității.

— Vreau cel puțin o oră cu el, a insistat Le Fevre.

— O să-ți dăm 15 minute, a spus Swire. Dar, la cel mai mic semn de agresivitate, intervenim.

Gane i-a dat înapoi telefonul mobil, cu dispozitivul de urmărire instalat.

— Ce i-ai pus? a întrebat Mallory.

— Până la urmă, am optat pentru un software de bază instalat în receptor, a răspuns Gane. Are o acuratețe mult mai mare decât o cartelă SIM, la un iPhone.

Mallory tot nu părea mulțumit.

— Să ne anunți de îndată ce ia legătura cu tine, i-a spus el jurnalistei.

— Desigur, a replicat ea şi şi-a băgat telefonul în geantă. Ne vedem acolo.

Dr. Stephen se strecurase tăcut în birou şi l-am văzut privind ecranul laptopului lui Gane. *Timeline*-ul lui Bob Măcelarul încă era deschis.

— Oamenii aceia de la Hiroshima, a zis dr. Stephen. Luni întregi, s-au aşteptat la un bombardament masiv. Dar au primit o lume nouă.

— Ce înseamnă asta? am întrebat eu. Norul?

A clătinat din cap.

— Aş putea face o presupunere.

— Spuneți.

— Ținta desemnată, a zis el. A fost aleasă.

Internet café-ul se afla pe Holloway Road.

Wren şi cu mine şedeam în două părți opuse ale sălii, în vreme ce şase studenți străini cu chipuri plictisite îşi verificau e-mailurile sau comunicau prin Skype cu cei de-acasă.

Apoi l-am auzit în cască pe Gane înjurând şi am ştiut că totul se dusese de râpă.

Şi Wren l-a auzit. S-a uitat la mine, iar eu am clătinat din cap.

În camera din spate se aflau câțiva polițişti înarmați, care arătau ca nişte soldați din secolul următor. Purtau ochelari negri de protecție din cauciuc, căşti antiglonț din

kevlar şi ghete strălucitoare. Aveau puşti de asalt Heckler & Koch, pistoale electroşoc Taser X26 şi spray-uri paralizante CS. Metaforic vorbind, gurile le erau nişte linii subțiri de adrenalină frustrată.

Mallory şi Whitestone erau aplecați peste Gane şi laptopul lui. Un punct roşu pulsa în păienjenişul de străzi al hărții.

— E pe Poultry, EC1, a spus Gane. A dus-o undeva în Centrul de artă Barbican.

— Nu în Barbican, am zis eu. A dus-o în piața de carne.

— Fată proastă, a spus Mallory.

Respirația noastră forma aburi în aerul rece din congelator. Cârligele atârnau prin toată încăperea ca nişte stegulețe din oțel inoxidabil. Şi iată-l pe o lespede de marmură!

Capul de porc.

Capul de porc cu urechile lui gigantice, pleoştite. Comic şi tragic în acelaşi timp. Pielea albinoasă, mai mult albă decât roz, cu doar câteva pete delicate de sânge. Ochii îi avea închişi, de parcă era copleşit de epuizare. Şi râtul monstruos, turtit şi plin de sânge. Oamenii se deplasau prin ceața din încăperea înghețată. Înjurând şi lovindu-se unul de altul. Incapabili să găsească obiectul pe care îl căutau.

Coloana mea vertebrală a zvâcnit de durere când am întins mâna sub râtul porcului şi i-am băgat-o în gură, de unde am scos un telefon.

Carcasa lui era pătată cu sânge lăptos.

— L-am găsit, am spus eu.

Propriul telefon a început să vibreze. L-am scos din buzunar cu mâna liberă. Pe ecran scria „Al doilea front”, iar sângele porcului a ajuns şi pe telefonul meu, şi pe mâinile mele.

La celălalt capăt, Cage a rostit:

— Am vândut un cuțit.

Capitolul XXIX

— Un tip mare, a spus Cage. Ei bine, nu mare – solid. Poate că ridică greutăți. Sau ia steroizi. Un tip scund, dar solid.

Stăteam de vorbă cu el în camera de interogatorii de la West End Central. Mallory Gane şi cu mine. Cage mă tot privea. Lui Mallory nu-i plăcea de el.

— Încerc să vă ajut, mi-a spus Cage.

— Ştiu.

— Vindeți cuțite, a spus Mallory. Vindeți săbii. Pumnale.

— Da.

— Ați văzut vreodată ce este în stare să facă un cuțit unui om?

— Le vând *colecționarilor.*

— Ați auzit vreodată de Legea armelor ofensive?

Gura lui Cage s-a strâns.

— O ştiu pe dinafară. Această țară are cele mai restrictive legi din lume împotriva cuțitelor. Nu că s-ar zice asta având în vedere câți puşti ajung la Urgențe cu răni produse prin înjunghiere. Cu mațele atârnând. Uitați ce este, nu vând cuțite pliante, cuțite-fluture, stele de aruncat sau cuțite gravitaționale. În regulă? Vând cuțite *colecționarilor.* Am *licență.* Şi vreau s-o păstrez. De aia v-am adus permisul lui auto. Vreți să vorbiți despre el sau despre mine?

Îi căutam identitatea în baza de date națională. Aveam imaginea scanată a unui permis de conducere al unui bărbat alb, cu aspect european. Aveam un chip, un nume şi o dată a naşterii. Un tânăr de vreo 30 de ani, cu păr care se rărea. Afişând o tentativă de zâmbet care nu reuşise să treacă de stadiul de rânjet. Şi aveam şi o adresă. La marginea oraşului. Chiar la marginea hărții.

— Credeți că asta-i identitatea reală? a rostit Gane. Are

o arhitectură de securitate online de toată frumusețea, dar n-are un act de identitate fals? Ştiți câte site-uri oferă acte de identitate false?

— Nu acte de calitate, a precizat Cage. Este uşor să faci rost de unul prost. Dar nu la fel de uşor să obții unul bun. Ăsta-i autentic. Sau mai bun decât tot ce-am văzut până acum.

— Ştia despre ce era vorba? am întrebat eu.

— Cum adică?

— Ştia ce voia să cumpere?

— A fost foarte explicit. Oamenii care vin la Al Doilea Front sunt colecționari. *Toți* ştiu despre ce e vorba. A vrut un pumnal Fairbairn-Sykes pentru trupele de comando. Era pregătit să plătească mult. L-am căutat pentru el. Am găsit un model frumos Second Pattern F-S făcut de Wilkinson.

— De unde l-ați obținut? a întrebat Mallory.

— Asta nu vă spun, a zis Cage încrucişându-şi brațele.

Gane a dat să se îndrepte spre el în timp ce Whitestone a apărut în pragul uşii.

— L-am găsit, a anunțat ea.

Detectivul-şef superintendent a intrat în MIR-1. Lumea s-a dat la o parte din calea ei. Wren şedea în fața unui monitor pe care se vedea un chip.

— Ce avem? a întrebat Swire.

Era fotografia de pe permisul de conducere, dar în mărime naturală, aşa încât lui Bob i se vedea ura precaută din ochi, cicatricele subțiri ale unei acnee vechi, felul în care îşi pieptănase părul pentru a ascunde începutul de chelie dinspre frunte.

— Ian Peck, a spus Wren. Condamnări multiple. Prima, cu zece ani în urmă, pentru posesie de droguri din clasa C – steroizi anabolici – şi din clasa B – canabis. Le cumpăra de la Amsterdam şi le trimitea prin poştă acasă, pe numele celui care a locuit înainte la adresa lui.

— E un truc vechi, a zis cineva.

— A primit douăsprezece luni cu suspendare, a zis Wren şi a trecut mai departe, apoi a clătinat din cap. Patru, nu, cinci condamnări pentru violență domestică față de prietena lui. Femeia a obținut un ordin de restricție. Consultant de software colaborator. S-a întors acasă la mama şi la tata, a spus ironic Wren şi s-a răsucit pentru a se uita la detectivul-şef. Acesta-i Bob Măcelarul.

Gura lui Swire s-a arcuit triumfătoare.

— Bravo, tuturor! a rostit ea. Haideți să-l arestăm.

— Un bărbat care bate femei? am exclamat eu. Chiar credeți că ucigaşul nostru este un bărbat *care bate femei?*

Mă uitam la dr. Stephen. Acesta avea mâinile băgate adânc în buzunare. Şi m-am gândit că şi el conştientiza nepotrivirea.

— Ucigaşul nu atacă femei, am adăugat eu, însă dr. Stephen tot nu se uita la mine. Ce ați spus? „Onoare. Putere. Control."

Am arătat spre fața care se uita la noi de pe ecran.

Toți se uitau la mine.

Swire era foarte calmă.

— Ai auzit vreodată de un polițist pe nume George Oldfield? a întrebat ea.

Am dat din cap. Toată lumea auzise de ACC{47} George Oldfield. A fost şeful echipei care l-a vânat pe Spintecătorul din Yorkshire. Scrisori şi o casetă care pretindeau că „Eu sunt Jack" l-au făcut pe Oldfield să-l caute în nord-est, în timp ce Peter Sutcliffe ucidea femei în alte părți ale țării.

— N-am de gând să joc rolul lui George Oldfield în acest caz, a spus Swire. Nu intenționez să-l las pe ucigaş să-mi scape printre degete.

A trecut pe lângă mine în vreme ce în MIR-1 a început activitatea. Însă eu am rămas locului, uitându-mă la chipul de pe ecran.

„Onoare. Putere. Control."

„Un om care loveşte femei", am chibzuit eu.

Ce fel de onoare avea?

Capitolul XXX

Un ofițer având pe umăr un echipament specific pentru acțiuni de intervenție şi de spart-forțat uşi, în cazul acesta un berbec roşu ponosit, a străbătut rapid aleea din grădină.

Nu a durat mult.

Din câțiva paşi, a ajuns la uşă, a dat jos berbecul de pe umăr şi, cu o mişcare fermă şi brutală, l-a izbit de încuietoare. Uşa s-a deschis instantaneu, cu o explozie de aşchii de lemn ieftin. Polițistul cu berbecul s-a dat la o parte în timp ce noi, ceilalți, am năvălit strigând în casă, urlând cât de tare puteam, urlând pentru a înfricoşa pe oricine se afla dincolo de uşă şi urlând pentru a ascunde frica din propriile suflete.

Cei doi ofițeri înarmați care au intrat în fața mea s-au oprit brusc, încă țipând în spatele puştilor de asalt Heckler & Koch. Peste umerii lor acoperiți cu veste de protecție, am văzut o pisică jigărită la capătul unui hol de casă de periferie. Şi-a arcuit spinarea şi a şuierat, plină de răutate şi de dispreț. O uşă s-a deschis lângă ea. Am început să țipăm din nou.

O bătrână în papuci de casă s-a apropiat cu paşi târşâiți pe coridor, ignorând toate ordinele de a sta pe loc. Nici măcar nu s-a uitat spre noi.

I-am văzut în spatele urechii un aparat auditiv demodat, mare şi roz ca un gogoloi de gumă de mestecat. A dispărut pe o uşă aflată în celălalt capăt al coridorului, cu pisica frecându-se de picioarele ei în vreme ce o urma.

Am înaintat pe coridor.

În living, femeia în vârstă s-a aşezat pe canapea alături de un bărbat în vârstă, care încremenise cu un biscuit la jumătatea drumului spre gură, amândoi privind cu gurile căscate puştilor de asalt ațintite spre fețele lor.

Pisica m-a scuipat când am intrat în cameră.

— Domnul şi doamna Peck? Unde este fiul dumneavoastră? Unde-i Ian?

N-au fost în stare să vorbească.

În partea cealaltă a holului se afla o bucătărie mică.

— Liber, a rostit unul dintre ofiţerii înarmaţi ieşind de-acolo.

Bocanci au bubuit pe scări. I-am auzit pe poliţişti străbătând etajul, ţipând în timp ce intrau pe uşi, apoi tăcerea dezamăgirii şi a uşurării.

Am intrat în bucătărie.

În spate se afla o grădină mică. Dincolo de gardul ei înalt, am văzut alte căşti din kevlar negru şi ochelari de protecţie, guri încordate de tensiune, sclipirea mată a puştilor de asalt Heckler & Koch.

Mallory a apărut din grădină şi a intrat în bucătărie. Whitestone şi un poliţist în uniformă îl însoţeau. Când poliţistul în uniformă şi-a scos casca, am văzut că era Carter, cu faţa palidă lucindu-i de sudoare şi teamă.

Ţipetele conteniseră.

— Nimic, am spus eu.

— A verificat cineva subsolul? a întrebat Mallory.

Chiar lângă bucătărie era o uşă din lemn. Nu avea încuietoare, iar vopseaua se scorojea. Am deschis-o, mi-am strecurat mâna înăuntru şi am găsit comutatorul.

Undeva jos, un bec s-a aprins.

Am coborât cu grijă cele câteva trepte în pivniţa care mirosea a umezeală şi a praf, apoi am ajuns sub casă. Tavanul era atât de jos, încât a trebuit să mă aplec. Am auzit vocea lui Mallory chiar în spatele meu.

— Vezi ceva?

Subsolul era mai mult de jumătate plin cu resturi. Bucăţi sparte de beton, cărămizi sfărâmate, un morman de moloz care aproape că ajungea la tavan.

— Ce-s toate astea? am întrebat eu.

— Cineva a vrut să transforme locul ăsta în bloc de apartamente, a explicat Mallory. Au fost nevoiţi să umple pivniţa. Reglementările împotriva incendiilor. Apoi s-a

declanşat criza imobiliară şi balonul de săpun s-a spart. N-au reuşit să facă ce şi-au propus. Visul a murit, a zis el, pe urmă şi-a luat privirea de la mine şi s-a uitat în întuneric, apoi a trecut pe lângă mine. Scuză-mă, e ceva în spate.

— Liber! am auzit pe cineva strigând în casă.

După aceea, o scurtă explozie de râs, ca un suspin colectiv de uşurare. Oamenii păreau foarte departe.

Mallory s-a îndreptat spre capătul pivniței. Am văzut mişcarea grăbită a ceva mic peste maldărul de moloz şi mi-am simțit inima zvâcnind. Coada unui şobolan gras a şters o bicicletă ruginită de copil.

— E o uşă acolo, a spus Mallory, iar în mână i-a apărut brusc lanterna, un puternic fascicul alb în întunericul gălbui.

M-am uitat la Carter. Privea spinarea lui Mallory. Amândoi l-am urmat.

Mallory a încercat uşa. Era încuiată.

Apoi luminile s-au stins. Toate. În toată casa. Un comutator fusese acționat. Am auzit voci protestând departe deasupra noastră.

Mallory avea un soi de cuțit în mână şi îl băgase între uşă şi cadru. I-am luat lanterna şi i-am ținut-o îndreptată spre uşă în timp ce el tot mişca lama de la stânga la dreapta pentru a scoate limba broaştei din locaşul ei, până când a reuşit. Uşa s-a deschis cu un trosnet de lemn crăpat. Dincolo de uşă era un grilaj metalic. Iar undeva în spatele lui, o femeie țipa.

— Ajutor! Ajutor! Ajutor! Ajutor! Ajutor!

Am auzit huruitul grilajului metalic în întuneric.

— Ați auzit? a întrebat el.

— Da.

Vorbeam în şoaptă. Mallory a băgat mâna printre gratii. Grilajul era încuiat pe dinăuntru. Dar un set de chei atârna pe un cui, iar el le-a folosit, şi grilajul s-a deschis brusc.

— Simțiți mirosul? a rostit Mallory.

— Da, domnule.

Mirosea a fecale şi a benzină.

— Aveți grijă, a spus el păşind înăuntru.

L-am urmat şi am simțit pământul dur şi neregulat sub picioare, şi am auzit-o pe Scarlet Le Fevre țipând mai tare în clipa aia, pe urmă am înaintat cu toții mai repede pentru că spațiul s-a lărgit deodată, şi mă aflam între Mallory şi Carter când Victor a părut să plonjeze înainte, iar eu l-am înşfăcat de jachetă şi i-am oprit căderea.

În fața noastră era o gaură neregulată, de vreo doi metri adâncime. Scarlet Le Fevre era jos, pe podea, ferindu-şi ochii de lumina albă a lanternei, goală şi udată cu benzină.

O groapă pentru gătit carne de om.

O flacără a strălucit, moment în care l-am văzut pe bărbatul care ocolea groapa chiar înainte ca el să cadă cu un şuierat înăuntru. Carter a părut să cadă împreună cu bărbatul în timp ce focul a izbucnit cu un pocnet sinistru. Polițistul cu părul roşcat încerca disperat să stingă cu mâinile goale flăcările care cuprinseseră trupul femeii.

Bărbatul era scund şi puternic, cu păr lung şi aspect de maimuță. Când mi-a dat un pumn în inimă, am simțit tot aerul ieşind din mine în vreme ce m-am împleticit îndărăt, căzând şi lovindu-mă cu putere de un soi de banc de lucru care s-a prăbuşit sub greutatea mea.

Am simțit durerea explodându-mi în spinare, apoi o explozie în ceafă când capul mi s-a lovit de perete. Mi-am dus mâna la inimă şi am simțit ruptura din cămaşă şi mi-am dat brusc seama că nu-mi trăsese un pumn în inimă. Mă înjunghiase.

Am atins ciupitura de pe vesta din kevlar subțire care îmi salvase viața şi am simțit usturimea zgârieturii de sub ea.

Am închis ochii. Mă simțeam îngrețoşat şi amețit din pricina durerii de la ceafă, percepând fragmentat ce se întâmpla în jur.

Țipete din groapă. Țipetele unui bărbat. Carter cu

jacheta în mâini, stingând focul. Scarlet Le Fevre târându-se afară din groapă, cu ochii lărgiți de groază. Lumina din încăpere provenită de la focul din groapă. Multă lumină, dar dansând şi inegală, făcând din toți nişte fantome.

Şi Bob Măcelarul lovindu-l pe Mallory în piept şi în braț, şi într-o parte a capului. Mallory prăbuşindu-se, ochelarii căzându-i de pe nas. Fără ochelari, fața lui nu mai era dură ca a unui viking bătrân, ci vulnerabilă şi pierdută, şi foarte uşor de rănit.

Apoi bărbatul, Bob Măcelarul, a fugit. A ieşit din locul secret. A trecut de toți, încercând să scape.

Şi Whitestone aşteptându-l în pivniță.

Bob s-a năpustit asupra micuței femei, care l-a izbit cu antebrațul, lovitura întorcând capul agresorului cu aproape 180 de grade. Whitestone în spinarea lui, punându-i cătuşele şi subliniind drepturile pe care i le recita în timp ce-i izbea fața de podea.

— Eşti arestat.

Zdrang!

— Ai dreptul să nu spui nimic.

Zdrang!

Mi-am amintit una dintre instrucțiunile primite la şcoală. „O arestare trebuie însoțită de preluarea fizică a controlului.” Chiar asta făcea.

— Dar ți-ar putea afecta apărarea dacă, la interogatoriu, nu declari ceva pe care, ulterior, te vei baza la proces.

Zdrang!

— Tot ce spui constituie dovezi.

Zdrang! Zdrang! Zdrang!

Bob Măcelarul începând, în cele din urmă, să ceară îndurare.

Am auzit-o strigându-l pe Mallory. Pe urmă, luminile s-au aprins, şi mi-am pierdut cunoştința.

Capitolul XXXI

Durerea din spinare m-a trezit.

A început cu coastele de jos, apoi a urcat pe coloana vertebrală ca o durere nouă contopindu-se cu durerea existentă deja. Am gemut şi m-am dat încet jos din pat.

Îmi puseseră una dintre acele cămăşi de spital care îți lasă fundul la vedere. Am dezbrăcat-o şi mi-am găsit hainele în dulapul din mica rezervă. Şedeam pe pat şi mă chinuiam să-mi pun şosetele când a intrat o asistentă. Una dintre acele autoritare matroane cu pieptul mare, care se aşteaptă să i se dea ascultare. Aceasta era jamaicană.

— Unde-i băiatul? am întrebat eu, iar vorbitul mi-a declanşat zvâcniri lente în ceafa.

Mi-am atins capul, căutând bandaje sau sânge. Nu era nimic. Doar durerea.

— Te bagi înapoi în pat, în clipa asta, a rostit ea.

N-am putut să-mi pun şosetele. Spinarea nu voia să se îndoaie suficient. Aşa că am aruncat şosetele. Mi-am încălțat pantofii. M-am ridicat.

— Unde-i băiatul? am repetat eu.

O supărasem de-a binelea.

— Crezi că-mi pot pierde toată ziua cu asta? Vrei să-l chem pe doctor? Asta trebuie să fac?

Până s-a întors cu doctorul, eram complet îmbrăcat. Complet îmbrăcat, dar fără şosete. Doctorul era un indian tânăr. Prea obosit şi prea ocupat ca să se certe cu mine. Sau avea prea multă experiență. Dar în mod clar gândea că eram prost.

— Nu vă externez, a spus el. E clar? Plecați pe riscul dumneavoastră.

— Unde-i băiatul?

— La Terapie Intensivă. La ultimul etaj. Vă conduc.

Carter dormea somnul celor sedați puternic.

Ambele mâini îi erau înfăşurate în bandaje. Lângă pat se afla un stativ pentru perfuzii. Asta era tot. Doar mâinile. Probabil că era suficient pentru a pune capăt vieții lui de polițist.

— Are arsuri de gradul doi la ambele mâini, a spus doctorul. Asta înseamnă arsuri care au penetrat epiderma inferioară, dar, din câte ne-am dat seama, muşchii şi oasele n-au fost afectate. Când se va înzdrăveni suficient pentru a fi transportat, îl vom duce la Queen Victoria, în West Sussex. Este cel mai bun spital pentru arşi din sud-estul Angliei, a mai zis doctorul şi, înainte să plece, a adăugat: Este un tânăr foarte curajos.

I-am mulțumit. Apoi m-am dus la muncă.

Îl băgaseră pe Bob Măcelarul într-o sală de interogatorii. Din camera de observare, te puteai uita prin oglinda unidirecțională sau puteai privi pe un ecran filmarea camerelor de luat vederi cu circuit închis, CCTV. Mulți oameni pe care nu-i cunoşteam erau înghesuiți în fața oglinzii. Am privit ecranul.

Whitestone şi Gane şedeau vizavi de Bob şi de avocata lui. Era drăguță şi aranjată, îmbrăcată într-un taior negru. „Avocații din ziua de azi sunt tot mai tineri”, am reflectat eu.

Bob avea nasul spart şi ochii învinețiți din cauza asta, ceea ce nu-i ştersese însă rânjetul superior de pe față. Arăta ca o maimuță înfumurată.

— Ian Peck, a rostit Whitestone, iar vocea ei mi s-a părut schimbată auzind-o prin difuzor. Eşti acuzat de crimă.

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Nu-i el, am spus eu.

Câțiva din mulțimea aflată în fața oglinzii s-au întors pentru a se uita la mine. Apoi au privit din nou spre oglindă.

— Asta-i o prostie, am adăugat eu.

Un sergent masiv păzea uşa camerei de interogatorii.

— Nu puteți intra, a spus el.

L-am dat la o parte. Nu s-a opus. Când am intrat, toți s-au uitat la mine.

Whitestone şi Gane. Bob şi avocata drăguță. Cineva mi-a rostit numele.

Am băgat mâna în buzunar şi am scos cuțitul Fairbairn-Sykes pentru trupele de comando pe care îl împrumutasem de la Muzeul Imperial al Războiului.

A zăngănit pe masă.

— Arată-mi cum ai făcut-o, i-am cerut eu.

Sergentul de la uşă intrase în încăpere şi m-a apucat de un braț. L-am împins. Era mai puternic decât mine, totuşi m-a lăsat în pace.

Totul conta mult mai mult pentru mine decât pentru el.

Avocata era în picioare, scâncind ceva despre un aspect legal, dar nu prea am auzit despre care. Durerea îmi revenise în şira spinării, şi în cap, şi exact în spatele ochilor.

Cuțitul se afla chiar în fața lui Bob. Ne uitam unul la altul.

— Haide, durule! am spus eu. Arată-mi cum le-ai tăiat gâtul acelor oameni. Mincinos nenorocit, jigodie care trăieşte pe altă lume, omuleț jalnic!

Gane țipa la mine. Toți țipau la mine. Cu excepția lui Bob. S-a uitat la mine, pe urmă la cuțit, apoi din nou la mine, ca şi cum îşi făcea nişte socoteli în minte. Şi-a lins buzele. S-a ridicat.

După aceea, în încăpere s-a lăsat brusc tăcerea.

— Haide! am repetat eu, de data asta încet, şi i-am zâmbit încurajator. Arată-mi cum ai făcut-o.

Bob a luat cuțitul.

Toți au început să țipe din nou.

Mâini mă apucaseră, iar mâinile mele le îndepărtau, şi Bob se uita la mine, cu cuțitul în mână. Cu o mişcare lentă, a simulat o tăiere.

— Eu i-am tăiat...
M-am apropiat de el.
— Rahat mincinos!
L-am apucat de încheietură cu o mână, iar cu pumnul celălalt i-am lovit bicepsul.
Cuțitul a căzut pe masă.
— Wolfe, a rostit Whitestone. Max, te rog, ascultă-mă!
— Nu el i-a ucis pe oamenii ăia, am zis eu. Pe Hugo Buck. Adams Jones. Guy Phillips. Vă spun – nu ştie cum. Nu e el.
Pe urmă, am văzut lacrimile din ochii lui Whitestone.
— Îl arestăm pentru uciderea lui DCI Mallory, a zis ea. A murit în drum spre spital.
Sergentul mă ținea.
— Îmi pare rău, Wolfe, a spus Whitestone, şeful n-a supraviețuit.

În MIR-1 nu era decât Wren. Şi-a ridicat privirea când am intrat.
— Trebuie să vezi asta, Wolfe.
M-am apropiat de fereastră şi am privit în jos, spre Savile Row. Probabil că o anunțaseră pe soția lui deja. M-am întrebat cine îi dăduse vestea soției.
— Chiar trebuie să vezi asta, a insistat Wren. Ultima postare a lui Bob. Înainte ca noi să intrăm şi să punem mâna pe el. Mă asculți?
Am clătinat din cap.
— Nu, am zis eu. Nu te ascult. Nu-mi pasă. Indiferent ce este, nu-mi pasă. Nu vreau să văd. Nu-mi pasă ce a scris.
Tăcere.
Apoi Wren a apărut brusc lângă mine, târându-mă spre calculatorul ei.
— Uită-te! mi-a cerut ea pe un ton deloc blând.
M-am uitat.
Mesajul final din *timeline*-ul lui Bob Măcelarul.
Nu era nicio fotografie a lui Robert Oppenheimer.

Nu era niciun nor-ciupercă.

În locul lor se afla o mică poză alb-negru. La prima vedere, nu mi-am dat seama ce era – un amestec abstract de planuri frânte. Dar când m-am uitat mai îndeaproape am văzut că era un oraş întreg distrus într-o clipă. Ochii mi s-au îndreptat spre hashtag, care era ca o comandă pentru cei un milion de urmăritori ai săi.

#*ucidetoțiporcii*

Pe urmă, am citit mesajul, pe care nu l-am înțeles, aşa că l-am citit din nou, înşiruirea de numere şi cuvinte fiindu-mi atât de familiară, încât, inițial, am avut impresia că nu erau pe ecran, ci doar în mintea mea.

— Nu este adresa ta de-acasă? m-a întrebat Wren.

Am ieşit în fugă.

Scout, doamna Murphy şi Stan se întorceau de la şcoală. Fiica mea şi doamna Murphy se uitau la cățel şi râdeau. Stan țopăia vesel pe lângă ele. Avea ceva în bot. O bucată de covrig. Zâmbetele le-au dispărut când m-au văzut.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat doamna Murphy.

— Trebuie să plecăm, am spus eu. Îmi cer scuze.

Am urcat copilul şi cățelul pe bancheta din spate a X5-ului, i-am cerut lui Scout să-şi pună centura şi am pornit spre ieşirea din oraş, conducând cu viteză, chiar înainte de aglomerația de seară.

— Unde mergem? a întrebat Scout după ce am lăsat Londra în spate.

— Mergem s-o vedem pe mama ta, i-am răspuns eu.

Stătea pe peluza unei case de pe o stradă dintr-un oraş în care nu credeai că se întâmplase vreodată ceva rău.

La picioarele ei era un țânc, iar în pântecul ei creştea un bebeluş.

Nu erau copiii mei. Ci ai unui soț nou.

Nu mai era atât de nou – Scout avea patru ani când ea plecase. O vreme, bănuiesc că am crezut că se va întoarce. Nu mai puteam crede asta. Noii copii trăgeau o linie care separa vechea viață.

Parcasem peste drum de casa ei aflată pe acea stradă frumoasă. Coborâsem din maşină, mă aflam în umbra unui copac bătrân, iar ea nu s-a uitat în direcția mea.

Scout şi cățelul dormeau pe bancheta din spate.

Nu i-am trezit.

Iar când maşina a intrat pe alee şi bărbatul a coborât, şi ea i-a zâmbit şi l-a sărutat fugitiv pe gură, am ştiut că nu o voi face.

I-am privit intrând în casă, noul bărbat cuprinzându-i talia cu un braț. Ea s-a uitat drept la mine în timp ce a închis uşa. Dar, desigur, era deja prea târziu. Deoarece unii oameni capătă o nouă casă. Iar alți oameni capătă o nouă familie.

Soția mea căpătase o nouă viață.

În fața blocului nostru era o mulțime de oameni.

Vineri seară, bărbați şi femei vorbind tare şi râzând, sticle şi pahare în mâinile lor, neschițând niciun gest pentru a se da la o parte din calea unui bărbat cu un copil adormit în brațe şi un cățel în lesă alături de el.

Mi-am croit cu forța drum printre ei, lovituri scurte cu coatele, umeri aplecați, izbind cu toată forța, provocându-i să spună ceva, să facă ceva, să se dezvăluie. Să mă lase să înțeleg că erau acolo pentru mine, că veniseră să pună mâna pe mine, că tocmai acela era momentul.

Dar aveam sânge în ochi şi crima pe față, aşa că n-au zis nimic. S-au dat la o parte din calea mea. Peste drum de casa noastră, oamenii de la piața de carne abia se duceau la muncă.

Am pus-o pe Scout în pat fără s-o trezesc. Cățelul a sărit lângă ea, s-a ghemuit lângă trupul ei cald, iar eu i-am lăsat să doarmă.

Precaut, am vegheat la fereastră.

În acele momente chiar aşteptam să vină cineva după mine.

Şi atunci am văzut că luminile din piața de carne au rămas aprinse toată noaptea.

Am avut strania impresie că, într-un fel, măturau cerul, estompând strălucirea stelelor.

Partea a treia
Femeia care a căzut prin gheață

Capitolul XXXII

Soția mea a venit să mă vadă.

Fosta soție.

Va trebui să încetez să mai fac asta.

Vechile ei chei o ajutaseră să treacă de uşa de la stradă, dar nu-i fuseseră de folos în cazul uşii de la apartament, deoarece schimbasem yalele. Am auzit cheia zornăind într-o broască şi am văzut-o pe vizor. Mi-a luat o vreme să descui uşa.

— Bună, Max.

— Anne.

Nu adusese cu ea noua ei viață. Cu excepția bebeluşului, pe care l-a liniştit şi l-a mângâiat trecându-şi o palmă peste pântec. Tăcerea dintre noi m-a îngrozit.

— Unde ți-e băiețelul? am întrebat eu.

— Cu dădaca, a răspuns ea pe un ton de parcă doica era o destinație.

Scout a apărut cu Stan din dormitorul ei. Cu toții am privit-o pe vizitatoarea noastră de parcă venise de pe altă planetă, nu din Richmond. Apoi Anne s-a lăsat brusc în genunchi şi a luat-o în brațe pe Scout, copleşind-o cu mângâieri. Asta e problema care apare când nu-ți vezi multă vreme copilul. Să te porți firesc în preajma lui devine imposibil.

Stan s-a apropiat de Anne, dând rapid din codița ridicată. I-a adulmecat plin de speranță picioarele, iar ea s-a ridicat, cu o mână la baza şirei spinării şi cu cealaltă fluturând. Fața ei frumoasă, însă puțin îmbătrânită, a schițat un semn de dezgust.

— Nu suport câinii, a explicat ea.

L-am luat pe Stan şi l-am dus în dormitorul lui Scout.

El m-a privit trist în timp ce am închis uşa.

„Dar ce-am făcut?”

Când m-am întors, Scout îi arăta lui Anne mănuşile de box pentru copii pe care i le cumpărasem. De fapt, fiica mea nu manifestase niciun fel de interes faţă de mănuşile de box. Prefera să deseneze sau să se joace cu căţelul, sau să stea de vorbă cu păpuşile ei (insista că se juca – „doar vorbim”). Însă mi-am dat seama că simţise o dorinţă nestăvilită să-i arate fostei mele soţii ceva nou.

Astfel, poate că rămânea de data asta.

Au stat de vorbă. Mama şi fiica. M-am dus în bucătărie şi tocmai făceam cafeaua când un val puternic de tristeţe m-a cuprins şi m-a copleşit. Durerea mi-a încleştat gâtul şi m-a făcut să simt înţepături în ochi, şi mi-a dat senzaţia că nu voi putea trece peste asta niciodată.

Apoi a dispărut.

M-am întors în living cu o tavă. Două cafele şi suc de portocale.

— Nu mai beau cafea, a spus Anne.

Am fost uimit. Ea adora cafeaua.

— O să-ţi aduc apă.

— Nu te agita din cauza mea, m-a liniştit ea, iar asta m-a făcut să râd.

Întotdeauna, mă făcuse să râd. Cândva, fusese o mare prietenie între noi. Probabil, aşa încep multe dintre căsătoriile nefericite – cu prietenii deosebite.

— Vrei să-mi vezi desenele? a întrebat-o Scout.

— Da! a răspuns Anne, mângâindu-şi pântecul. Da! Da!

Scout a intrat în camera ei, ca să aducă desenele. Stan a făcut o încercare nereuşită de a evada.

— *Nu,* Stan! i-a spus Scout închizând uşa în urma ei.

— Câini? a rostit fosta mea soţie. Box?

A scos un sunet de parcă transformasem casa într-un loc unde se consumau droguri. Nimeni nu este atât de străin precum cineva pe care l-ai iubit cândva. Amândoi am simţit asta.

Anne s-a plimbat încet prin încăpere, parcă verificând dacă nu lăsase ceva important în urmă. La un moment dat, a călcat pe o maimuță de pluş care a scâncit revoltată.

— Sunt mizerii pe toată podeaua, a spus ea. Şi nici măcar nu sunt lucrurile lui Scout.

Era adevărat. Stan îşi lăsa în urmă mizeriile. Un cățel la vârsta aceea este ca un țânc. Stan avea jucăriile împrăştiate prin tot apartamentul – o rățuşcă măcănind strident, o mingiucă de cauciuc cu țepi, un ursuleț cu bavetă pe care era imprimat steagul Marii Britanii, oase de ros şi funii de destrămat.

— Şi chiar e câinele vostru? a întrebat soția mea cu un soi de dispreț amuzat pe care mi-l aminteam atât de bine. Sau aveți grijă de el pentru cineva?

— Câinii sunt grozavi, am zis eu.

Stan se întorsese, evadând din dormitor când Scout a ieşit cu desenele ei, şi s-a uitat pe furiş la mine.

— Câinilor nu le pasă dacă eşti bogat sau sărac. Câinilor nu le pasă dacă eşti frumos sau banal, dacă eşti deştept sau prost şi nici ce fel de maşină conduci.

— Aşa este, a spus Anne. Deoarece câinii sunt proşti. Ce-i mirosul ăsta ciudat?

— Omletă-jumări, a răspuns Scout punând un vraf de desene în fața mamei sale. Tati a ars tigaia.

— Omletă-jumări? a rostit Anne. Nu există aşa ceva. Scumpo, există omletă şi există ouă-jumări. Nu există omletă-jumări.

Scout o privea cu ochi mari.

— Mulți dintre marii bucătari sunt bărbați, a zis fetița.

Fosta mea soție a râs şi a clătinat din cap. A studiat primul desen din teanc.

— Ce-i asta?

— Este de la şcoală, a spus Scout şi a citit titlul cu grijă. *Familia mea.*

Anne a tras aer în piept.

— Dar sunteți numai tu, tati şi câinele. Unde-i mami?

Şi frățiorul tău mai mic? Unde-i Oliver?

— Mai am şi alte desene, a zis Scout înainte ca Anne să apuce a pomeni de noul bărbat şi să ceară să fie şi el inclus.

Fiica mea s-a întors în dormitor şi a adus şi alte desene.

— Uite ce e, mi-a spus Anne. Dacă ți se pare dificil să te adaptezi…

Am privit-o fix. N-am ştiut ce să zic. Să mă adaptez? Ce însemna să mă adaptez? Să fac față e totuna cu să mă adaptez?

O durere bruscă a început să-mi zvâcnească în partea de jos a spatelui.

— Ce-ai pățit? a întrebat ea.

— Tata nu s-a dus la serviciu, a intervenit Scout. S-a lovit la spate.

— De când te doare spatele?

— Mă simt bine, am zis eu.

— Dormi bine?

— Ca un prunc.

— Adică te trezeşti ud şi plângând în toiul nopții?

Ne-am zâmbit unul altuia.

Apoi a venit vremea să plece. I-a promis lui Scout că se vor vedea curând. I-a promis că se va întoarce. I-a promis că va fi cu ea când se va culca şi când se va trezi şi că se vor distra împreună. I-a vorbit despre frățiorul ei şi despre surioara nenăscută, care nu însemnau nimic pentru Scout. Promisiuni, promisiuni. Dacă şi le respecta, totul ar fi fost bine. Nu perfect. Nu ca înainte. Dar mai bine. M-am oțelit pentru un alt val de tristețe, dar n-a venit, începeam să înțeleg că tristețea nu avea să revină decât dacă eram singur.

— Oh! a rostit Anne. La parter era o femeie tânără, care te aştepta.

— Am multe, am spus eu.

— Probabil că le place câinele tău, a zis fosta mea soție.

Wren a intrat.

— Bună, Concediu Medical. Am crezut că n-o să mă laşi niciodată să intru. Acum, ce mai ai?

— Ruptură de muşchi intercostali interni.

Wren a clătinat din cap.

— Va trebui să mă lămureşti.

— Muşchii intercostali înalță şi coboară cutia toracică atunci când inspiri şi expiri.

— Te dor.

— Numai când respir.

Scout şi Stan au venit s-o salute.

— Are aceeaşi culoare ca părul meu! i-a spus Wren lui Scout.

Erau cu toții încântați.

— Cum te cheamă? a întrebat Scout.

— Edie, a răspuns Wren.

— Fii atentă, Edie, a spus Scout, apoi i s-a adresat cățelului: Fă pe mortul!

Stan s-a prăbuşit pe o parte, cu capul ridicat, cu ochii larg deschişi şi ațintiți asupra bucățelelor de pui Nature's Menu din pumnişorul lui Scout. Şi-a lins botul. Capul a început să-i tremure de nerăbdare. Nu părea prea mort. Nu părea nici măcar somnoros.

— E incredibil! a exclamat Wren. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Voi doi ar trebui să apăreți la televizor. Cum s-o numi emisiunea aia. Bravo!

Strălucind de mândrie, fiica mea şi cățelul s-au dus în camera ei.

— Când te întorci? m-a întrebat Wren.

— Nu ştiu. Sunt în concediu medical pe termen nedeterminat.

— Nu contează. Fiindcă asta o să fie în afara programului.

În mână avea un dosar A4. Subțire şi verde. Mi l-a întins, dar n-am făcut nicio încercare să-l iau.

— Persoanele dispărute, a precizat Wren.

— Poftim?

— Căutam persoane dispărute, îți aminteşti? Fete care au dispărut în urmă cu 20 de ani, a explicat ea şi i-a apărut o licărire în ochi. *Tu mi-ai cerut.* Îți aminteşti?

Aproape că am izbucnit în râs. Un spasm de durere mi-a zvâcnit în partea inferioară a spatelui.

— Iisuse Hristoase! s-a terminat, am zis eu. Cazul a fost închis. Crimele au fost rezolvate. Ucigaşul, condamnat. Toată lumea a avut parte de măriri de salariu. Şi-au găsit criminalul, nu?

Ian Peck, zis Bob Măcelarul, îşi asumase comiterea tuturor crimelor. Nu doar uciderea lui Mallory. Nu doar singura crimă pe care o comisese. Ci şi uciderea lui Hugo Buck, Adam Jones şi Guy „Piggy" Philips. Peck era oficial ucigaş în serie. Un superstar al crimelor din viața reală. Deja se scriau cărți despre el. Brusc, m-am simțit mai mult decât epuizat.

— Am auzit că Whitestone a fost făcută detectiv-şef inspector, am spus eu.

— Este adevărat, a zis Wren. Şi o merită.

— Şi că Mallory a primit postum Medalia Reginei pentru Poliție. Şi că Scarlet Le Fevre a scos un bestseller. Cum l-a numit?

— *Pigslayer*[48].

— *Pigslayer.* Da, ăsta-i. Nu l-am citit. Şi toți ceilalți au primit o mărire de salariu cu cel puțin un nivel.

— În vreme ce tu stai acasă, cu spatele distrus şi plângându-ți de milă.

Am clătinat din cap.

— S-a terminat.

— Nu, a spus Wren. Abia începe. Deoarece încă mai există fata dispărută.

— Ştii câți oameni dispar în țara asta? am întrebat-o eu. În fiecare zi a fiecărui an.

— Da, a răspuns ea. Câte unul la trei minute. Majoritatea, tineri. Mulți, de sex feminin. Fete care fug din cămine. Fete care sunt abuzate de noul iubit al mamei. Fete care au probleme cu drogurile, cu băutura şi

sunt bolnave. Fete care își fac singure rău și sunt dependente de tot felul de lucruri. Fete fără adăpost și singure. Fete ghinioniste care nu-și găsesc locul nicăieri, de care statul nu reușește să aibă grijă. Fete însărcinate. Fete care cred că sunt îndrăgostite. Fete cu părinți fanatici religioși, care le cred târfe dacă ascultă muzică pop.

— Mda, asta acoperă cam tot.

— Știi câte fete au dispărut în toată țara în anul acela? În 1985. Anul care ne interesează.

Am rămas tăcut un moment.

— Presupun că multe, am zis eu.

— Nu ți-ar veni să crezi cât de multe.

— Și o să le găsești pe toate, nu-i așa, Wren? O să le răzbuni pe toate? O să îndrepți lucrurile?

— Nu pe toate. Doar pe una. Am restrâns căutarea. Aria de căutare pe care mi-ai dat-o era prea largă. Au apărut prea multe nume. Prea multe fete. Prea multe dispariții. Așa că am căutat în imediata vecinătate a școlii Potter's Field. În perioada anului școlar. În primăvara și vara anului 1985.

— Dar nu toate persoanele dispărute au fost ucise, Wren. Unele dintre ele sunt doar contacte pierdute. Ai auzit de contacte pierdute? La școala de detectivi, v-au spus deja de contacte pierdute?

— În regulă, a conchis ea și și-a pus sub braț dosarul subțirel. O s-o fac singură.

— Unele au plecat și și-au văzut de viață, și și-au schimbat numele, și au fost încântate să scape de coșmarul în care au trăit, am zis eu.

— Adevărat, a spus ea. Dar una dintre ele a ajuns să moară într-o pivniță. Sau să trăiască – iar asta-i și mai rău. Să trăiască în pivnița vreunui nenorocit vreme de zece ani sau mai mult. Legată cu lanțuri de un perete. Și tu știi că și asta-i adevărat. Nu-i așa?

Am rămas tăcut un moment.

— Da, am răspuns eu.

— *Şi tu ai fost acolo.* Ai auzit ce ne-a zis James Sutcliffe. A fost o fată, Wolfe. Totul începe cu o fată. Dacă găseşti fata, găseşti şi ucigaşul, şi găseşti şi motivul pentru care s-au întâmplat toate astea. Dar mai întâi trebuie s-o găseşti pe fată. Şi oricum, trebuie s-o găsim pe fată. Nu putem s-o… abandonăm, pur şi simplu.

— Da, am fost acolo. Sutcliffe a confirmat, practic, că Hugo Buck, prietenul lui, şi-a pierdut ochiul în acea încăpere, din cauza acelei fete, iar asta n-a fost adevărat, nu-i aşa? Buck şi-a pierdut ochiul jucând rugby. Ai văzut înregistrarea de pe casetă. Amândoi am văzut-o.

— Chiar vrei să fac treaba asta de una singură? Nu pot să cred. Nu cred că eşti aşa, Wolfe.

— Nu mă cunoşti.

— Probabil că nu.

Am condus-o la uşă.

— Ştii care e lucrul cel mai rău când eşti singur cu un copil? am rostit eu. Îți pasă mult mai puțin de restul lumii. Nici nu ți-ar veni să crezi cât de puțin îți pasă. Pur şi simplu, nu te interesează. Inima ți se împietreşte. Lumea se limitează la tine şi la copilul tău. Vrei să faci treaba asta fără să ții cont de standarde şi proceduri?

Wren a dat din cap.

— De ce? am întrebat-o eu. Cine a dispărut tot dispărut va rămâne. Mallory tot mort va fi. Bob Măcelarul va primi în continuare cereri în căsătorie trimise pe adresa celulei lui.

— O facem pentru că, dacă n-o facem, scapă nepedepsiți, a zis Wren. O facem pentru că, dacă n-o facem, suntem precum ultimii dintre cei ca noi – prea speriați ca să ne facem meseria. Şi o facem deoarece contează. O facem pentru că aşa este drept.

Dosarul m-a plesnit cu putere peste piept.

De data asta, l-am luat.

— Ai o fiică, a spus Wren. Fă-o pentru ea.

După ce doamna Murphy a sosit, am coborât la

restaurantul Smiths of Smithfield, în zona istorică Farringdon, ca să studiez dosarul.

Nu era mare lucru. Trei foi de hârtie. O fotografie pentru paşaport a unei fete blonde, de vreo 15 ani, care zâmbea nesigură spre cameră. Şi un nume. Anya Bauer.

Nemțoaică? Fata asta putea fi din Germania. Nu exista decât data naşterii. 4 iulie 1970. Şi mai era prima pagină de pe un site contemporan cu persoane dispărute, în care apărea aceeaşi fotografie şi o atenționare.

„Notă: Fata s-ar putea să arate semnificativ altfel acum, având în vedere diferența de vârstă şi felul în care este aranjat părul.”

M-am uitat la poză şi am văzut că Anya Bauer îşi aranjase părul ca al unei eroine necunoscute. Putea fi orice, de la vedetă pop la prințesă. Ar fi putut fi Madonna sau prințesa Diana. Nu, era Madonna. În perioada de început, când părul Madonnei încă era scurt. Anya Bauer încercând să pară mai în vârstă, încercând să pară drăguță – încercând să facă ce încearcă să facă oricare adolescent din lumea asta. Anya Bauer avea 15 ani în 1985, aşa că în prezent ajunsese la apogeul vârstei mijlocii.

Dacă trăia.

Iar pe a treia foaie era aceeaşi imagine a fetei zâmbitoare. Pagina 7 din ziarul *Potter’s Field Post,* numărul din 21 august 1985. Însoțită de o singură propoziție: „Anya Bauer, în vârstă de 15 ani, lipseşte de acasă de două luni, iar poliția doreşte să o contacteze”. Şi mai era un număr de telefon, care probabil că nu mai era valabil după 20 de ani.

M-am uitat vreme îndelungată la fotografia Anyei Bauer, iar când am urcat scările spre casă, înainte să deschid uşa, am auzit lătratul cățelului şi râsul lui Scout.

Capitolul XXXIII

„Bun venit la Potter's Field. Locul de odihnă veşnică al câinilor regali", scria pe panoul din lemn de la marginea oraşului.

Wren a pufnit.

— L-au făcut să pară ca şi cum ar fi Taj Mahal sau Cascada Victoria, a spus ea. Nici măcar nu sunt toți câinii regali, nu-i aşa? Ci doar ai lui Henric. Niciunul dintre Corgii galezi Pembroke ai reginei nu-i aici, nu? Şi, probabil, nici măcar toți câinii lui Henric.

Panoul îl înfățişa pe Henric al VIII-lea aşa cum era în imaginația populară – corpolentul ucigaş de soții la vârsta mijlocie, nu tânărul şi atleticul rege a cărui statuie împodobea curtea din fața şcolii pe care o fondase cu 500 de ani în urmă la Potter's Field. Câțiva Spanieli cu ochi mari zburdau la picioarele lui încălțate cu pantofi de mătase. Cu toții arătau de parcă erau rude cu Stan.

Simțeam mereu un şoc când vedeam că, dincolo de lumea şcolii, era un oraş. Precum multe dintre orăşelele englezeşti, Potter's Field plana undeva între aristocrație şi sărăcie. Cu Wren la volanul unei maşini fără însemne ale poliției, un mic Hyundai, am trecut printr-un sat drăguț, unde mai mulți tineri localnici beau bere la halbă şi fumau, cu bicicletele Mountain Bike în jurul lor.

— Soția lui Mallory a venit la birou după ceremonia de înmânare a medaliei. Văduva bătrânului, Margaret, a fost foarte drăguță. A vrut să mulțumească tuturor. E de mare clasă acea lady. A întrebat de tine, a zis Wren, apoi a făcut o pauză. Ar trebui să treci pe la ea.

— Vrei să te ocupi de secția de poliție sau de ziarul local?

Wren m-a privit fix.

— Ai auzit ce-am zis?

— Am auzit. Secția de poliție sau fițuica locală?

S-a uitat la mine un moment, pe urmă a privit în altă parte. Ajunseserăm pe strada principală. Era vacanța de primăvară, aşa că nu se vedea nici urmă de purpuriul şi verdele sacourilor purtate de băieți.

Printre cafenele şi magazine cu telefoane mobile, şi supermarketuri erau şi mici ceainării drăguțe. Am oprit în fața uneia. O efigie în mărime naturală a lui Henric al VIII-lea şi a câinilor lui străjuia panoul care oferea ceaiul cu lapte de după-amiază şi gustul verii englezeşti.

— O să mă ocup de fițuica locală, a spus Wren.

Cei de acolo nu mă aşteptau. Dar legitimația mea a făcut să fiu invitat într-o sală de interogatorii de sergentul de serviciu, un polițist masiv, cu fața roşie şi o urmă de accent rural. Sergentul Lane era localnic. Mi-a dat înapoi legitimația cu un zâmbet în care se amestecau respectul şi batjocura. Totuşi mi-a strâns mâna şi mi-a oferit un pahar din carton cu o cafea neagră fierbinte.

— S-au întors detectivii? a întrebat el. Nu v-am mai văzut pe-aici de la treaba aia nefericită cu profesorul de sport. Dar criminalul a fost prins, nu?

— Asta-i o altă chestiune. E vorba despre o persoană dispărută, am răspuns eu şi am împins dosarul subțire pe masă. Ați lucrat mereu la Potter’s Field?

— M-am născut şi am crescut aici. Oraşul cel mare nu m-a atras niciodată. Este frumos aici. Multă verdeață. Dacă ieşi pe câmp, câteva secole parcă nici n-au existat.

— Vă amintiți de o persoană dispărută pe care o chema Anya Bauer?

El frunzărea fără chef dosarul.

— De ce mi-aş aminti? a rostit el, apoi a închis dosarul şi şi-a ridicat sprâncenele. Nu prea a fost o persoană dispărută, nu? Mai degrabă, un contact pierdut.

Dosarul a alunecat înapoi spre mine.

— Deci, a fost dată dispărută, însă n-ați căutat-o deloc?

Un zâmbet leneş.

— Poftim? Credeți că avem timp berechet? Noi, țărănoii localí.
I-am zâmbit.
— Deloc. Probabil că sunteți foarte ocupați. Cu toți puştii ăia răsfățați de la Potter's Field.
— Oh, ei nu ne fac probleme, a spus el stăpânindu-se. Avem o relație bună cu şcoala. Întotdeauna am avut. Dacă puştii ăia vor să facă prăpăd prin restaurante, atunci se duc în Chelsea, nu vin aici, a adăugat el, pe urmă a arătat spre dosar. Era o fată din străinătate, nu-i aşa?
Am dat din cap.
— Nemțoaică. Din München. V-ați fi străduit puțin mai mult s-o găsiți dacă era localnică?
— N-am fi avut de ales, nu-i aşa? a râs sergentul Lane, apoi fața i-a devenit serioasă. Ați găsit un cadavru? Despre asta-i vorba?
— N-am găsit un cadavru.
M-am ridicat, am apucat dosarul cu o mână, iar pe cealaltă am întins-o pentru a o strânge pe a lui. Lane mi-a luat-o şi a strâns-o suficient ca să-mi demonstreze că, în ciuda vârstei şi a legitimației mele, şi a faptului că eram de la oraş, el era de departe bărbatul mai puternic.
— Nu pricep, a zis sergentul. Este o anchetă neoficială, nu-i aşa?
— Mulțumesc pentru timpul acordat, am spus eu.
— Cu plăcere, a rostit el.
Înainte de a apuca să ies pe uşă, sergentul Lane a întins mâna spre telefon.

Birourile ziarului *Potter's Field Post* se aflau pe strada principală, deasupra unui anticariat, dar Wren îmi trimisese un mesaj pentru a mă anunța că voia să ne întâlnim în altă parte. Mi-a indicat cum să ajung la o căsuță cu acoperiş de stuf de la marginea oraşului, unde o femeie plină de viață, având puțin peste 80 de ani, se ocupa de o grădină impecabilă.

— E înăuntru, mi-a strigat ea. Cu soțul meu. Nu-i încuiat.

Un Golden Retriever bătrân s-a apropiat greoi de mine când am intrat. Mi-a adulmecat somnoros mâna, apoi m-a urmat când m-am îndreptat spre locul de unde se auzea vocea entuziasmată a lui Wren.

Stătea în genunchi în living, cercetând cu ajutorul unei lupe o mapă cu o selecție a unor filme foto vechi. Duşumeaua era acoperită în întregime cu astfel de imagini. Într-un fotoliu se afla un bătrân cu păr alb, care avea în mână un pahar cu ceea ce părea a fi o porție mare de scotch. Câinele s-a dus la el şi s-a prăbuşit pe papucii lui din tartan.

— Fii cuminte, Fanta, a spus bătrânul, pe urmă mi s-a adresat: Bună, tinere. Vrei o duşcă?

— Un scotch single malt, a rostit Wren. Vechi de 20 de ani. E foarte bun.

Pe masă se afla un pahar. Ea nu părea să se fi atins de el. Bătrânul gentleman a dat să se ridice din fotoliu, dar mi-am ridicat mâinile în semn de refuz, mulțumindu-i. Wren şi-a lipit lupa de ochi, apoi de mapa cu negative pe care o ținea în mână.

— Nu există nimic de la ziar, a spus ea. Oricum, e pe cale să se închidă. Nici măcar nu au dosare aşa cum trebuie. Nici măcar n-au trecut în sistem digital arhiva. Am găsit putregai uscat în fişetele lor. Îți vine să crezi?

— *Potter's Field Post?* a rostit bătrânul. Îl dau gratis acum! Îl dau gratis! Zic că este un ziar liber!

— Dar m-au trimis la domnul Green, a spus Wren.

— Monty! a izbucnit bătrânul.

— Monty! a fost de acord Wren. Monty a fost fotograful ziarului vreme de 40 de ani.

— De la tinerețe până la bătrânețe, a chicotit el.

Am avut impresia că Monty se bucura din plin de compania lui Wren şi că era încântat să-i pună la dispoziție mapele lui cu negative vechi. Nu părea să-l deranjeze nici măcar pixul roşu pe care ea îl flutura

pentru a-şi sublinia spusele şi cu care încercuia imaginile care o interesau.

M-am aşezat lângă ea.

— Coşmar la fițuica locală, a zis ea. Din câte îmi dau seama, n-au făcut nimic în legătură cu Anya Bauer, exceptând acel anunț când a dispărut. N-au încercat să afle ce s-a întâmplat cu ea.

— Nici poliția.

— Dar uită-te la asta, a zis Wren şi mi-a întins lupa.

— Am fotografiat oraşul ăsta în toți anii mei de activitate, a intervenit Monty, iar eu am auzit şi mai puternic decât în vocea sergentului Lane vechiul ecou rural. Şi o dată pe an, de Potter's Fifth, fotografiam şcoala.

Mă uitam la imaginile băieților în uniforme militare. Erau aceleaşi uniforme ca şi cele purtate de cei şapte băieți din Forțele Combinate de Cadeți de la Potter's Field. Reprezentau o întreagă armată care mărşăluia peste decenii.

— Potter's Fifth este marea sărbătoare a şcolii, a explicat Wren.

Monty a râs parcă lătrând. Fanta, bătrânul câine, s-a ridicat brusc, apoi, încet, s-a ghemuit la loc, adormind din nou.

— În fiecare an la data de 5 mai, şcoala îşi deschide porțile pentru mitocănime. Iar oraşul îşi deschide inima pentru şcoală. Sau pretinde că o face, a spus Monty. Pentru Potter's Field, este echivalentul zilei de 4 Iunie de la Eton. Desigur, la Eton există un râu, numai că noi n-avem un râu.

— Îi vezi? m-a întrebat Wren.

— Nu.

Mi-a tras un pumn în braț.

— Iisuse, Wolfe! Uită-te mai atent!

Am văzut sute de băieți în uniformă. Mărşăluind pe lângă statuia tânărului rege Henric. Salutând înălțarea steagului. Cu ochii privind spre dreapta în timp ce

treceau prin dreptul camerei foto. Apoi m-am concentrat asupra imaginii centrale din mapa de negative, care era încercuită cu roşu, şi ceața s-a risipit.

Nu erau aşa cum mi-i aminteam – plini de sine şi zâmbitori, şi de neînfrânt cum fuseseră în prima fotografie, ci serioşi, cu trupurile drepte, încremeniți, formând un rând de băieți-soldați dând onorul reginei pe vremea când şi ea, şi ei erau cu 20 de ani mai tineri.

Toți şapte formând un rând care se întindea dincolo de cadrul pozei. Guy Philips. Salman Khan. Ben King. Ned King. James Sutcliffe. Hugo Buck. Adam Jones. Şi, foarte înalt lângă Majestatea Sa, care se încrunta la James Sutcliffe, se afla Absalom Whitehead, linia gurii lui sugerând că era pe cale să explodeze de mândrie.

— Şi asta, a zis Wren.

Era o mapă pe care o pusese lângă ea. Şi aceasta avea o imagine încercuită.

Era seară în acea fotografie. O imagine de ansamblu făcută la o petrecere ținută într-un mare cort alb. Chelnerii cărau tăvi pe care se aflau pahare cu şampanie. Părinții, băieții, profesorii şi oaspeții zâmbeau, beau şi mâncau. O altă sărbătoare de Potter's Fifth care decursese bine. Iar în plan îndepărtat, am văzut un băiat şi o fată ferindu-se, zâmbind, de aparatul foto.

— E Ben King, am spus eu.

— E Ned King, a zis Wren. Uită-te mai atent. Abia i se văd cicatricele făcute de fratele lui când i-a aruncat paharul în față la micul dejun.

— Şi fata?

Era tânără, blondă, drăguță. Cu o coadă care i se legăna, cu umbra unui zâmbet secret în timp ce se răsucea. Purta un tricou şi jeanşi, fiind îmbrăcată mult prea simplu pentru un eveniment precum cel care se desfăşura în marele cort alb, mult prea simplu pentru Potter's Fifth.

Wren a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Nu ştiu, a spus ea. S-ar putea să fie o fată oarecare.

Voi ați vorbit cu Ned King, nu? Mallory şi cu tine.

Mi-am amintit seara de la Brize Norton, când căpitanul King şi regimentul lui erau pe cale să se îmbarce în avionul Hercules şi să plece în Afganistan.

— Abia am apucat să vorbim, am zis eu. Ned King tocmai pleca. Mallory a fost blând cu el. A fost impresionat de el.

M-am uitat cu ajutorul lupei la imaginea băiatului şi a fetei de la acea petrecere de demult.

— Amândoi am fost, am adăugat eu.

— Ei bine, cineva trebuie să vorbească din nou cu căpitanul King când se va întoarce, a sugerat Wren.

— Monty, numai atunci te-ai dus la şcoală? Cu ocazia sărbătorilor Potter's Fifth? am întrebat eu.

A dat din cap şi s-a ridicat din fotoliu.

— Sau când aveam nevoie de poze pentru vreun articol. Când venea un nou director. Doreau o poză cu el. Şi cu statuia lui Henric. Suportul industriei de turism, a zis el şi s-a aplecat peste măsuța de cafea, neriscând să se lase în genunchi. Şi mormântul, desigur. Mormântul câinilor regali. A luat o cutie de arhivare ponosită. Poftim!

Nu conținea mape cu negative. Ci fotografii lucioase 8×10 cm. Unele dintre ele erau portrete ale directorilor de la Potter's Field. Absalom Whitehead era cel mai recent, dar erau şi bărbați de mult pensionați, de mult decedați. Şi erau şi poze de aproape ale mormântului câinilor regali, făcute pe toate tipurile de vreme, în toate anotimpurile.

Am luat câte una în fiecare mână. Una era alb-negru, iar lespedea era udă de ploaie şi iarba, netunsă. Cealaltă era color, piatra reflectând o rază albă de soare, în timp ce iarba era tunsă îngrijit.

Dar astea nu erau singurele diferențe dintre cele două fotografii.

— Inscripția. Epitaful de pe mormânt, am rostit eu şi am ridicat poza alb-negru. Într-una lipsesc cuvintele.

În fotografia făcută vara, epitaful era la locul lui. Însă

în cea făcută toamna, lipsea.

Bătrânul fotograf a zâmbit.

Şi n-a trebuit să se uite la cuvinte pentru a le recita.

— „Fraţi şi surori, vă sfătuiesc să luaţi aminte înainte de a vă dărui inima unui câine care să v-o sfâşie.” Ei bine, n-aveau cum să pună cuvintele astea pe mormântul original, nu-i aşa?

— De ce nu?

— Deoarece mormântul are aproape 500 de ani vechime, a răspuns el. Dar cuvintele au fost scrise la începutul secolului XX, de Rudyard Kipling. Până pe vremea mea, mormântul ajunsese, practic, o ruină. Era distrus.

— Aveţi poze de atunci? l-a întrebat Wren.

S-a uitat la ea cu îndoială, însă până la urmă a găsit o poză a unui mic buldozer galben parcat lângă mormântul cu lespedea spartă. Pe laterala lui se vedea clar numele companiei.

V J Khan & Sons

— Mormântul nu a fost niciodată marcat, a zis Monty. Sau poate că inscripţia se ştersese cu totul. N-am văzut niciodată nimic. Nu uitaţi că are 500 de ani vechime. Dar, când l-au restaurat, au adăugat şi citatul din Kipling.

— Cine a făcut-o? a întrebat Wren.

— Directorul, a răspuns fotograful, după care a sorbit din scotch-ul single malt. Bătrânul Absalom a spus că nu voia să lase mormântul nemarcat.

Traversam terenurile de sport ale şcolii când am auzit prima împuşcătură.

O puşcă de calibru mare, la o oarecare distanţă, şi ecoul detunăturii mi s-a părut prelung. Apoi s-a lăsat liniştea. Am pornit mai departe spre şcoală. Clădirile erau încuiate şi lipsite de viaţă pe timpul vacanţei de primăvară.

Bătrânul îngrijitor, Len Zukov, mergea încet de partea cealaltă a terenurilor de sport, împingând ceea ce părea a fi o maşină de tuns iarba. Abia când m-am apropiat, am văzut că lăsa o linie albă şi dreaptă în urma lui, marcând pista de atletism.

I-am rostit numele şi l-am salutat ridicând o mână.

— Nu călcați pe asta! a replicat el, încă e umedă.

— Mă mai ții minte? Sunt detectivul Wolfe de la West End Central.

Am băgat mâna în buzunar pentru a scoate legitimația. Dar lui nu-i păsa de legitimația mea.

— Vă țin minte. Cum ați intrat în şcoală?

M-am uitat spre locul unde era parcat micul Hyundai.

— Porțile erau încuiate, aşa că am sărit gardul. Având în vedere că este o anchetă în curs de desfăşurare…

Însă pe el nu-l interesa. Deja se îndepărta şi maşina de tuns iarba îmi acoperea cuvintele, în timp ce linia albă apărea în urma lui.

— Să nu călcați pe liniile mele, a strigat el peste umăr, ca un om obişnuit să țipe la generații întregi de băieți.

Am traversat curtea principală, am ocolit capela colegiului şi am intrat în cimitir. Era plin de sunete şi mişcări. O veveriță mi-a traversat calea şi s-a urcat repede într-un copac. Am ajuns la mormântul câinilor lui Henric, iar în clipa aceea, s-a auzit o altă împuşcătură.

„Frați şi surori, vă sfătuiesc să luați aminte înainte de a vă dărui inima unui câine care să v-o sfâşie.”

Intemperiile şi timpul coloraseră cuvintele în verde. M-am răsucit când am auzit un foşnet în spatele meu şi l-am văzut pe îngrijitor apropiindu-se încet pe alee. Să mă verifice.

— Ce faceți? a întrebat el. N-ar trebui să vă aflați aici. Trebuia să spuneți cuiva că veniți. Să obțineți permisiunea pentru a intra.

— Cuvintele de pe mormânt, am spus eu. Nu mi-am dat seama până astăzi. Au 100 de ani vechime. Dar mormântul e din urmă cu 500 de ani. Aşa că au fost

inscripționate recent.

Buzele i s-au mişcat parcă pentru a zice: „Şi ce?”

— M-am întrebat cum de nu mi-am dat seama, am continuat eu, ridicându-mi privirea la auzul altei împuşcături. Meseria mea presupune să-mi dau seama de asemenea lucruri, Len.

El nu şi-a luat ochii de la mine.

— Ce-a fost sunetul ăla? am întrebat eu. O puşcă de calibrul 12?

— Mai degrabă de 410, a răspuns el. E mai bună în cazul distanțelor scurte, acoperă o suprafață mare. Pentru dăunători.

Şi-a şters mâinile de salopetă. Artrita le transformase în aşa fel, încât se rigidizaseră. M-a văzut privindu-le şi le-a îndesat adânc în buzunare.

— Şobolani, iepuri şi vulpi, a adăugat el.

— De unde eşti, Len?

S-a încruntat la mine.

— N-am mai vorbit despre asta? Sunt de-aici.

— Mă refer la țara de origine.

— Rusia.

— Rusia? Fac pariu că nu-ți ziceau *Len* acolo.

— Lev, m-a corectat el. E pe-aproape.

— Din ce zonă a Rusiei?

Ne-am ridicat amândoi privirile când a răsunat o altă împuşcătură. Mai aproape. Acelaşi sunet prelung, parcă rostogolindu-se, al unei puşti de calibru mare detonate în spațiul deschis de la țară. Sunet care a părut să se prelungească datorită ecoului.

— Cine trage?

A ridicat din umeri de parcă era un alt lucru care nu-l interesa absolut deloc.

— Vreun fermier.

— Deci, ai venit aici după cel de-al Doilea Război Mondial?

— Nu, a răspuns el zâmbind foarte vag. Am venit după Marele Război Patriotic.

Am zâmbit.

— E acelaşi război. Doar numele diferă.

— Nu, a rostit el fără să zâmbească. Sunt războaie foarte diferite. Au fost războaie foarte diferite pentru popoarele noastre. În Rusia au fost peste 20 de milioane de morți.

Am privit amândoi mormântul. M-am întrebat ce gândea despre un rege englez care făcuse un mormânt pentru Spanielii lui. Probabil că nu avea o părere prea bună. Nu dacă se aflase în Rusia în timpul războiului. Am estimat că avea vreo 75 de ani. Ceea ce însemna că avusese cam 11, 12 ani la sfârşitul războiului.

— Cred că ai fost prea tânăr pentru a lupta în război.

— În Rusia, nimeni nu a fost prea tânăr pentru a lupta în război, a zis el râzând.

I-am întins mâna.

A fost o greşeală.

Şi-a scos mâinile artritice din buzunare şi mi-a atins cu pumnul drept palma deschisă, apoi ne-am îndepărtat unul de altul, fiecare cu ruşinea proprie.

M-am întors pe terenurile şcolii, iar el nu a făcut nicio încercare să mă urmeze. Probabil, s-a gândit că nu voi reuşi să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbea oala. A avut dreptate. Totul era încuiat în perioada vacanței de primăvară, şi când a început să se întunece, nicio lumină nu s-a aprins la vreo fereastră a clădirilor străvechi.

M-am uitat la geamul de la care Mallory şi cu mine priviserăm terenurile de sport împreună cu Absalom Whitehead, dar nici acolo n-am văzut vreun semn de viață sau vreo lumină.

În schimb, l-am zărit pe Len Zukov din nou, când am traversat terenurile de sport îndreptându-mă spre Hyundaiul din care Wren îmi trimitea mesaje tot mai nerăbdătoare.

Se afla în fața căsuței lui din piatră, împreună cu alt bărbat, şi mi-a luat un moment până să-l recunosc pe

sergentul Tom Monk, arsurile de pe fața lui arătând ca o netedă mască neagră, de la o distanță atât de mare.

În timp ce, cu o țigară în mână, bătrânul îngrijitor îl urmărea cu privirea, Monk a adunat un morman de iarbă proaspăt tunsă, l-a pus într-o roabă şi l-a dus în spatele căsuței, de unde se înălța fumul unui mic foc. Îl ajuta pe bătrân. Am ridicat o mână în semn de rămas-bun, însă ei n-au părut să mă vadă.

Apoi, când am ajuns lângă gard, s-a auzit o altă împuşcătură, mult mai aproape, venind de undeva de la intrarea în pădure. Bubuitura a făcut frunzele să tremure şi a durat ceva până s-a risipit în aer.

Bătrânul se înşela. Indiferent ce dăunători vânau, nu foloseau o armă de calibrul 410. Ştiu cum sună una de 12.

Am sărit gardul cât de repede am putut.

Era ceva în neregulă cu liniştea.

M-a făcut să mă deştept brusc din somnul meu superficial şi, chiar înainte de a mă trezi pe deplin, m-am pomenit şezând pe marginea patului şi privind drept în ochii nebunului de pe noptieră.

Ora 12:05, mi-a arătat el.

Cinci minute după miezul nopții?

Am auzit zumzetele şi rumoarea venite dinspre piața de carne care îşi începea activitatea. Zăngănitul cărucioarelor, strigătele oamenilor care încă râdeau, orele lungi ale nopții aflate la celălalt capăt îndepărtat al dimineții.

Ce mă trezise?

Mi-am pus pantalonii şi am luat pereche de boxuri pe care o țineam într-un sertar de lângă pat. Erau foarte uşoare, dar puteau sparge țeasta cuiva ca pe coaja unui ou fiert dacă reuşeai să te apropii suficient. Am ieşit din dormitor şi mi-am stăpânit dorința de a o striga pe Scout. În cuşca lui, Stan s-a răsucit în somn.

Uşa era încuiată. Geamurile nu erau sparte. Nu venea

aer curat de nicăieri de unde nu ar fi trebuit. M-am uitat la cuşca în care dormea căţelul.

Nu un sunet îmi curmase somnul. Ci absenţa unui sunet.

Am îngenuncheat lângă Stan. Am băgat mâna sub el şi sub pătura de pe fundul cuştii şi am scos deşteptătorul pe care îl pusesem acolo pentru a ţine locul bătăilor inimii mamei lui.

Bateria murise de ceva vreme. I-am zâmbit pe întuneric căţelului şi l-am mângâiat. Apoi am intrat în bucătărie şi am aruncat vechiul deşteptător la gunoi.

Căţelul nu mai avea nevoie de el. Era acasă.

Pe sub uşa dormitorului fiicei mele, am văzut că Scout încă dormea cu luminile aprinse.

Capitolul XXXIV

Salman Khan a deschis uşa din faţă cu o bâtă de baseball într-o mână şi cu o ţigară în cealaltă. Le ţinea lejer pe amândouă, iar amândouă păreau că i-ar fi putut pica din mână dacă ar fi fost vânt puternic. Purta o cămaşă descheiată până la brâu şi un papion negru care îi atârna în jurul gâtului ca o mortăciune de pe şosea. Arăta ca şi cum dormise cu papionul o săptămână întreagă.

— Domnule Khan, DCI Whitestone a primit o reclamaţie… a rostit Wren.

Khan a gesticulat cu bâta de baseball şi cu ţigara Marlboro.

— Fiindcă nu se mai află aici poliţiştii care mă protejau, cei care au venit după ce a fost emisă – cum se cheamă? – avertizarea Osman.

— Deoarece viaţa nu vă mai este ameninţată, a spus Wren cu un calm profesionist. Ucigaşul a fost condamnat…

El a râs cu răutate.

Noi ne-am mulţumit să-l privim, lăsând tăcerea să se intensifice.

Khan s-a uitat peste umerii noştri. Pe alee se afla un tânăr nepalez de la pază. Începeai să vezi peste tot în zonele bogate ale Londrei poliţişti particulari angajaţi pentru a păzi străzile selecte.

Bogătaşii începeau să fie speriaţi. Dar niciunul nu era mai speriat decât Salman Khan.

— Mulţumesc, Padam, a spus Khan.

Paznicul l-a salutat.

L-am urmat pe Khan în casă. O motocicletă miniaturală era sprijinită la baza scării duble. Prin panourile din sticlă ale podelei de marmură se vedeau subsolul şi lumea imposibil de albastră a unei piscine

interioare. I se simțea căldura, gustul de clor. Wren s-a uitat la mine şi am ştiut că şi ea gândea la fel.

„Oamenii ăştia au atât de multe.”

— Familia dumneavoastră este plecată, domnule? a întrebat ea.

— Nu pot sta aici! E prea primejdios! Dacă li s-ar întâmpla ceva…

Era misiunea lui Wren. Misiune oficială. Trecută în jurnalul de activitate. Una dintre ultimele consemnări legate de Operațiunea Grăsanul. Ea se ocupa de hârțogărie. Eu încă eram în concediu medical. Dar n-am mai putut să tac.

— De ce vă este teamă, domnule Khan?

— Vorbiți serios? Unii dintre prietenii mei cei mai buni au murit.

Şi-a stins țigara şi imediat şi-a aprins alta.

— Domnule Khan, am rostit eu. Uitați-vă la mine!

M-a privit, s-a uitat apoi în altă parte şi a aruncat bâta de baseball țipând:

— Futu-i!

— Cum merge afacerea tatălui dumneavoastră? Are o firmă de construcții, nu-i aşa? l-am întrebat eu.

— Tata a murit cu zece ani în urmă. Compania fusese deja vândută când a murit. De ce întrebați?

— Cine era Anya Bauer? l-a întrebat la rândul ei Wren.

Numele a părut să nu însemne nimic pentru el. A clătinat din cap.

— Nu ştiu ce se petrece, a zis el. Nu ştiu despre ce vorbiți. Ar trebui să vă ocupați de…

— Ce s-a întâmplat la şcoala aceea? am mai întrebat eu.

— Cât timp o să tot puneți această întrebare?

— Până când voi afla adevărul.

— Ce s-a întâmplat? Nimic. Fleacuri. Nimic mai mult Nu pot nega că am făcut anumite lucruri, a spus el. Lucruri iresponsabile.

— Cum ar fi? a rostit Wren.

— Dumnezeule, nu ştiu! Am spart nişte geamuri. Am făcut gălăgie. Am cumpărat ceva droguri.

— Asta-i tot? s-a arătat mirată Wren. Să fim serioşi!

Khan i-a aruncat o privire precaută.

— Dar noi n-am instigat nimic din toate astea. Şi am făcut totul în spiritul experimentării şi al aventurii… a zis el în ceea ce a părut debutul unei mărturisiri, însă pe urmă şi-a încleştat dinții şi a bâiguit doar: De fapt, am căzut pradă vrăjii lui.

— Vă referiți la Absalom Whitehead?

Khan a clătinat din cap.

— Mă refer la favoritul lui Absalom, a râs el scurt. Mă refer la reprezentantul lui Absalom pe pământ.

Şi în acel moment mi-am dat brusc seama cine avea cel mai mult de pierdut.

— Vorbiți de Ben King, nu-i aşa?

Nu s-a putut uita la mine.

— N-am spus asta. Nu v-am dat niciun nume. Treaba voastră este să mă *ajutați!*

— Ați vrea să dați o declarație?

Gura i s-a strâmbat într-o grotescă parodie a cochetăriei.

— Ați vrea s-o fac, domnule detectiv?

— Nu cred că aveți de ales. Cred că sunteți gata să vorbiți cu noi, domnule Khan. Cred că sunteți conştient că asta este singura opțiune pe care o aveți, am adăugat eu şi m-am uitat prin jur, la luxul inutil. Asta nu-i viață, nu-i aşa?

A tras cu patimă din țigară.

— Trebuie să vorbesc cu câțiva oameni. Trebuie să vorbesc cu soția mea, cu frumoasa mea…

Vocea i s-a stins. Şi-a aplecat capul. Apoi s-a adunat.

— Şi cu avocatul meu. Şi cu copiii mei, Dumnezeu să mă ajute. După aceea… O să vin la secția de poliție, a spus el, începând să-şi recapete stăpânirea de sine. Cred că există posibilitatea să vă ajut cu ancheta dumneavoastră.

— Şi când se va întâmpla asta? l-a întrebat Wren.

— Când o să fiu dracului gata s-o fac, tânără doamnă.

Am clătinat din cap.

— Nu e bine, domnule, am zis eu. Şi fiţi atent cum vorbiţi când vă adresaţi colegei mele. Avem motive să credem că o crimă gravă a fost comisă în perioada în care aţi fost elev la Potter's Field. Aş putea să vă duc chiar acum la secţie, dacă vreau.

— Serios? a râs el. Iar la anul pe vremea asta, v-aţi afla în faţa casei mele, în noua dumneavoastră uniformă de paznic, supraveghindu-mi copiii în timp ce-şi descarcă bicicletele Mountain Bike din Porsche-ul Cayenne al soţiei mele. Nu-i aşa?

— E chiar atât de bun avocatul dumneavoastră?

— Mâine-dimineaţă, a spus el. Cel mai târziu, după-amiază. Promit! Vreau să se termine odată cu asta.

— Se va termina, l-am asigurat eu. Vă putem ajuta. Dar şi dumneavoastră trebuie să ne ajutaţi. Vă mai întreb o dată: *Ce s-a întâmplat la şcoala aceea?*

— Ce s-a întâmplat? Vă spun eu ce s-a întâmplat. Te distrug, apoi te fac la loc. Asta s-a întâmplat. Asta fac în minunatele şcoli englezeşti vechi. Pentru asta îi plătesc părinţii tăi. Te distrug în fărâme mici, iar pe urmă te fac la loc după cum doresc. Pun mâna pe băieţei speriaţi, care încă îşi udă paturile, şi îi transformă în capi ai industriei, conducători de ţinuturi, viitori primi-miniştri, a relatat el aprins, după care a tras îndelung din ţigara lui. În ziua în care l-am cunoscut pe Absalom Whitehead – aveam 13 ani, iar el era doar profesor de engleză a trasat o linie pe perete, deasupra tablei. „Ăsta-i Shakespeare", a spus el. Şi a mai trasat una lângă marginea de jos a tablei. „Ăsta-i T.E. Lawrence." Apoi s-a aşezat în genunchi – noi râdeam nebuneşte, desigur – şi a trasat o a treia linie chiar lângă duşumea. „Iar aceştia sunteţi voi." Şi de-acolo am pornit, a spus Salman Khan şi a zâmbit strâmb, fluturându-şi ţigara.

Muzeul Negru era aglomerat.

Doisprezece tineri cadeți în uniformă erau înghesuiți în Sala 101. Sergentul John Caine îi studia fără plăcere sau milă.

— Regulile de bază, a spus el. Nu atingeți nimic. Nu fotografiați nimic. *Nu luați niciun suvenir despre care credeți că nu-i va simți nimeni lipsa.* Credeți-mă, eu îi voi simți lipsa. Tot ce se află aici are mult mai mulți ani şi este mult mai valoros decât voi.

Câteva râsete.

Dar sergentul Caine nu râdea.

— Aşa că purtați-vă respectuos. Țineți-vă permanent labele lipicioase în buzunare, a zis el şi a descuiat uşa Muzeului Negru. Dați-i drumul. Intrați.

Ei au luat-o din loc, entuziasmați şi chicotind ca nişte copii mari într-o excursie cu şcoala. După ce ultimul dintre ei a intrat în prima încăpere, cea amenajată precum muzeul original de la Whitehall, sergentul Caine s-a uitat la mine.

— Hendon, a explicat el referindu-se la faptul că tinerii cadeți erau de la Peel Estate, din Hendon, şcoala de pregătire a Poliției Metropolitane. Adunătura asta pestriță este pe cale să-şi încheie studiile. Faptul că i-au trimis la mine este o încercare de a-i pregăti pentru viața reală. O inițiativă nouă.

— O să aştept, dacă se poate.

El a dat din cap.

— Mai bine aştepți, a zis el. Sau, mai bine, du-te cu ei, dacă vrei.

I-am urmat în camera victoriană – nouă tineri şi trei tinere, cu toții încântați că se aflau în excursie, chicotind la vederea şemineului şi a bovindoului false.

Au trecut pe sub funia spânzuratului şi au ajuns la masa acoperită cu arme. Pistoale şi puşti, replici ale obiectelor reale, bastoane care erau, de fapt, săbii, bastoane care erau, de fapt, pistoale şi o vitrină din sticlă plină cu arme automate. Până să treacă prin cadrul fără

ușă și să intre efectiv în muzeu, râsul lor încetase.

Au văzut bastonul care se transforma în sabie și care se transforma ulterior în cuțit – Ucigașul de polițiști. Acolo se aflau toate tipurile de arme – unele dintre ele înnegrite de sânge preistoric. Cel mai mult au zăbovit în fața unei vitrine dedicate polițiștilor uciși la datorie.

Până la încheierea vizitei – și nu dura mult să vezi Muzeul Negru toți erau tăcuți și tulburați.

— Acest loc este un centru de instruire, le-a spus sergentul Caine sprijinindu-se de biroul ticsit și ținând în mână o cană pe care scria „Cel mai bun tată din lume". Sper că lecția pe care ați învățat-o astăzi este că există multe căi de a ucide un polițist.

Nimeni n-a zis nimic.

— Mulțumesc pentru vizita făcută la Muzeul Crimei de la New Scotland Yard, a adăugat Caine. Înainte de a absolvi Hendon, vă sugerez să vă duceți la Simpson Hall, de la școala voastră, unde veți găsi *Albumul de impresii* al Poliției Metropolitane. Regina a semnat în el, așa că, înainte de a vă încheia studiile, ar trebui s-o faceți și voi. Aveți grijă de voi și aveți grijă unul de altul. Mulțumesc, noroc și la revedere!

După ce am rămas singuri, mi-am deschis geanta de sport.

În ea se afla o pungă mare de probe în care era vesta subțire din kevlar purtată de DCI Mallory în seara în care murise. Era aproape nouă, exceptând marea pată de sânge de pe umărul drept, provenită din rana de la gât care îl ucisese.

Ținând-o cu mare grijă, i-am încredințat-o spre păstrare sergentului John Caine de la Muzeul Negru.

Capitolul XXXV

Localul favorit din Regent's Park al cățelului meu era The Honest Sausage, aflat chiar alături de centrul comercial The Broadwalk, lângă Grădina zoologică din Londra. Stan şi cu mine stăteam la o masă de afară, împărțind un sendviş cu şuncă atunci când a intrat ea. Mai devreme sau mai târziu, toate persoanele din centrul Londrei care au câini intră la The Honest Sausage.

— Iată-te din nou! a rostit Nataşa.

Nu s-a aşezat. Susan şi Stan au executat dansul câinilor, mişcându-se entuziasmați în cercuri strânse în timp ce se adulmecau unul pe altul. Apoi Pekineza-Chihuahua s-a întors şi i-a lătrat în nas. Stan s-a retras imediat, apropiindu-se de mine în căutarea protecției.

— Interesant că am dat peste tine, a zis ea. Cum e acea veche şi minunată expresie englezească? Întâmplător intenționat. Bună, Stan.

Cel puțin, îi făcea plăcere să-l revadă pe cățelul meu.

— Este o expresie foarte bună, am spus eu. Am trecut pe la tine pe la bloc, dar mi-au zis că te-ai mutat.

— Chiar vizavi de parc. În Marylebone. Mi-am luat un apartament mai mic.

I-am întins plicul din manila.

— Caseta pe care mi-ai trimis-o, am rostit eu. Am vrut să ți-o înapoiez.

Ea a luat-o fără să spună nimic, buzele strângându-i-se. Tot nu se aşezase. Oricum, nici nu avea să se mai aşeze, de vreme ce ținea caseta în mână.

— Am vrut să-ți zic că ai avut dreptate. Şi am vrut să-ți zic că eu am greşit în legătură cu modul în care şi-a pierdut ochiul soțul tău. Şi că am fost dur şi grosolan. Şi că îmi pare rău, îmi pare sincer rău, m-am scuzat eu, ridicând din umeri. Asta-i tot.

— Şi ce-ai crezut că s-ar putea întâmpla? Ai crezut că o

să-mi înapoiezi caseta, că o să spui că-ți pare rău şi apoi te voi duce la mine acasă şi vom face sex sălbatic?

— Ei bine, e posibil să-mi fi trecut prin minte.

Ea a clătinat din cap.

— Am ratat momentul, a spus ea.

— Chiar l-am ratat?

— Da. Bărbații şi femeile au un moment, iar uneori îl ratează. Din cauza unei sincronizări proaste. E exact ca şi cum ai pierde un avion.

Telefonul aflat în fața mea, pe masă, a început să vibreze. Pe ecran a apărut „Wren”.

Nataşa a râs scurt.

— Nici măcar nu ne cunoaştem.

— Eu te cunosc. Eşti una dintre acele fete sălbatice care vrea să se aşeze la casa ei, dar îşi alege greşit bărbatul şi totul se năruie. Opreşte-mă dacă mă înfierbânt.

Telefonul meu vibra în continuare.

— E povestea vieții mele. Dar tu ce fel de bărbat eşti? Unul dintre acei bărbați care nu se mai uită la o femeie pentru a se uita la telefon? Nu asta vreau.

— Nu. Nu sunt aşa. Nu pot să-i sufăr pe tipii de felul ăsta. De fapt, mă gândesc să scap de telefonul ăsta, am zis eu pe când citeam iar pe ecran „Wren”. Dar acum chiar trebuie să răspund.

Nataşa şi-a luat Pekineza-Chihuahua şi s-a îndepărtat. I-am privit câteva clipe picioarele lungi. Fără a întoarce capul, a ridicat o mână în semn de rămas-bun.

Am luat telefonul.

— Avocatul lui Salman Khan a luat legătura cu Whitestone, a zis Wren. Nu vine.

— Nu vine astăzi?

Am auzit-o suspinând.

— Nu vine deloc, a precizat ea.

Strada selectă duhnea a fum şi a moarte.

Frumoasa casă a lui Salman Khan arsese aproape

toată noaptea.

În locul nu de mult plin de verdeață de pe strada St. John's Wood era o carcasă înnegrită, udă şi din care ieşeau aburi, un monument de 5 milioane de lire transformat în ruine.

Marele rug se prăbuşise sub propria greutate, cu tot cu acoperiş, iar printre ruine se desluşea ceea ce fusese cândva piscina subterană, plină în urma incendiului cu cărămizi sparte, oțel contorsionat şi lemn ars.

Ofițerul de pompieri Mike Truman stătea între două autospeciale şi îşi urmărea oamenii care îşi croiau cu grijă drum printre ruine. Detectiv inspectorul Gane şi cu mine ne aflam lângă el, Gane luând notițe în timp ce, dincolo de banda galbenă, polițişti în uniformă țineau la distanță o mică mulțime care încerca să ia instantanee cu aparatele foto ale telefoanelor. Păreau a fi oamenii angajați să plimbe câinii sau să-i ducă pe copii la şcoală. Nu-i vedeai pe locuitorii din zonă plimbându-se pe-acolo.

— Există urme de accelerator, a spus Truman. Un distilat din petrol, cum ar fi motorina sau benzina. Dar am găsit şi o motocicletă mică – o motocicletă pentru copii, dacă vă vine să credeți – la baza scării, aşa că asta ar putea explica urmele de accelerator.

— Acela a fost punctul de pornire al incendiului? a întrebat Gane.

Truman a dat din cap.

— Aşa se pare.

— Dar el cum a murit? am întrebat eu.

— Adică, întrebați dacă a murit din cauza focului sau din cauza fumului? Nu asta-i meseria mea, nu?

Gane se uita la mine.

Ştia că nu asta fusese întrebarea mea.

Nu mai văzusem niciodată un trup ars.

Nu mai văzusem cum moartea pricinuită de foc pare să învelească un corp cu o substanță neagră care provine din însuşi centrul pământului. Nu mai trăisem şocul

dublu provocat de vederea a ceea ce ia focul şi ce lasă în urma lui.

Dincolo de învelişul negru şi aspru care înlocuise fiecare centimetru pătrat din carnea trupului viu al lui Salman Khan se vedeau clar cutia toracică, dinții, oasele subțiri ale mâinilor, degetele lungi ca ale unui pianist şi cu toată carnea arsă.

Focul luase totul, dar lăsase o urmă a unei dureri inimaginabile. Gura îi era deschisă, de parcă urlase, iar acele palme prelungi şi elegante îi acopereau inima şi organele genitale, ca şi cum se protejase până în ultima clipă a vieții.

Whitestone şi cu mine ne aflam în camera de observare de la Institutul de Medicină Legală Iain West. Pe ecranul CCTV, o urmăream pe Elsa Olsen examinând rămăşițele carbonizate ale lui Salman Khan.

— Ai văzut vreodată fotografii din Pompei? a rostit Whitestone mai mult pentru sine decât adresându-mi-se. Oamenii par că țipă, nu-i aşa? Arată ca şi cum vor țipa pentru totdeauna.

— Urma să vină, am spus eu. Urma să dea o declarație.

Whitestone s-a uitat la mine.

— Domnul Khan a fost de acord să răspundă la întrebări în prezența avocatului său, a zis ea. Asta-i tot.

— Dar cum a murit?

Whitestone a arătat supărată spre ecranul CCTV.

— Tu cum crezi că a murit?

În clipa aceea, am ieşit pe uşă şi am intrat în sala de autopsie. Elsa Olsen şi-a ridicat privirea de la cadavrul ars aflat pe masa din oțel inoxidabil din fața ei.

— Halat şi plasă de păr, Wolfe. Ştii asta.

— Cum a murit, Elsa?

Whitestone a apărut imediat în urma mea.

— Cum a murit, Elsa? am repetat eu. La fel ca şi ceilalți? I-a tăiat cineva gâtul.

— Detectiv Wolfe, a spus Whitestone calmă. Încă eşti în

concediu medical. Pleacă de-aici.

Am ignorat-o.

— Elsa? am rostit eu. Ai 20 de ani de experiență. Te afli într-o morgă dotată cu ultimele tehnologii, care a costat un milion de lire. Trebuie să ştii cum a murit.

Whitestone m-a apucat de umăr cu suficientă forță pentru a mă răsuci.

— Crezi că i-a tăiat cineva arterele carotide? m-a întrebat ea. Crezi că i-a înfipt cineva în gât un cuțit de comando şi apoi a dat foc casei? Crezi că ucigaşul nostru încă e liber?

— Exact asta cred.

Whitestone a clătinat din cap. A arătat spre cadavrul înnegrit.

— Şi de ce să se ostenească? Adică, serios, Wolfe, uită-te în ce hal este. De ce s-ar osteni cineva să-i taie gâtul nefericitului ăsta?

— Fiindcă n-ar ucide prin foc. Focul este prea imprevizibil.

— De ce ar fi asta crimă? Am văzut raportul detectivului stagiar Wren. Am vorbit cu Gane şi cu ofițerul de pompieri Truman. Un bogătaş care fuma țigară de la țigară a scăpat un chiştoc într-un rezervor de benzină. Şi uite aşa a apărut un Salman afumat. De ce te surprinde asta?

— Ştii ce este oxidarea, Wolfe? m-a întrebat Elsa. E ceea ce face focul. E ceea ce *este* focul. Oxidarea e ceea ce se întâmplă atunci când o substanță combustibilă se combină cu oxigen, producând lumină şi căldură. Este ceea ce face ca focul să fie o entitate vie, destructivă, a zis ea uitându-se la bucata de carne arsă de pe masa din oțel inoxidabil. Nu există nicio dovadă că cineva i-a tăiat gâtul. Deoarece focul distruge totul.

La intrarea Cromwell Green din Palatul Westminster, le-am arătat legitimația.

Am ținut-o în mână în timp ce am trecut prin

turnicheții de securitate. Big Benul răsuna undeva sus în cer, apoi pe lângă grupurile de ofițeri dotați cu puşti de asalt Heckler & Koch, iar în cele din urmă, pe la punctul de control de dinainte de intrarea în marele Westminster Hall. Sub tavanul cu arcade, sala cu o vechime de 1.000 de ani clocotea de viață – ghizi şi grupuri de turişti, jurnalişti şi lobby-işti, deputați şi alegătorii lor. Am trecut repede pe lângă toți şi am urcat scările din capăt, unde un paznic m-a oprit sub o mare fereastră medievală prin care lumina se revărsa în hol. I-am arătat şi lui legitimația şi i-am spus că mă aflam acolo pentru a-l vedea pe deputatul de Hillingdon North.

— Domnul King vă aşteaptă, domnule.

— Probabil.

A ezitat doar o clipă.

— În Holul Central, domnule.

Am cotit la stânga şi m-am îndreptat spre Holul Central, loc unde marii prim-miniştri au statui în mărime naturală, iar cei mediocri, doar un bust în mărime naturală.

Am vorbit cu cel care păzea uşa şi el s-a dus să-l caute pe deputatul de Hillingdon North. S-a întors însoțit de o blondă înaltă, care purta ochelari şi un taior.

— Domnul detectiv Wolfe? Sunt Siri Voss, a spus ea cu o vagă urmă de accent scandinav şi mi-am dat seama că era femeia care îl chemase pe King când stătusem de vorbă cu deputatul pe terasă. Asistenta personală a domnului King. Ne-am strâns mâinile. După cum vă puteți da seama, nu este o zi bună.

Apoi l-am văzut. Venind de pe un coridor care ducea spre Camera Comunelor. Cu fața lividă şi şocat, s-a uitat la mine.

— Detective, a rostit el. Am crezut că s-a terminat.

— Abia începe, am spus eu. Ce-ai făcut?

El şi-a văzut de drum. Încercând să scape de mine aşa cum scăpa de toată lumea. Mi-am potrivit pasul după al lui. Simțeam pe braț atingerea uşoară a asistentei lui

personale. Oamenii se uitau la noi. Toată lumea se uita la noi.

— Ce s-a întâmplat cu Anya Bauer? l-am întrebat eu. Ce urma să-mi spună Salman Khan? Ce s-a petrecut la şcoala aceea?

S-a oprit.

— Putem face asta altădată? m-a rugat el.

— Ce-ar fi s-o facem când se întoarce fratele tău?

— Fratele meu? Vrei să vorbeşti cu fratele meu? Nu cred că va fi posibil.

S-a îndepărtat, moment în care am ridicat vocea. Brusc, am conştientizat că Siri Voss se afla chiar în fața mea.

— Vă rog, a insistat ea. Oh, vă rog, lăsați-l în pace.

Şi i-am zărit pe cei doi polițişti înarmați pe care îi adusese cu ea uitându-se la mine jenați şi aşteptând să vadă ce avea să se întâmple în continuare.

— Nu s-a terminat, am strigat eu în spatele lui King.

Dar pe chipul lui Siri Voss era ceva care m-a făcut să-l las să plece.

DCS Swire m-a sunat când eram acasă şi făceam omletă-jumări.

— Nu mai eşti în concediu de odihnă, a spus ea. Eşti suspendat şi cercetat de Departamentul standarde profesionale şi urmează o anchetă a Comisiei de reclamații împotriva poliției.

Am amestecat ouăle.

— Care sunt acuzațiile?

— Neglijarea sau neîndeplinirea îndatoririlor. Comportament opresiv sau hărțuire. Orice se poate. Deja este mai mult decât suficient, a subliniat ea şi apoi a făcut o pauză. Ai văzut ştirile? Nu le-ai văzut, nu? Nu *ştii,* aproape că a râs detectivul-şef superintendent. Fă-ți o favoare, Wolfe, ticălos prost. Deschide televizorul.

A închis telefonul.

Am deschis pe BBC. Erau ştirile din fiecare seară. O

bombă în Irak. O revoltă la Atena. O şedinţă la Bruxelles. Un copil dispărut. O economie care stagna. Pe urmă, fotografiile a trei militari.

— …soldatul Himal Sameer, 22 de ani, caporalul Bibek Prabin, 23 de ani, şi căpitanul Ned King, 34 de ani, din regimentul de Puşcaşi Regali Gurkha…

— Tati?

— …în Helmand, când vehiculul lor blindat a fost lovit de un dispozitiv exploziv improvizat…

— Lasă-mă să mă uit la asta, îngeraş.

— …toţi trei au murit din cauza rănilor, la spitalul de la Camp Bastion.

Cei doi militari tineri aveau expresii serioase în fotografiile oficiale, cu trăsăturile rigide de mândrie aprigă.

Dar Ned King zâmbea larg către cameră, de parcă ar fi deţinut un secret pe care lumea nu avea să-l cunoască niciodată.

Capitolul XXXVI

Absalom Whitehead mergea pe Potter's Field High Street, înălțimea lui uriaşă făcându-i capul slab şi osos să se afle deasupra mulțimii şi aproape să atingă fanioanele şi steagurile care fluturau deasupra străzilor.

Toți băieții din şcoală erau acolo, strânşi în grupuri de la fiecare cămin, cei mai mici aflându-se în față, dar directorul nu le-a adresat niciun cuvânt.

Era suficientă prezența lui pentru a-l face pe un băiat să-şi îndrepte cravata şleampătă, era suficientă o privire aspră pentru a curma flecăreala.

Whitehead s-a oprit când a ajuns în dreptul băieților-soldați din Forțele Combinate de Cadeți, care formau patru rânduri la capătul străzii principale şi arborau specifica ținută rigidă obținută în urma unei exersate discipline militare. Pentru prima dată în ziua aceea, a zâmbit.

Şcoala şi oraşul ieşiseră să-l întâmpine pe căpitanul Ned King, care se întorcea acasă.

L-am văzut pe sergentul Lane apropiindu-se pe strada goală, închisă traficului în acea zi, salutându-l pe director cu un fel de plecăciune slugarnică.

Am zărit în mulțime fețe pe care le cunoşteam. Pe partea cealaltă a străzii principale, am remarcat-o pe mama lui Adam Jones. Fața lividă de sub eşarfa de pe cap era aproape total consumată de cancer deja. O susținea Rosalita, menajera filipineză, care o cuprindea cu un braț protector pe angajatoarea ei.

Puțin mai departe, l-am observat pe Len Zukov alături de sergentul Tom Monk, trăsăturile arse ale fizioterapeutului de la Barrington Court făcându-l să arate ca un oaspete străin şi exotic printre fețele uniform albe ale locuitorilor oraşului. Oare i-am văzut pe unii cutremurându-se când l-au privit pe bătrânul soldat?

Oare am văzut taţi şi mame luându-şi în braţe copilaşii care se holbau şi ducându-i într-un loc mai puţin tulburător de pe strada principală? Tom Monk n-a dat niciun semn că ar fi băgat de seamă. Privea drumul gol, aşteptând întoarcerea unui alt soldat.

Şi am zărit-o pe Nataşa, foarte departe, singură la capătul străzii, acolo unde mulţimea se rărise.

Apoi toate capetele s-au întors pentru a se uita la vehiculul care se apropia pe strada principală. S-au auzit murmure indignate. Era o elegantă berlină Mercedes neagră, nu un dric.

Sergentul Lane a păşit în faţă strigând comenzi către poliţiştii în uniformă care vegheau mulţimea docilă, ridicând mâna pentru a opri Mercedesul. După ce maşina a staţionat, un şofer în uniformă a ieşit grăbit şi a deschis portiera din spate, dezvăluind cine se afla pe banchetă.

Ben King a ieşit din automobil, iar mulţimea s-a clătinat şocată. S-a auzit un icnet colectiv la vederea deputatului.

Fiindcă Ben King era îmbrăcat cu jacheta pe care fratele lui o purtase în ziua în care murise.

O jachetă a armatei britanice în două culori, de camuflaj pentru deşert – pete în nuanţele nisipului şi pietrei –, plus o a treia, un roşu-sângeriu întunecat, care deja devenea maronie.

Şi mi-am dat seama că erau camere de filmat şi de luat vederi la ceremonia de întoarcere acasă. Erau televiziuni, fotografi şi jurnalişti. Am văzut-o pe Scarlett Le Fevre înfigându-şi cu putere cotul în ochiul unui fotograf în timp ce presa a rupt cordonul poliţiei şi s-a revărsat pe stradă, învălmăşindu-se în jurul lui Ben King.

— Dragul de Ben, a rostit Absalom Whitehead, apărut brusc lângă mine. A fost întotdeauna un exhibiţionist.

— Daţi-i *înapoi!* striga sergentul Lane la poliţiştii lui, roşu la faţă de furie.

Ben King a străbătut încet strada şi a ajuns pe trotuar, cu faţa inexpresivă, cu jacheta fratelui său atârnându-i

pe umeri şi degajând într-un fel oroarea nezăgăzuită a altei lumi.

Chiar purta jacheta militară peste costum şi cravată? Era imposibil de spus. Tot ce vedea lumea era jacheta. S-a oprit în fața Forțelor Combinate de Cadeți. Tinerii soldați priveau drept înainte, încercând să nu se uite la el. Cameramanii se agitau în fața lor, în vreme ce tinerii polițişti încercau să reinstaureze ordinea.

— „Lăsați-i să vadă ce au făcut”, a chicotit Absalom Whitehead. Sunt cuvintele rostite de Jacqueline Kennedy atunci când a refuzat să-şi schimbe taiorul roz Chanel pătat de sângele soțului ei, asasinat în acea zi de noiembrie 1963. „Lăsați-i să vadă ce au făcut!” Da, lăsați-i să vadă.

O grămadă ordonată se forma pe trotuar. Polițiştii împinseseră presa la locul ei, iar asistenta personală a lui King, Siri Voss, le dădea un comunicat. Doi jurnalişti au venit în spatele nostru, fiecare cu o foaie A4 în mână.

— Deci, e o jachetă DPM de camuflaj pentru deşert a armatei britanice, a spus unul. Ce înseamnă DPM?

— Mda, a, uite – *Disruptive Pattern Material,* a precizat celălalt. Ăsta-i material de prima pagină pentru mâine, amice.

— Ar fi trebuit să poarte toată uniforma. Dădea mai bine în poze dacă purta toată uniforma.

— Siri spune că n-a mai rămas nimic din pantaloni.

Au rămas tăcuți un moment.

— Dumnezeule!

— Mda.

Oamenii începuseră să plângă. Un zăgaz emoțional îi cuprinseră pe femeile şi bărbații din oraş, iar copiii s-au luat după ei, confuzi şi întristați să-i vadă astfel pe adulți.

Băieții de la Potter’s Field şi-au încleştat dinții, şi-au încordat maxilarele şi au rezistat mai mult.

M-am uitat la Absalom Whitehead. Avea ochii uscați.

— Este o zi cumplită pentru dumneavoastră, domnule, am spus eu.

— Ned a fost soldat, a zis el. Nu-mi puteam dori o moarte mai bună pentru el. Ci doar un război mai bun. Când a murit primul soldat britanic în acea țară nenorocită? În 1839? „Dacă eşti rănit şi abandonat pe câmpiile din Afganistan, iar femeile vin să hăcuiască ce rămâne, ia-ți puşca şi zboară-ți creierii, şi du-te la Dumnezeul tău ca un soldat.”{49}

— Sinucidere?

S-a uitat dispreţuitor la mine.

— Kipling, de fapt. Dar nu e nicio ruşine să te sinucizi, domnule detectiv. Doar mămăliga creştină cloncăne dezaprobator. Romanii şi grecii o considerau un gest pragmatic. A… cred că vine Ned.

Un dric negru se apropia lent pe strada principală, în spate se afla un sicriu învelit cu steagul Marii Britanii. Steagul era acoperit cu clopoței sălbatici.

— În cazul lui James Sutcliffe, nu a părut un gest pragmatic, am adăugat eu privind cum primele flori începeau să fie aruncate din stradă.

Au căzut pe parbriz, pe strălucitoarea capotă neagră şi sub roţile care se învârteau încet.

— În cazul lui James Sutcliffe, a părut un gest disperat. Şi prima, şi a doua oară.

Absalom Whitehead a suspinat, dar privirea nu i s-a îndepărtat de la dric nicio clipă.

— Mă tem că habar n-am ce se petrece în mintea fiecărui adolescent tulburat, a zis directorul. Dar sunt de acord cu romanii şi cu grecii: „Fiecare corp omenesc este proprietatea zeilor”. Bună ziua, domnule detectiv.

Am crezut că directorul o să i se alăture lui Ben King, în jacheta lui pătată cu sânge. Am crezut că o să se ducă lângă rândurile rigide ale Forțelor Combinate de Cadeți, în schimb, Absalom Whitehead a dispărut în mulțime, apoi l-am zărit lângă un băiețel de la Potter's Field care plângea.

Directorul şi-a pus mâna mare şi albă pe umărul băiatului în blazer verde cu purpuriu. I-am văzut buzele

mişcându-i-se.

— Gata, gata, a spus el încet. Gata, gata.

Dricul trecea pe lângă mine, cu ştergătoarele descriind un arc, pe urmă un al doilea şi un al treilea, pentru a da la o parte florile care ameninţau să acopere parbrizul, împiedicându-l pe şofer să vadă. Trandafiri, orhidee, crini – flori scumpe cumpărate şi aruncate de oamenii din oraş. Băieţii de la Potter's Field nu aduseseră flori pentru întoarcerea acasă a căpitanului Ned King.

Însă mai târziu, după ce am străbătut terenurile pustii ale şcolii, am trecut pe lângă capelă şi am intrat în micul cimitir, am văzut că cineva pusese un fir de clopoţei sălbatici pe mormântul câinilor regelui Henric.

Capitolul XXXVII

Sâmbătă dimineață la Smithfield ABC.

Eram pe saltea, întinzându-mi spatele. Câine cu bustul ridicat – rămânere în poziția aceea; câine cu bustul aplecat – rămânere în poziția aceea. Durerea părea să se risipească. Tot mă mai durea, dar nu mă mai simțeam rigid. Corpul îmi era mai relaxat. Era mai bine. Simțeam asta.

Aceea era perioada liniştită a zilei în sala de antrenament a lui Fred. Se auzeau muzica lui Otis Redding şi sunetul mănuşilor de 400 de grame în contact cu pălmare.

O tânără femeie lovea sacul greu de box, o femeie în vârstă urmărea ştirile financiare în timp ce alerga pe bandă, iar în ring, Fred îl pusese pe un tânăr de aproape 20 de ani să lovească în pălmare. Era nord-african, cu dinți mari, fie un profesionist, fie gândindu-se să devină. Puştiul era rapid, agil, izbind cu forță pălmarele, dar, aparent, fără prea mult efort.

— Revino cu mâinile până la bărbie, îi spunea Fred. Nu lăsa inerția să dispară. Şi nu sta să faci poze. Şi nu rămâne în acelaşi loc după ce ți-ai făcut treaba. Şi dă loviturile în rafale, lovituri în rafale.

Când soneria a răsunat, Fred şi-a coborât privirea spre mine, cu pălmarele încă pe mâini, şi mi-a spus ce părți ale corpului trebuia să mi le întind.

— Tendoanele… gambele… abductorii… Ți-ai lucrat abductorii? Lucrează-ți abductorii.

Mi-am săltat partea din față a piciorului stâng pe o bancă, mi-am pus piciorul drept pe podea şi mi-am aplecat uşor umerii, simțind întinderea muşchilor din partea de sus a piciorului şi de la baza spinării.

Atunci a intrat Ben King.

Femeia care lovea sacul de box s-a uitat la el, apoi s-a

mai uitat o dată. Trecuse o săptămână de când Ben fusese vedeta ştirilor de la televizor, de când se aflase pe prima pagină a tuturor ziarelor, de când purtase jacheta pătată cu sânge a fratelui său. Satisfăcută că era chiar el, femeia şi-a mutat privirea şi şi-a reluat lucrul la sacul de box.

Se îmbrăcase pentru alergat. Era pentru prima dată când îl vedeam fără costum şi cravată.

Şi am aşteptat.

— N-am luat parte la nimic din ce s-a întâmplat la Potter’s Field, a spus el şi apoi a făcut o scurtă pauză. Însă ştiu cine a fost.

M-am ridicat şi m-am aşezat pe bancă.

— Doreşti să-mi dai informații?

— Da.

— De ce n-ai făcut-o înainte?

King şi-a întors capul când s-a auzit soneria de pe ring.

— Gata! a strigat Fred.

Ben King s-a uitat din nou la mine.

— Fiindcă mi-am iubit fratele, a răspuns el.

— Cunoşti identitatea omului care l-a ucis pe Hugo Buck?

— Nu.

— Pe Adam Jones? Pe Guy Philips?

— Nu.

— Pe Salman Khan?

— Acela a fost un accident, nu-i aşa? Un incendiu…

— Ce s-a întâmplat cu Anya Bauer?

— Cine-i Anya Bauer?

M-am ridicat şi l-am înşfăcat de partea de sus a tricoului. N-a clipit.

— Mă faci să-mi pierd timpul?

A clătinat din cap.

— Nu, a spus el.

— Cine era Anya Bauer? Ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu cunosc numele. Dar am bănuielile mele. Şi voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a te ajuta. Şi că… s-au

petrecut fapte reprobabile la acea şcoală. Ştiu, spre veşnicul meu regret, că fratele meu, Ned, a luat parte la ele. Şi, da, şi prietenii mei. Şi îl cunosc pe adultul care i-a instigat la acele fapte reprobabile. Deoarece este acelaşi om care ne-a abuzat ani de zile.

Încă îi strângeam tricoul în pumnul meu. I l-am răsucit până când fețele noastre aproape că s-au atins.

— Nu mă minți, i-am şuierat eu.

— Nu se mai pune problema minciunilor. Sunt oameni care au murit. Fratele a pierit. Când eram copii, i-am aruncat un pahar în față fratelui meu, peste masa la care luam micul dejun. De ce crezi că am aruncat cu acel pahar în el? Fiindcă îl iubeam. Fiindcă nu mai era el. Din cauza a ceea ce i se întâmplat. Din cauza acelui om.

— Absalom Whitehead, am rostit eu.

— Hei! a strigat Fred.

Mie mi se adresa. Încă mai strângeam în pumn tricoul lui Ben King.

— Ştii că nu e permis, a spus Fred. Ori urcați în ring, ori vă duceți afară.

Am dat drumul tricoului lui King.

— N-am mai boxat din şcoală, a zis el zâmbind.

— Ai boxat la şcoală?

— Desigur! Toate şcolile bune îşi învață elevii să boxeze. Pot să împrumut o pereche?

Arăta spre nişte mănuşi Cleto Reyes de 400 de grame.

Am clătinat din cap.

— Nu cred că este o idee bună.

Gura i s-a arcuit de amuzament.

— Sunt sigur că ai dreptate, a zis el.

L-am privit un moment.

— Găseşte-ți o cască.

Era boxer, nu luptător. A păstrat distanța, dansând pe lângă mine în timp ce înaintam, iar pentru o clipă am crezut că îşi pierduse curajul şi nu mai dorea să se bată.

Apoi am lansat un jab de stânga, care l-a izbit scurt. El a replicat cu forță, străpungându-mi apărarea şi lovindu-

mă cu putere în nas. Până să ripostez furios, nu se mai afla în acelaşi loc. Am repetat micul nostru dans.

Aştepta să lovesc, pe urmă se ferea, bloca sau ieşea din raza de acțiune, după care revenea cu o directă rapidă.

Sudoarea îmi curgea pe sub cască. Nu mai boxasem de luni de zile, şi nimic nu te secătuieşte mai tare decât să fii lovit, şi tu să nu ai ocazia să ripostezi.

S-a auzit soneria. Trecuse un minut, şi încrederea lui creştea. Iar asta a fost bine, pentru că am tras un jab, el a replicat cu un jab şi a rămas locului pentru a lansa o directă de dreapta.

M-a lovit sus în cască, dar nu suficient de tare pentru a mă împiedica să mă apropii şi să-i trag un croşeu de stânga în partea de jos a coastelor.

King a căzut într-un genunchi, cu o mănuşă lipită de coaste şi cu fața contorsionată de durere. O lovitură în corp provoacă o durere care persistă mai mult decât una în cap, iar el era mai puțin înfumurat deja. Păstra distanța, prefera să aştepte numărătoarea, să nu mai rişte o altă lovitură în coaste. S-a auzit soneria de final şi asta a fost tot. Boxasem trei minute, dar amândoi eram total epuizați.

— Hristoase! a exclamat el. E mai greu decât squash-ul.

Fred ne zâmbea.

— Frumoasă partidă, a zis el, apoi i s-a adresat lui Ben King: Ține-ți coatele lipite de corp. Mai faceți vreo două runde?

— Poate, altă dată, a spus King.

Fred a râs şi s-a dus să culeagă prosoapele risipite prin sală. King şi cu mine ne-am aşezat fără să zicem nimic, scăldați de sudoare, uniți în ciudata intimitate apărută între doi oameni care tocmai au încheiat o partidă de box.

— Ce doreşti, Max?

— Vreau dreptate. Şi vreau să ştiu adevărul. Şi vreau să se termine.

M-a fixat cu privirea lui de politician – acea privire care

te vede brusc, privirea care te flatează la nesfârşit, privirea care mărturiseşte că te-a văzut prima dată în adevărata lumină.

— Şi eu vreau ce vrei tu, a rostit el.

— Abuzul a început de îndată ce am ajuns acolo, a început Ben King să povestească. Abuzul psihic înainte de abuzul sexual. „Shakespeare este aici... T.E. Lawrence este aici... iar voi sunteți aici pentru că sunteți nişte nimicuri, nişte fire de praf pe pantofii mei...” Şi apoi, seducția propriu-zisă – făcându-te să te simți special, aproape acolitul lui –, această figură paternă severă şi asemenea unui zeu, care ştia tot ce era de ştiut despre istorie, artă, literatură, război şi dorințele carnale. Noi aveam 13 ani! Era, ca să spunem aşa, un dezechilibru de forțe. Doream să-l mulțumim. Dumnezeule, ne doream asta mai mult decât orice pe lumea asta...

Banda cenuşie a autostrăzii zumzăia şi se desfăşura în fața mea. Maşina înghițea lacom kilometri.

L-am lăsat să vorbească.

— Profesorul ne-a dat tuturor ce ne doream. Pe cei nesiguri – Adam, Salman –, îi făcea să simtă că aparțineau acelui loc, că făceau parte dintr-o familie, o țară, o lume secretă. Pe cei puternici – Hugo, fratele meu, Guy –, îi făcea să simtă că erau deştepți. Pe cei excepționali – James, desigur –, îi făcea să simtă că primiseră darul lui Dumnezeu. Şi ne spunea că eram speciali şi ne învăța să zâmbim cu superioritate restului lumii, şi ne vorbea despre frumusețe şi adevăr.

A rămas tăcut cale de câțiva kilometri.

— M-am retras, a zis King în cele din urmă. Nu ştiu cum de pentru mine a fost posibil, iar pentru alții nu. Presupun că am avut un instinct primar de supraviețuire, iar lor le-a lipsit. În felul lor, cu toții erau băieți excepționali. James era strălucitor, cu adevărat dăruit. Adam era un copil-minune. Hugo era atletul şcolii. Guy – Piggy – era o forță a naturii. Salman era foarte

înduioşător, încercând din răsputeri să se integreze, atât de hotărât, mult mai englez decât noi, ceilalți. Iar Ned – toată lumea îl iubea pe Ned. Ned era *bun.*

— De ce i-ai aruncat paharul în față?

— Ei crescuseră mari. Nu mai era suficient să facă sex în biroul profesorului, apoi să se aşeze pe canapea şi să studieze un capitol din *Cei şapte stâlpi ai înțelepciunii.* Erau curioşi. Erau în creştere, deveniseră adolescenți. Hugo şi Guy fuseseră prinşi în oraş, cu două fete localnice. Femei, femei mature, o luau razna când dădeau cu ochii de James. A râs. Iar Piggy se masturba în fiecare noapte, până ajungea în pragul comei. Şi-a muşcat buza de jos. Era o lume fără femei. Aşa că Absalom le-a spus că le va găsi una. O femeie. O fată. Şi că îi va lăsa să vadă că nu pierdeau mare lucru.

— Ce ți-a zis fratele tău despre fată?

— Mi-a spus că Absalom plănuia să le-o ofere ca pe o tratație specială, a răspuns King. Iar în clipa aceea, am aruncat paharul în fața lui Ned. După aceea, nu mi-a mai zis nimic.

Am ieşit de pe autostradă. În depărtare, peste câmpurile goale, deja se zăreau turnurile negre de la Potter’s Field.

Capitolul XXXVIII

Băiatul era mic pentru vârsta lui şi purta blazerul uniformei de la Potter's Field peste costumul de cricket alb şi pătat de iarbă.

Şedea pe treptele clădirii principale, dându-şi la o parte ciuful de păr negru în vreme ce se uita în cartea pe care o ținea în mâini.

— E bună? l-a întrebat Ben King.

Băiatul şi-a ridicat surprins privirea.

— Domnule?

— E bună cartea?

King a întins mâna şi băiatul i-a dat cartea, în acelaşi timp ridicându-se şi aranjându-şi blazerul verde cu purpuriu.

— *Cei şapte stâlpi ai înțelepciunii,* de T.E. Lawrence, a silabisit King, pe urmă a deschis-o şi a citit ca pentru sine: „Dar, în cele din urmă, Dahoum m-a chemat: «Veniți şi mirosiți cel mai dulce dintre toate parfumurile.» Amândoi am intrat în clădirea principală, ne-am apropiat de peretele estic în care se căscau locurile unde fuseseră ferestrele şi am băut cu gurile deschise din vântul deşertului, care bătea relaxat, liber, liniştit". Am citit cartea când eram de vârsta ta. Cum te descurci?

— Abia am început-o, domnule. E foarte bună, domnule.

King a dat din cap.

— Aştepți să-l vezi pe director?

— Domnule?

— Ai o lecție particulară astăzi?

Roşeața a colorat chipul palid al băiatului.

— Da, domnule. În trimestrul ăsta, în fiecare sâmbătă dimineață.

King i-a înapoiat cartea.

— Lecția s-a anulat. Întoarce-te la căminul tău. Fă-ți

temele. Joacă bowling. Scrie-i mamei tale.

Băiatul l-a privit cu îndoială.

King a bătut din palme.

— Pleacă odată!

Băiatul a plecat. Am urcat scările spre apartamentul directorului. Absalom Whitehead a deschis uşa îmbrăcat într-un chimonou alb. Ochii lui cu pleoapele pe jumătate coborâte de extaz au avut nevoie de un moment pentru a se concentra. Un zâmbet i-a apărut pe față când l-a văzut pe King. I s-a stins când m-a zărit pe mine.

— Ah! a rostit el.

L-am urmat înăuntru. Grelele draperii de brocart încă acopereau ferestrele, deşi era amiază. Se simțea un puternic miros de fum de la cine ştie ce fusese în pipa cu apă care stătea neaprinsă pe biroul de stejar. Pretutindeni erau teancuri de cărți.

— Cărui fapt datorez...?

— De fapt, am venit aici pentru a afla adevărul, Absalom, i-a spus King. În cele din urmă.

Nu puteam respira în locul acela. Am dat la o parte draperiile şi am deschis ferestrele cât de larg s-a putut. Privind spre terenurile de sport, am văzut băieți ridicând plase de cricket, băieți instalând obstacole pe pista de atletism. Țipetele şi râsetele lor au ajuns până la mine.

— Adevărul? N-ai îndrăzni. Gândeşte-te la cariera ta, Benjamin. Onorabilul membru al Parlamentului, deputat de... Cum se cheamă suburbia aia amărâtă pe care o reprezinți? Îmi scapă numele.

— Hillingdon North, a zis King.

Whitehead s-a lăsat să cadă pe o canapea tapisată cu catifea roşie, trăgând afectat de chimonou când un picior păros, de dimensiunile unui copac mai mic, a apărut de sub el. Apoi a izbucnit cu sălbăticia unui despot:

— *N-ai îndrăzni!*

— Lumea se schimbă, Absalom, a rostit King calm.

— Serios? a zis Whitehead. Ce regretabil!

— Pentru tine, Absalom. Fiindcă învățăm, în sfârşit, să

nu le mai disprețuim pe victimele abuzurilor.

L-a lăsat să conştientizeze cuvintele.

— Ai distrus o relație de încredere. I-ai abuzat pe copiii aflați în grija ta.

— Geniile îşi fac propriile reguli.

King a clătinat din cap.

— Dacă ai fost genial la ceva, Absalom, atunci ai fost genial în a distruge viețile copiilor. Câți crezi că au fost? De-a lungul anilor?

— Mă torni, Benjamin? Turnătorule! Rahat cu ochi! Toată lumea îi urăşte pe cei care vorbesc, King.

— Au fost sute?

— Oh, au fost mai mulți. Mii. Un *membru al Parlamentului,* a râs Whitehead. Un *politician.* Şi când te gândeşti că am dorit măreția pentru tine! Îți aminteşti? A fluturat apatic o mână. Vremurile bune de demult. „Shakespeare este aici. T.E. Lawrence este aici. Iar voi, băieți, sunteți aici."

— Oh, Absalom, a spus King. Atunci, tu unde eşti?

Am luat pipa şi am mirosit-o, inhalând ceva ce semăna cu un amestec de benzină şi flori. Un miros greu, de mosc, ciudat de frumos. Nu-l mai simțisem niciodată. Doar auzisem poveşti.

— Opiu? am rostit eu.

Whitehead a adulmecat.

— Mierea zeilor, a spus el zâmbind şi dezvăluindu-şi harababura de dinți găunoşi, arătând ca un bot de nevăstuică bătrână. Cheia paradisului. Grădinile de aur. „Băieți, pentru că mă iubiți, vă însărcinez să fumați pipă după pipă în grădinile de aur." Ai auzit vreodată de Aleister Crowley, detectivule? Nu? Nu e *genul* tău?

Am traversat încăperea.

— Ce s-a întâmplat cu fata? l-am întrebat eu.

Directorul a părut sincer perplex.

— Am crezut că vorbeați despre *băieți.* Am crezut că pentru asta mă acuzați. Pentru *băieți.* Am crezut că pentru asta sunt aruncat hoardei urlătoare. Pentru miile

de *băieți.* Care afurisită de fată?

Palma mea i-a izbit obrazul.

— Au! a țipat el ferindu-se de parcă îi rănisem mai mult sentimentele decât carnea. A fost foarte dureros.

— Anya Bauer, am spus eu. Nemțoaică. Blondă. Drăguță. Avea vreo 15 ani când trecut prin mâinile tale, cu 20 de ani în urmă.

— A! a exclamat el. *Acea* fată.

Ochii lui au privit în lungul podelei. Apoi i-a închis.

— Se odihneşte. Doarme. Poate că visează.

— Unde? am întrebat eu.

El se uita la Ben King.

— Ce te aştepți *să fac,* Benjamin? Să implor iertarea? Să cer consiliere? Să mă căiesc pentru păcatele mele?

— Ce-ar fi recomandat romanii, Absalom? a rostit King. Dar grecii? Dar T.E. Lawrence?

— Nu ştiu. O cană de ceai şi un somn bun?

L-am plesnit din nou. De data asta mai tare, lăsând o urmă roşie pe capul ca un craniu.

— Unde? am repetat eu.

— Cu *câinii,* a răspuns el. Cu afurisiții de *câini.*

— Care câini?

— Chiar mă doare, a început el să se smiorcăie.

S-a tras mai departe de mine, adunându-şi chimonoul cu degetele lungi şi osoase.

— Serios. Sunt foarte supărat. Asta-i brutalitate polițienească, s-a plâns el, pe urmă i s-a adresat rugător lui King: Pot să mă schimb? Înainte de a pleca.

King se uita la mine, complet fără culoare în obraji.

— Dumnezeule! a rostit el. Dumnezeule!

— Cheile, i-am cerut eu. Am nevoie de toate. Toate rândurile de chei. Mişcă!

Amândoi s-au apucat să le caute. Le-a luat o vreme, dar au găsit două rânduri de chei. Unul conținea cheile de la uşa apartamentului şi de la maşina lui Whitehead. Celălalt parcă era al unui temnicer din poveşti, având vreo două duzini de chei de toate formele şi din toate

timpurile, pe un inel pătat de rugină – aparent, cheile fiecărei uşi de la Potter's Field.

După ce i-am încuiat pe amândoi în apartamentul lui Whitehead, am băgat ambele seturi de chei în buzunare şi m-am dus repede spre capelă, pe care am ocolit-o şi am intrat în vechiul cimitir.

Am văzut pentru prima oară că se aflau acolo multe pietre de mormânt la fel de vechi, de pe care intemperiile şterseseră epitafurile. Fețele lor albe mă priveau fix. Am încetinit paşii şi m-am oprit când am văzut ce făcuse cineva cu mormântul câinilor lui Henric.

Am văzut printre copacii bătrâni şi printre gărduleţele de fier ruginit care păzeau mormintele mai mari, am văzut foarte clar, aşteptându-mă dincolo de pietrele înclinate şi de pădurea de cruci, şi de criptele cu pereţi fisuraţi. Urmărit de ochii orbi ai îngerilor de piatră, m-am îndreptat spre marea suprafaţă de culoare aprinsă.

Stăpânindu-mi nevoia copleşitoare de a mă întoarce şi de a o lua la fugă, mi-am scos telefonul şi am sunat-o pe Elsa Olsen. Mesageria vocală a răspuns exact când m-am oprit lângă mormânt.

— Elsa, sunt Wolfe. Scuză-mă, ştiu că e sâmbătă şi…

Am îngenuncheat lângă mormânt şi am atins piatra atât de brusc şi pe neaşteptate, încât m-am cutremurat.

— Şi o să obţin permisiunea lui Whitestone şi Swire imediat după ce închid, dar am vrut ca tu să afli prima.

Cineva acoperise complet mormântul câinilor lui Henric al VIII-lea cu clopoţei.

— Am nevoie de un certificat de exhumare, am zis eu.

Un Lexus roşu era parcat în faţa clădirii principale.

Asistenta personală a lui King, Siri Voss, şedea pe locul şoferului şi tasta ceva la o tabletă. A ieşit când m-a văzut. Purta jeanşi şi o jachetă de piele, era în afara programului, şi zâmbetul fugar i s-a transformat într-o încruntătură de îngrijorare.

— Vă simţiţi bine?

Prezența ei mă nedumerea.

— Scuzați. Ce căutați aici?

— Am venit să-l duc pe domnul King înapoi în oraş. M-a sunat. Nu vrea să vă irosească timpul – sau resursele poliției. Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat ea punându-şi mâna pe brațul meu.

— Trebuie să plec. Mă duc la etaj.

— Desigur, a rostit Voss, ezitând. Când veți putea... când situația va fi mai bună... când povestea asta cumplită se va încheia... mi-ar face plăcere să stăm de vorbă. Domnul King vrea să demareze o acțiune caritabilă în numele colegului dumneavoastră care a decedat. DCI Mallory. Un fond pentru familiile polițiştilor uciși la datorie. V-ar interesa?

Mâna ei era din nou pe brațul meu. A fost o atingere ciudată. A rămas acolo puțin prea mult, dar cumva nu suficient de mult.

— Cum face față doamna Mallory? Cum se simte Margaret?

— Nu ştiu, am răspuns eu şi m-am simțit ruşinat.

Ea a zâmbit şi a pornit alături de mine când am început să urc scările. Ben King stătea la birou, cu capul în mâini, plângând în tăcere.

— Îl ştiu pe acel băiat, a spus el. Pe băiatul de afară. Îl ştiu pe acel băiat. Fiindcă am fost la fel. Şi la fel a fost şi Ned. Şi toți ceilalți.

Siri a alergat spre el.

— Ben, a rostit ea.

— Unde este? am întrebat eu, însă el nu mai era bun de nimic, drăguța asistentă personală legănându-l ca pe un copil care plângea.

Am străbătut apartamentul, o senzație de groază intensificându-se în mine.

Apa curgea pe sub uşa băii. Era încuiată pe dinăuntru. Am izbit-o cu umărul – nimic. Şi din nou. Nimic.

Apa îmi trecuse prin pantofi şi îmi uda picioarele. Am simțit un calm de gheață cuprinzându-mă în timp ce mi-

am amintit cum se deschide o uşă încuiată. Am făcut un pas în spate, ca să mă pot strecura, şi am izbit cu toată forța broasca. Uşa s-a deschis, metalul şi lemnul fisurându-se, şi am văzut unul din brațele lungi şi albe ale lui Whitehead atârnând peste marginea căzii. Sângele proaspăt i se revărsa din venele deschise de la încheieturi, murdărind peretele căzii şi gresia albă de pe jos cu lungi dâre de un roşu intens.

Prosoape albe moi se aflau pe suporturi încălzite şi în mici teancuri aranjate frumos în dulăpiorul de sub chiuvetă. Am înşfăcat câteva şi, alunecând pe duşumeaua plină de apă, le-am apăsat pe încheieturile tăiate şi le-am legat strâns în jurul inertelor brațe albe, apoi am luat altele şi am făcut acelaşi lucru, deoarece, în câteva secunde, primele se umpluseră cu sânge.

Țipam şi înjuram, şi strigam după ajutor în vreme ce apăsam prosoapele pe venele tăiate ale lui Absalom Whitehead.

Iar când am rămas fără prosoape albe, am văzut că sângele i se scursese din trup, iar ochii lui lipsiți de viață priveau tavanul. Am rămas locului cu răsuflarea tăiată şi neavând putere să mă mişc până când, în cele din urmă, mi-am amintit să opresc apa care curgea.

În liniştea aşternută, singurele zgomote erau cele făcute de băieții care se antrenau la cricket şi, din cealaltă cameră, ca un vis dintr-o altă viață, plânsul discret al unui adult.

— Deschideți-l, a spus Whitestone.

Se lăsa întunericul, dar reflectoarele criminaliştilor fuseseră instalate în jurul mormântului şi transformau noaptea care se lăsa într-o zi orbitoare.

Motostivuitorul era uşor înclinat pe panta vechiului cimitir şi a părut să se legene primejdios când furca metalică lungă s-a înfipt sub lespedea cenuşie a mormântului câinilor lui Henric.

Echipa de investigații de la West End Central se afla în

spatele criminaliştilor, hainele lor civile fiind o dovadă a weekendului întrerupt.

Whitestone purta un hanorac peste jeanşi şi tricou, de parcă venise direct de acasă. Gane era într-un trening, asta sugerând că venise direct de la sală. Iar Wren purta o rochie scurtă, avea pantofi cu tocuri prea înalte şi o coafură complicată, ca şi cum venise direct de la o întâlnire cu prietenul ei însurat sau poate că tocmai încerca să-l uite.

L-am văzut pe detectivul-şef superintendent vorbind cu sergentul Lane de la Potter's Field, cu chipurile lor părând fantomatice în puternica lumină artificială.

Şi apoi, am privit mormântul.

Roțile vehiculului se luptau să înainteze în solul moale. Deodată, marea lespede de piatră a cedat şi granitul s-a fisurat. În timp ce era ridicată în aer, bucăți de pământ şi de ciment au început să cadă din ea, iar într-un final mormântul a fost deschis.

Vreo zece polițişti în costume de protecție s-au apropiat repede şi s-au auzit strigăte şi gemete, şi proteste în timp ce au apucat lespedea grea a mormântului şi au sprijinit-o de un stejar bătrân. Criminaliştii în salopete albe şi polițiştii în uniformă au venit pe marginea gropii. Însă mormântul era negru ca smoala, cufundat în beznă. Cineva a îndreptat un reflector spre fundul gropii.

Iar acolo, în mormânt, se aflau oasele mici a vreo doisprezece Spanieli, cu picioarele subțiri ca nişte oase de peşte, cu craniile de dimensiunea mingiilor de tenis, într-o îmbrățişare eternă cu ceea ce, indiscutabil, erau rămăşițe omeneşti.

Capitolul XXXIX

Nataşa s-a apropiat pe aleea principală din Regent's Park, cu chipul perfect impasibil în spatele ochelarilor negri, cu părul ei blond, cu brațe şi picioare lungi, cu micuța Pekineză-Chihuahua țopăind pe lângă ea cu un băț între dinți. Şi peste toate, femeia arăta de parcă îmi era destinată.

Tocmai terminam un sendviş cu şuncă la o masă de afară a localului The Honest Sausage.

— Hărțuitorul meu, a spus Nataşa.

— Văduva veselă, am zis eu. Scuze.

— N-ai fiică? N-ai cățel?

M-am uitat sub masă.

— Ştiam eu că am uitat ceva.

— Păcat. Îmi plac cățelul şi fiica ta.

Susan îşi abandonase bățul şi îmi adulmeca mâna.

— Şi ei te plac pe tine. Fiica şi cățelul meu. Nu-mi pot imagina de ce.

— Nici eu, a zis ea şi a arătat spre micuța Pekineză-Chihuahua care părea că ronțăia ceva din palma mea goală. N-am ştiut că Susan te place.

— N-are legătură cu mine, ci cu sendvişul meu cu şuncă.

Nataşa şi-a scos ochelarii negri. Părea mai tânără decât îmi aminteam şi nu atât de dură cum dorea să fie.

— Ascultă, a început ea.

Mai târziu, în timp ce stăteam întinşi unul lângă altul, şi începeam să ne cunoaştem cu adevărat, mâinile mele i-au mângâiat brațele lungi şi pielea albă şi imaculată ca zăpada. Şi mi-am amintit că îi mai văzusem trupul cândva, cu multă vreme în urmă. M-a sărutat pe gură şi mi-a citit gândurile, iar zgomotul traficului de pe Marylebone High Street a părut să vină dintr-o altă lume.

M-a luat de mâini şi m-a făcut să mă simt al ei, m-a făcut s-o cunosc bine, m-a făcut să înțeleg ce se schimbase.

Rănile dispăruseră.

— M-am vindecat, a zis Nataşa.

Ne-am iubit şi am dormit toată după-amiaza.

Nu mai dormisem de mult timp alături de cineva. Era o senzație extraordinară, o lume plină de căldură şi de siguranță, şi de dor. Dar apoi, prea curând, a venit vremea să plec.

M-am dat jos din pat. Cățeluşa care dormea alături s-a foit enervată, apoi a adormit la loc.

Nataşa era pe jumătate trează. M-am aşezat lângă ea şi i-am mângâiat părul, pe urmă mi-am trecut foarte încet mâinile peste căldura pielii ei delicate şi toate astea au părut s-o facă şi mai somnoroasă, şi mai zâmbitoare.

— Oh, întoarce-te în pat.

I-am sărutat brațul.

— Trebuie s-o iau pe fiica mea.

— Atunci, întoarce-te diseară. Veniți amândoi. Nu ştiu să gătesc, dar există câteva restaurante foarte bune în apropiere. Ce-i place?

— Trebuie să rezolvăm ceva în seara asta. O problemă de familie.

M-a îmbrățişat.

— Bine, a zis ea trezindu-se puțin, lumea reală furişându-se în acea cameră secretă. Ştiu că eşti tată. Ştiu că un tată trebuie să facă ce e de făcut, nu?

Am sărutat-o pe obraz, pe gât, pe gură.

— Da, am spus eu.

— Dar le vom rezolva pe toate, a zis ea.

Am crezut-o.

M-am întors în pat pentru a-mi lua rămas-bun de la ea.

Însă nu ne-am mai văzut niciodată.

Am parcat X5-ul în fața unei vile de pe o stradă liniştită

din Pimlico.

Scout stătea pe scaunul pasagerului din dreapta, ținând în mâini un buchet de flori albe, care era aproape la fel de mare ca ea – crini şi trandafiri, şi flori al căror nume nu-l cunoştea niciunul dintre noi.

Să duc flori mi s-a părut întotdeauna ceva complicat. Trebuia găsită o vază. Trebuiau tăiate tulpinile, adăugată apă la intervale regulate, iar o săptămână mai târziu, florile moarte trebuiau aruncate, la fel şi apa verde împuțită, şi vaza, spălată.

Mi se părea că pretindeai multe de la cineva atunci când îi ofereai flori.

Apoi Scout mi-a zâmbit – un zâmbet nou, cu goluri, pentru că pierduse doi dințişori de jos, primii ei dinți de lapte căzuți –, şi în acel moment am ştiut că florile nu aveau nicio importanță. Ce conta era ea şi noi amândoi, şi convingerea că prezența noastră acolo era ceea ce trebuia făcut.

Scout a apăsat butonul soneriei. Stan a lătrat o dată, pe urmă încă o dată, cu codița lui stufoasă agitându-se de entuziasm. De dincolo de sticla mată a uşii, am auzit lătratul la fel de entuziasmat al unui Terrier scoțian West Highland.

După aceea, am văzut silueta doamnei Margaret Mallory apropiindu-se prin hol şi conturul feței sale prin geamul mat, un zâmbet apărându-i pe chip.

Soho era cantina noastră.

Asta însemna că puteai să mănânci acolo luni de zile fără să te întâlneşti cu cineva din Savile Row nr. 27 şi că, uneori, perechi neaşteptate puteau fi văzute mâncând în restaurantele de pe străduțele dosnice din Soho.

Agentul Carter şi dr. Stephen şedeau la o masă din colț în localul Siam Café, de pe Frith Street. Carter nu mai avea mâinile bandajate. Era în uniformă. Tocmai mă pregăteam să mă îndrept spre ei, când mi-am dat seama că nu era o întâlnire întâmplătoare. Era terapie.

— Vă rog, m-a chemat dr. Stephen. Cele 50 de minute ale noastre sunt pe cale să se încheie.

M-am apropiat de masa lor.

— Cum te mai simţi? l-am întrebat pe Carter.

— Mă simt bine, a spus el. Durerea a început să treacă. Fizioterapia dă rezultate. Degetele îmi funcţionează mai bine, cu toate că mâna dreaptă încă este un pic ţeapănă. Cu cât fac mai multe exerciţii, cu atât mă simt mai bine.

Chelneriţa a adus o farfurie cu fructe. Am văzut că mâinile lui Carter aveau pete negre de la arsuri şi că îşi ţinea furculiţa cu dificultate.

— Ţine-o bine, am zis eu. Fă tot ce trebuie făcut.

Dar el nu avea nevoie de compătimirea mea.

Când o bucată de mango i-a căzut din furculiţă şi s-a rostogolit pe masă, a încercat de câteva ori să înfigă furculiţa în ea până a reuşit. A băgat bucata de mango în gură şi a râs.

— Mâncatul durează puţin mai mult.

Dr. Stephen s-a uitat la farfuria lui, apoi la Carter.

— Nostim este că mi-au dat concediu medical, a zis Carter. După noaptea în care l-am prins pe Bob. Apoi m-am dus la Vegas, fiindcă mereu mi-a plăcut Vegasul.

Dr. Stephen mai auzise povestea. Am avut impresia că o relatase de multe ori şi că poliţiştii în uniformă care îi erau colegi o apreciaseră. Era genul de povestioară pe care poliţiştii o găseau amuzantă.

— Aşa că am luat avionul şi m-am dus la Vegas, a rostit Carter, pe urmă a făcut o pauză teatrală. Numai că n-au vrut să mă lase să intru!

— N-au vrut să te lase să intri? m-am mirat eu. Adică n-au vrut să te lase să intri în ţară? La aterizare?

El a dat din cap, vesel, încă văzând partea amuzantă şi presupunând că o voi vedea şi eu.

— Americanii iau amprentele tuturor când trec pe la Imigrări – ca parte a programului de intensificare a securităţii după 11 septembrie 2001, da?

Am ridicat din umeri.

— Bine.

Carter şi-a ridicat mâinile de parcă făcea o scamatorie.

— Şi ghici cine nu mai are amprente! M-au urcat în primul avion spre casă.

M-am uitat la mâinile lui înnegrite şi am continuat să le privesc până când le-a pus în poală, sub masă, unde nu le-am mai putut vedea.

— Harry Jackson, a spus sergentul John Caine de la Muzeul Negru. Oamenii au tendința să treacă pe lângă bătrânul Harry Jackson fără să-l bage în seamă.

Era adevărat.

Muzeul Negru era atât de plin de artefacte însângerate – de la nesfârşita diversitate de cuțite şi lame care luaseră vieți de polițişti până la oale şi tigăi în care criminalii în serie gătiseră carnea victimelor –, încât era foarte uşor să treci cu vederea mica şi banala casetă dedicată lui Harry Jackson.

Nu era mare lucru. O casetă din sticlă în care se afla o scurtă tăietură dintr-un ziar, îngălbenită de vreme. Două paragrafe tipărite care explicau despre ce era vorba. Şi spiralele amprentei unui mort.

— Harry Jackson a fost primul om condamnat în Anglia pe baza amprentelor, a precizat sergentul Caine. Harry a fost un hoț. În vara anului 1902, Harry a intrat pe o fereastră la Denmark Hill, a furat nişte bile de biliard şi şi-a lăsat amprenta degetului mare în vopseaua de pe pervaz. Hoț prost, a chicotit sergentul Câine. A căpătat şapte ani de închisoare.

M-am uitat mai îndeaproape la tăietura din ziar. Era o scrisoare adresată ziarului *The Times* de către cineva care îşi spunea „Un magistrat distins”.

Domnule,

Scotland Yard, cunoscut cândva drept cea mai bună poliție din lume, va ajunge de râsul Europei dacă insistă să depisteze infractori bazându-se pe buclele

bizare ale pielii lor.

— Opt ani mai târziu, şi restul lumii se lămurea, a continuat Caine. Thomas Jennings din Chicago a fost prima persoană din Statele Unite condamnată pe baza amprentelor.

— Alt hoț?

— Nu, Jennings a fost un ucigaş. Iar curând, s-au trezit şi francezii, prinzând un ticălos pe nume Vincenzo Perugia – nu sună prea franțuzesc, nu? – pe baza amprentei degetului mare de la mâna lui stângă.

— Ce făcuse?

— A furat-o pe Mona Lisa de la Luvru. Le-a luat broscarilor doi ani să-l găsească, pentru că aveau la dosar doar amprenta degetului mare de la mâna dreaptă.

M-am uitat la amprenta lui Harry Jackson.

— Bob Măcelarul a lăsat amprente prin toată casa lui, am spus eu.

— Am auzit.

— Dar nu şi în locurile unde au fost ucişi Hugo Buck, Adam Jones şi Guy Philips. Nici măcar o amprentă parțială. Nici măcar o amprentă de mănuşă.

— Da, a confirmat sergentul Câine. Am auzit şi asta.

— Nici urmă de amprente, am rostit eu. Cine n-are amprente, John?

Sergentul John Caine de la Muzeul Negru privea fix caseta sumară dedicată lui Harry Jackson. A întins mâna şi i-a îndreptat cadrul.

— Doar un om care n-are mâini, a răspuns el.

Capitolul XL

Când toată lumea dormea, am traversat terenurile de sport de la Potter's Field. Siluetele întunecate ale clădirilor şcolii au rămas în urma mea, un talmeş-balmeş de turnuri şi turnulețe, şi stiluri din ultimele cinci secole.

„E suficient să clipeşti, şi 100 de ani dispar."

Vântul şuiera printre copacii pădurii îndepărtate şi m-am cutremurat, am simțit ochii Anyei Bauer ațintiți spre mine.

„Nu mai durează mult", am chibzuit eu.

În căsuța din piatră nu se zărea nicio lumină când am băgat mâna în buzunar pentru a scoate cheile lui Absalom. Uşa din față avea două broaşte. O yală standard şi o broască prevăzută cu zăvor. Nimic complicat. Dar tot a trebuit să încerc o duzină de chei până când uşa s-a deschis fără zgomot şi am păşit înăuntru.

Am rămas locului un moment, ascultând. Ochii mi se obişnuiau treptat cu întunericul, respiram mai lent, apoi am închis fără zgomot uşa. Pe masă se afla o cană de ceai goală, un exemplar al ziarului local şi o puşcă de calibrul 410.

Era o casă mică. O casă de servitor, care primise o spoială rapidă de confort rural. În stânga se aflau un dormitor şi o baie, ambele cu uşile închise. În dreapta, mica sufragerie dădea într-o bucătărie în „L" atât de mică, încât numai o persoană încăpea în ea.

Am rămas în continuare pe loc, văzând deja în întuneric, dar neştiind ce căutam până nu am zărit-o, într-o străfulgerare, sub chiuvetă.

Am intrat rapid în bucătărioară, m-am aplecat şi am deschis de tot uşa dulăpiorului de sub chiuvetă. Era o veche geantă de piele, aflată între sticlele cu înălbitor, dezinfectant şi cu insecticid. Pielea de vacă maroniu-închis era ponosită şi crăpată, iar elementele metalice şi

încuietorile erau înnegrite de rugină.

Dar cumva se vedea că încă era folosită.

În vreme ce un obiect foarte mic s-a rostogolit spre plintă, am băgat mâna în dulăpior şi am scos trusa Gladstone din piele ponosită.

O trusă criminalistică.

M-am întors cu gândul să duc trusa în sufragerie şi l-am văzut pe bătrânul Len Zukov şezând la masă, cu puşca de calibrul 410 în mâinile artritice. Am ridicat trusa pentru a i-o arăta, de parcă îmi ceruse să i-o aduc.

— E geanta dumitale, Len.

— Desigur, a pufnit el.

Am pus-o pe masă fără să spun nimic.

— Nu mă credeți, a zis el cu acel accent pentru totdeauna captiv între Anglia rurală şi Rusia natală. Nu mă credeți niciodată.

I-am privit mâinile în care ținea puşca de calibrul 410. Boala îi transformase palmele în aşa fel, încât ele erau încleştate, ca şi cum căpătaseră definitiv forma unor pumni, din pricina durerii, însă arma se sprijinea lejer pe brațele puternice, iar acele mâini artritice păreau mai în formă decât le văzusem vreodată.

Şi m-am uitat spre uşă întrebându-mă dacă puşca era încărcată şi cât de mobile trebuiau să-i fie degetele pentru a apăsa trăgaciul.

M-am gândit că nu era nevoie să fie foarte mobile.

Puşca de calibrul 410 este cea mai uşoară, adesea fiind folosită pentru a-i învăța pe copii să tragă. Iar el era un bătrân bolnav…

— Stați jos, a spus el întrerupându-mi calculele.

— Colegii mei vor sosi curând.

I-a plăcut asta.

— Poate că nu suficient de curând, a zis el.

M-am aşezat în fața lui la masă. Erau doar două scaune. Nu era un om care să socializeze prea mult.

— Vă furişați în toiul nopții, a spus el clătinând din cap. Ce căutați? Aia? a arătat el spre trusa Gladstone pe

care o pusesem pe masă.

— Nu pe dumneata te caut, Len.

— Poate că ar trebui să mă căutați, a spus el şi a apucat mai bine arma cu mâinile paralizate.

— De ce nu laşi aia jos, Len? Apoi putem sta de vorbă.

A strâns mai tare puşca de calibrul 410.

— M-ați întrebat cum am venit aici? Am venit cu soldații. Am venit pe un T-34. Ştiți ce e T-34?

— A fost un tanc din timpul războiului. Un tanc rusesc.

— Nu, a zis el. A fost *tancul* rusesc. T-34 a fost *tancul* rusesc. Tancul care v-a câştigat libertatea. Ați spus cândva că eram prea tânăr pentru a fi luptat în război. Ați avut dreptate. Aveam 11 ani. Prea mic pentru un război de exterminare. Germanii veneau, şi am fugit pe câmp şi am scăpat de ei. Pe urmă, Armata Roşie a ocupat oraşul nostru şi m-am întors. Dar oraşul nu mai era acolo. Fiindcă noi eram suboameni. Pentru ei. Înțelegeți? Mama. Tata. Bunica. Surorile mele. Suboameni. N-am mai plâns niciodată atât de mult ca atunci. Ultimele zile ale copilăriei mele au trecut aşa.

A rămas tăcut, cufundat în amintiri sau ascultând sunetele nopții.

— M-am dus spre Vest cu soldații noştri, a continuat el. Spre Vest, tot mai departe spre Vest. Batalionul 1 bielorus. *Frontoviki* – trupele din prima linie. Printr-o lume în ruine. Ştiți de ce m-au luat cu ei? Fiindcă numele meu semăna cu al comandantului lor. Generalul Gheorghi Jukov. Eram... cum se cheamă?

— O mascotă, am completat eu.

— Eram mascota lor. Voiam să trăiesc. Voiam să rămân în viață. Dar voiam şi să văd Germania distrusă, a mărturisit el şi a clătinat din cap minunându-se. Aveau atât de multe! Ferme, animale – de ce au venit la noi dacă deja aveau atât de multe?

— Voiau şi mai multe, Len, am rostit eu pe un ton liniştitor. Voiau lumea. A fost nebunie.

Dar el nu mă mai asculta.

— Soldații noştri voiau femei, a spus el. *Frau, frau, frau!* Eu doream altceva. Pentru familia mea moartă. Pentru familia mea distrusă. M-au dus într-o pivniță. Unul câte unul, vreo doisprezece bărbați din Waffen-SS care îşi distruseseră actele de identitate şi îşi aruncaseră insignele. „Nix SS! Nix SS!” Soldații noştri mi-au arătat ce să fac. Cuțitul înfipt în gât, apoi tras în față, pe urmă de-a dura cu naziştii pe scări. O duzină. Aşa că, a zis el, vedeți un bătrân. Dar vă uitați la un ucigaş.

Ne-am privit fix.

— Cred că a trecut ceva vreme de când n-ai mai omorât pe nimeni, am spus eu. Cred că de atunci a trecut o viață.

A îndreptat puşca de calibrul 410 spre fața mea.

— Îi urăşti pe germani. Dar Anya Bauer era nemțoaică, nu? Iar pe Anya, n-ai urât-o, nu-i aşa? Ai iubit-o.

— Tatăl Anyei Bauer era neamț. Însă mama ei era rusoaică. Fiica mea.

— Iar Anya a venit să stea la dumneata, când avea 15 ani. Nepoata dumitale. Care a fost motivul? Era vacanța de vară? A avut necazuri acasă?

— Nu mai vorbiți despre ea.

Vocea îi fusese rece şi dură, iar puşca de calibrul 410 a coborât spre pieptul meu, având astfel o țintă mai mare.

— Apoi a dispărut, am adăugat eu. A fost ceva între o dispariție şi un contact pierdut. Fac pariu că a fost vorba de nişte necazuri acasă, nu-i aşa? Iar dumneata n-ai ştiut ce s-a întâmplat, sau poate că ai bănuit, dar n-ai fost niciodată sigur până n-ai văzut ce era în mormântul câinilor lui Henric. Când ajunsese o ruină. Când se năruia. Nu, după aceea – când a fost renovat. Aşa s-a întâmplat?

Puşca a părut să-mi caute inima şi a rămas poziționată spre acel loc, în sfârşit stabilă în mâinile lui paralizate.

— Ceea ce contează este că am răzbunat-o. Mă credeți, în definitiv?

— Cred totul, Len. Sincer cred. Poate, cu excepția

ultimei părți.

Uşa s-a deschis. A intrat Tom Monk, îmbrăcat într-o veche jachetă militară şi jeanşi, ținând în mâini o armă de vânătoare cu două țevi şi doi iepuri neînsuflețiți. În spatele cumplitelor arsuri de pe chipul distrus, i-am văzut ochii lărgindu-se şi devenind reci.

— A! a rostit el. Mă întrebam când o să apari.

— Un tânăr polițist pe care îl cunosc, am spus eu, şi-a ars mâinile când l-am arestat pe Bob Măcelarul. A vrut să-şi petreacă în Las Vegas concediul medical. Cu cocktailuri de şampanie lângă piscina de la Caesar’s, fete care să-l servească şi toate celelalte.

— Foarte drăguț, a zis Monk.

— Ghici ce? Nu l-au lăsat să intre. L-au trimis înapoi la Gatwick. Pentru că, în prezent, americanii amprentează pe toată lumea la graniță. Iar lui n-au putut să-i ia amprentele.

Tom Monk şi-a ridicat mâinile, mimând batjocoritor că se predă. Şi în acel moment am văzut pentru prima dată că mâinile îi erau la fel de distruse ca fața.

— Deci, ce motiv ai avut, Tom? l-am întrebat eu. N-ai vrut să-ți pierzi antrenamentul? Te-ai apucat să joci rolul răzbunătorului?

— Al justițiarului, m-a corectat el.

Am încercat să zâmbesc, însă gura abia dacă mi s-a clintit.

— Ai dreptate, a spus el. E o glumă. Cum poate exista justiție într-o țară în care cei mai viteji şi mai buni soldați sunt lăsați să doarmă pe străzi până ajung să-şi pună capăt zilelor? Haide să nu numim justiție ce-am făcut eu. S-o numim salubrizare pe câmpul de luptă.

— Ned King ți-a scăpat, nu-i aşa? Talibanii ți-au luat-o înainte.

Fața ca o mască i s-a încruntat de o furie bruscă.

— Asta crezi? Alt polițai tâmpit. Căpitanul King a fost un bărbat viteaz. Un războinic. Un alt leu condus de măgari, a zis el, apoi s-a sprijinit de uşă şi a clătinat din

cap. Ned King n-a fost pe lista mea.

— La ce unitate ai fost în Afganistan, Tom?

— Ți-am spus. Tunicile Verzi Regale.

— Nu cred. Ce armă era? Grupul de Sprijin al Forțelor Speciale? SAS{50}? SBS{51}?

— Mă faci mincinos?

Am dat din cap.

— O să-mi tai gâtul, Tom?

— Ar fi trebuit s-o fac când am avut ocazia.

M-am uitat la bărbatul care stătea vizavi de mine şi i-am zis:

— Ar fi trebuit să te duci la poliție. Nu să aştepți să apară acest Rambo.

Monk a râs.

— Cine i-ar fi făcut dreptate Anyei? Poliția? Tribunalul? Tu? Tu, cu judecătorii tăi slabi şi cu legile proaste, şi cu avocații şmecheri care cumpără legea pentru bogătaşi? Tu, cu spatele tău distrus?

— Destul! a rostit bătrânul.

Şi în acea clipă abia am avut timp să-mi întorc capul pentru a-l vedea împuşcându-mă în piept.

Bubuitura puştii de calibrul 410 a despicat aerul.

Am fost aruncat îndărăt şi trântit pe spate, cu capul în şemineu. Zgomotul asurzitor al puştii detonate într-un mic spațiu închis încă îmi răsuna adânc în timpane, şi m-am rugat la Iisus şi Dumnezeu să mă ajute în timp ce degetele mele bâjbâiau spre inimă.

Durerea sfâşietoare a două coaste rupte sub vânătaia uriaşă mi-a indicat că încă nu murisem.

Glonțul de .410 făcuse o gaură în haina mea de piele şi în tricou, dar nu trecuse prin vesta subțire antiglonț CVI.

Mă rugam în continuare la Iisus şi Dumnezeu.

— Mai bine l-ai fi împuşcat în cap, a spus Tom Monk. Trebuie să mă duc acasă.

— Da, a zis bătrânul. Du-te la ei.

Am făcut un efort să mă ridic, dar durerea din jumătatea de sus a corpului m-a ținut la podea.

Nu m-am putut mişca.

Mi-am dat seama că scaunul pe care şezusem era sub mine, făcut bucăți. L-am văzut pe Zukov sărutându-l apăsat pe gură pe Tom Monk şi apoi pe Monk ieşind din casă fără să se uite îndărăt.

Bătrânul s-a dus în dormitor, iar când s-a întors avea în mână o cutie cu cartuşe. Şi-a desfăcut puşca de .410 şi a băgat cu mare greutate înăuntru un cartuş roşu de 7,62 mm, pe urmă a închis-o la loc.

S-a apropiat de mine şi a îndreptat arma spre fața mea.

— Nu!

Edie Wren se afla în pragul uşii.

Zukov a îndreptat puşca spre ea şi a rămas nemişcat în poziția aia.

— Te rog, a spus ea. Ce vrei? Te rog, vorbeşte cu mine, domnule.

El s-a uitat o clipă la fața ei, apoi, parcă răspunzându-i, a pus puşca pe podea şi, aplecându-se pe jumătate, a sprijinit țeava sub bărbie.

Am auzit-o pe Edie țipând şi pe urmă bubuitura puştii. Întunericul m-a copleşit, iar noaptea a fost neagră.

Capitolul XLI

Ne-am îndreptat spre Nord, către noaptea care licărea albastră.

Trei ore pe autostradă. Whitestone la volanul X5-ului meu. Gane pe locul pasagerului din dreapta. Wren şi cu mine în spate. O oprire pentru cafele şi mers la toaletă imediat după Birmingham, trafic absent pe drum, durerea coastelor rupte trezindu-mă brusc ori de câte ori încercam să adorm puţin.

— Am vorbit cu oamenii de la Barrington Court, a spus Whitestone, ochii ei privind permanent drumul din faţă. Sergentul Tom Monk s-a întors din Helmand cu o Cruce pentru Vitejie Deosebită[52] şi cu arsuri de gradul trei pe faţă şi pe mâini. A petrecut câteva luni la Terapie Intensivă, apoi a ajuns la Barrington Court pentru recuperarea finală. Tratamente pentru arsuri. Fizioterapie intensivă. Şedinţe de terapie cu un psihanalist. Rutina obişnuită pentru un veteran rănit. Dar n-a mai plecat de-acolo. Iar ei au fost bucuroşi să aibă o pereche de mâini în plus. Nimeni nu pare să ştie ce s-a întâmplat. Cu o zi înainte de plecare, sergentul Monk şi-a pus uniforma şi şi-a făcut o fotografie într-un mic studio de pe strada principală din Potter's Field. Pe urmă i-a expediat fotografia logodnicei lui, din Liverpool.

Whitestone a rămas tăcută. Înaintam în viteză pe autostradă.

— Nimeni nu ştie dacă ea i-a răspuns la scrisoare. Sau dacă i-a trimis vreun SMS sau un e-mail. Sergentul Monk n-a vorbit despre asta. Poate că ea i-a spus că s-a terminat. Dar sergentul Monk n-a mai plecat de la Barrington Court, a continuat Whitestone. A rămas acolo, fără să fie plătit, neoficial, ajutând la recuperarea veteranilor grav răniţi. Ducându-i pe oameni pe terenurile de sport de la Potter's Field.

— Unde Monk a cunoscut alt soldat bătrân, am spus eu. Pe Len Zukov.

— Tot ce ştim cu adevărat este că sergentul Monk s-a întors din Afganistan, însă nu s-a mai dus acasă, a adăugat Whitestone. Până în noaptea asta.

— Urmează să intrăm noi în scenă, şefa, a spus Gane.

Whitestone a ieşit de pe autostradă şi a urmat indicaţiile GPS-ului pentru a ajunge într-un cartier muncitoresc din suburbiile Londrei.

Luminile girofarurilor de la maşinile de poliţie, care spintecau noaptea, se vedeau de la câţiva kilometri. Am coborât geamurile şi am arătat legitimaţiile. Dincolo de banda poliţiei se auzeau pârâiturile statice ale staţiilor radio, lătratul ocazional al vreunuia dintre câinii poliţişti şi vocile încordate ale bărbaţilor şi femeilor.

Vreo zece vehicule blindate înconjurau un bloc modern. Între ele aşteptau poliţişti înarmaţi, cu puştile de asalt Heckler & Koch ţinute la 45 de grade, unghiul lor favorit, cu patul în sus şi ţeava în jos, transpirând din plin în echipamentul lor.

Arătau precum nişte soldaţi din viitor.

Tom Monk stătea în picioare pe un petic de iarbă rară din faţa blocului, uitându-se în sus cu privirea neabătută. Şi abia atunci am văzut că vreo cinci pistoale Glock 17 erau aţintite spre ceafa lui.

— Chiar sunt necesare toate astea? am întrebat-o eu pe Whitestone. E terminat oricum.

— Este problema altcuiva, a răspuns Whitestone şi a părut bucuroasă de asta.

La fiecare fereastră a blocului, am zărit perdele date la o parte şi chipuri care priveau spectacolul. Nu fusese timp ca rezidenţii să fie evacuaţi. O tânără a apărut în treacăt la un geam, cu câte un copilaş pe fiecare braţ, apoi a dispărut. N-am mai văzut apoi perdeaua îndepărtată la acel geam. Însă Monk a continuat să se uite la acea fereastră chiar şi atunci când s-a prăbuşit în genunchi după ce luminile s-au stins.

Polițiştii înarmați s-au dat la o parte în vreme ce unitatea canină s-a apropiat cu Ciobăneştii germani. Stăpânii lor au îngenuncheat lângă ei, degetele lor scărpinând cefele acelor nobile capete, şoptindu-le ultimele cuvinte de încurajare.

— Sărmana fată! a rostit detectivul stagiar Edie Wren şi lacrimile de pe fața ei au strălucit în vârtejul de lumini albastre licăritoare. Sărmanul om!

M-am îndepărtat în timp ce ei dădeau drumul câinilor.

Capitolul XLII

Scout stătea la fereastră, aşteptându-şi mama. Peste drum, marea piață de carne Smithfield era închisă în weekend, mulțimea fiind absentă. Domul catedralei St. Paul se înălța peste scena perfect nemişcată.

La televizor, deputatul de Hillingdon North intra în casa de pe Downing Street nr. 10. Aflându-se în urma lui cu un pas, Siri Voss ținea un teanc gros de documente.

Ben King le-a zâmbit cu modestie jurnaliştilor care îl strigau.

— Felicitări pentru promovare! Câteva cuvinte, domnule ministru?

— Cel mai tânăr secretar parlamentar al Trezoreriei din istorie! Cum vă simțiți?

— Ce fel de Diriginte Parlamentar o să fiți, domnule King? O s-o lăsați mai moale? O să le dați peste degete?

La uşă era un polițist. King i-a dat bună dimineața. Polițistul l-a salutat atingându-şi casca. Ben King şi Siri Voss au dispărut înăuntru în timp ce un spasm de durere a făcut să-mi zvâcnească partea inferioară a spatelui.

Stan dormea la picioarele lui Scout. Dar când am tresărit, câinele s-a trezit şi s-a întins – cu bustul aplecat în față, apoi cu bustul împins în sus – privindu-mă tot timpul cu acei uriaşi ochi rotunzi, parcă spunând: „Trebuie să faci întinderi câineşti în fiecare zi a vieții tale, nu numai când te doare”.

Sau poate că doar voia ceva de mâncare.

În buzunarul jeanşilor, telefonul a început să vibreze. Apoi s-a oprit. Şi din nou a început să vibreze. L-am scos, am citit mesajul de la Anne şi am gândit: „Nu există nimeni care să-ți fie mai străin decât cineva pe care l-ai iubit”.

— Îngeraş, i-am spus eu lui Scout cu o veselie pe care n-o simțeam. Mama ta nu vine astăzi. A intervenit ceva.

Îmi pare rău.

Scout m-a privit cu ochi indiferenți.

— Este foarte ocupată, a zis fiica mea.

Am dat din cap şi nu mi-am putut desprinde ochii de ea în timp ce s-a dus la masă, a luat cutia cu creioane şi a deschis blocul de desen. M-am apropiat de ea şi am privit puțin ce lucea. Desena capul lui Stan şi i-a reuşit foarte bine. Frumoşii ochi bulbucați, urechile extravagante plutind ca părul unei fete într-un tablou demodat, năsucul ca o prună turtită şi coada falnică.

I-am atins mânuța.

Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei.

— Scout, suntem doar noi doi acum. Dar ne e bine, nu-i aşa?

S-a uitat la desen, pe urmă din nou la mine.

— Da, a rostit ea.

Am răsuflat uşurat.

— Scout?

— Ce-i?

— Sunt foarte mândru că eşti fiica mea.

S-a ridicat şi m-a îmbrățişat strâns, cu un braț în jurul taliei mele în timp ce o sărutam pe creştet. Pe urmă s-a desprins şi s-a dus în dormitor, cu cățelul pe urmele ei, cu coada ridicată ca un periscop.

M-am întors la televizor în vreme ce Ben King ieşea de la Downing Street numărul 10. S-a îndreptat spre camerele de luat vederi. Siri Voss era alături de el, strângând la piept hârtiile, dar când au ajuns lângă camere ea s-a dat la o parte cu un zâmbet, ieşind din cadru şi aşteptând.

Ben King a zâmbit.

Apoi şi-a aplecat capul spre cameră şi s-a uitat la ea la fel cum se uitase atât de des la mine – o privire penetrantă, piezişă, dezarmată şi dezarmantă, de parcă vedea ceva ce restul lumii nu văzuse încă.

Şi în acea clipă mi-am dat seama că Ben King avea un ochi de sticlă.

„Tu!”

— Tati?

Scout ținea în mână mănuşile de box pentru copii pe care i le cumpărasem – unul dintre acele cadouri nereuşite pe care părinții le cumpără atât de des pentru copiii lor, când încă se agață de speranța deşartă că interesele lor ar putea coincide, unul dintre acele cadouri care sunt admirate din politețe, apoi aruncate într-un sertar şi uitate acolo.

Până în clipa aceea.

— Vreau să ştiu cum se face, a spus ea. Arată-mi.

Am ajutat-o să-şi pună mănuşile. Erau cea mai mică mărime existentă, însă tot păreau comic de enorme pentru ea. Dar noi n-am zâmbit. Mi-am ridicat palmele.

— Când loveşti, i-am zis eu, trebuie să fie ca şi cum ai prinde o muscă. Ai prins vreodată o muscă?

Ea s-a cutremurat.

— L-am văzut pe Stan prinzând o viespe odată, a spus ea.

— Ei bine, gândeşte-te la asta. Mâna trebuie să se retragă la fel de repede precum loveşte.

I-am demonstrat, pe urmă am ridicat din nou palmele.

— Încearcă.

Scout s-a încruntat.

— Nu pot să lovesc foarte tare, a zis ea.

I-am mângâiat umărul.

— Îngeraş, nu contează cât de tare poți.

Fiica mea a început să lovească.

[1] *Declinul crimei englezeşti* (n.tr.)

[2] Cântecul canotorilor de la Eton (n.tr.)

[3] Sistem de televiziune cu circuit închis (n.tr.)

[4] În poliția britanică, un şef superintendent este un comandant în Poliția Metropolitană sau în Poliția din City, rang superior introdus în 1949. Detectivul senior şi comandant al Criminal Investigation Department în majoritatea forțelor polițieneşti este un detectiv-şef superintendent (DCS) şi acest rang poate fi folosit şi de alți comandanți ai unor altor departamente de conducere. (n.red.)

[5] Specialist Crime and Operations Specialist Firearms Command (SC019) (cunoscută şi sub sigla S019 sau C019) este o ramură a diviziei Specialist Crime & Operations din cadrul Poliției Metropolitane. (n.red.)

[6] Detectiv-şef inspector (n. red.)

[7] Cockney este un termen din engleza britanică, ce se referă atât la locuitorii Londrei care aparțin clasei muncitoare, în mod particular la cei din estul Londrei, cât şi la jargonul folosit de aceştia în vorbire, aşa-numitul *Cockney rhyming slang.* Cuvântul este folosit prin extensie în expresia *cockney accent,* indicând modul în care clasa muncitoare a Londrei vorbeşte, prin diferențiere de alte categorii sociale ale societății engleze din capitala Angliei. (n.red.)

[8] Cunoscutele cagule sau acoperăminte pentru cap prevăzute cu orificii pentru ochi, iar în unele cazuri şi pentru gură, purtate de trupele speciale (n.tr.)

[9] Scenes of Crime Officer ofițer judiciar care prelevează probe în cadrul poliției britanice. (n.red.)

[10] Homicide and Serious Crime Command (SCD 1), Divizie Operativă din cadrul Poliției Metropolitane, responsabilă cu investigarea omorurilor şi a altor crime grave în Londra. (n.red.)

[11] Gazele fierbinți şi toxice provenite din erupția Vezuviului (24 august 79 d.H.) i-au ucis instantaneu pe locuitorii vechiul oraş Pompei, iar cenuşa piroclastică le-a conservat perfect trupurile încremenite în pozițiile din clipa morții. (n.tr.)

[12] Brazilian ucis de poliția londoneză în stația de metrou Stockwell, considerându-se că era posibil să fie unul dintre cei implicați în eşuatul atentat cu bombă din ziua precedentă. S-a întâmplat la două săptămâni după exploziile care au avut loc la Londra în 7 iulie 2005, când 52 de persoane au fost ucise. (n.tr.)

[13] Independent Police Complaints Commission (acr., engl.) (n.red.)

[14] Personaj fictiv din *The String of Pearls* (1847), o melodramă de George Dibden Pitt, despre un bărbier care îşi ucidea clienții. (n.red.)

[15] Fiertură de ovăz (n.red.)

[16] Termenul *lager* indică orice bere slabă. Termenul *lager* se referea, la origine, la o metodă de fabricare a berii care folosea drojdie ce fermenta la bază, urmată de o perioadă de păstrare la rece numită

lagering. Berile din ziua de azi care se încadrează la categoria *lager* sunt cele fabricate cu drojdie care fermentează la bază. (n.red.)

{17} Counter Terrorism Command (CTC) sau SOI5, divizie de Operațiuni Speciale ori Comandamentul de contraterorism din cadrul Poliției Metropolitane (n.red.)

{18} Queens Police Medal (QPM) (n.tr.)

{19} În original, Major Incident Room (n.tr.)

{20} Patolog criminalist din Marea Britanie (25 aprilie 1944 – 23 iulie 2001) (n.tr.)

{21} Combined Cadet Force (CCF), organizație de tineri sponsorizată de Departamentul Apărării în Marea Britanie (n.red.)

{22} Officer Training Corps (OTC) sau mai des utilizată sigla University Officers' Training Corps (UOTC), secțiune separată în Armata teritorială engleză (n.red.)

{23} Multilateral disperat (n.tr.)

{24} Frații Ron şi Reg Kray, cunoscuți şi influenți gangsteri englezi din anii '60 (n.tr.)

{25} Imperial War Museum (n.tr.)

{26} Bethlem Royal Hospital (n.tr.)

{27} Monument în Whitehall, Londra, ridicat în onoarea celor morți în ambele războaie mondiale (n.tr.)

{28} Royal Gurkha Rifles (n.tr.)

{29} Deep Web sau web-ul profund a fost folosit inițial de armata SUA, ca să comunice cu cei de peste graniță, fără a fi detectați. Astfel în 1995 a apărut conceptul „onion routing", iar mai târziu, The Onion Router Project sau TOR. În 2004, proiectul TOR a fost făcut public şi doi ani mai târziu a apărut serviciul care funcționează şi azi şi care reprezintă o poartă spre Deep Web. Onion routing se bazează pe principiul trecerii unei adrese de IP prin mai multe noduri până să ajungă la site-ul pe care vrea să îl acceseze. Astfel, încercând să ajungi la IP-ul sursă, vei da dintr-un nod în altul, ca şi cum s-ar desface foile de ceapă. (n.red.)

{30} Lanț de hipermarketuri cu sediul central în Cheshunt, comitatul Hertfordshire (n.tr.)

{31} Personificarea Marii Britanii, în general, şi a Angliei, în particular. Este reprezentat ca un bărbat robust, de vârstă mijlocie, de la țară, vesel şi fără griji. (n.tr.)

{32} *The Big Issue* este o publicație vândută pe patru continente, de către persoane defavorizate. Profitul obținut din vânzări este investit în dezvoltarea revistei şi rezolvarea unor probleme sociale. (n.tr.)

{33} Royal Academy of Dramatic Art (n.tr.)

{34} Marcă de şampanie (n.tr.)

{35} City of London (numit simplu City) este entitatea administrativă a oraşului Londra situată în centrul, sud-vestul Regatului Unit, la marginea vechii cetăți medievale a Londrei. În prezent, City-ul este

principalul centru financiar al Regatului Unit şi cel mai mare centru financiar al lumii, alături de New York City. (n.red.)

{36} Royal Shakespeare Company Compania Regală de Teatru (n.red.)

{37} Delicatesă picantă coreeană care poate fi încadrată în categoria legumelor murate, cunoscute peste tot în lume. Se înrudeşte cu varza acră de la noi, cu paocai-ul chinezesc, cu tsukemono-ul japonez, cu achar-ul indian şi cu tot felul de alte murături din diverse părți ale lumii. (n.red.)

{38} Trainee Detective Constable (TDC) (n. red.)

{39} În original, Royal Green Jackets (n.tr.)

{40} În original, Whitechapel Vigilance Committee (n.tr.)

{41} Senior Investigation Officer – anchetator-şef (n. red.)

{42} În original, Police Central e-crime Unit, Divizia Specială de Combatere a Infracțiunilor Informatice din Anglia, Scoția şi Irlanda de Nord, din cadrul Poliției Metropolitane (n.red.)

{43} Citate din *Furtuna* (actul IV, scena 1), de William Shakespeare (n.tr.)

{44} În original, *The World At War,* din 1973, cu Laurence Olivier, narator (n.red.)

{45} În original, Princess Patricias Canadian Light Infantry (n.tr.)

{46} Vers celebru al lui William Blake (28 noiembrie 1757 – 2 august 1827), poet, vizionar, pictor şi gravor englez (n.tr.)

{47} Al treilea cel mai mare rang din Poliția teritorială britanică (exceptând Poliția Metropolitană şi Poliția City, unde rangul echivalent este comandant). (n.red.)

{48} Probabil de la *pig slayer,* o sabie pe care o întâlnim în jocul video Gold Dungeons, care ucide oameni-porci zombie, dar şi porci obişnuiți (n.red.)

{49} Versuri din poezia *Tânărul soldat britanic,* de Rudyard Kipling (n.tr.)

{50} The Special Air Service, unitate a forțelor speciale din armata britanică (n.red.)

{51} The Special Boat Service, unitate de elită din cadrul forțelor navale britanice (n.red.)

{52} În original, Conspicuous Gallantry Cross (n.tr.)